ROBIN JAMES

Şampanie si trandafiri

ALCRIS

Capitolul 1

Soarele de iarnă care strălucea prin fereastra largă dădea camerei un aer fals de căldură, căci în superbul şemineu nu ardea focul si în aer plutea o atmosferă cu siguranţă glacială, al cărei ecou se regăsea în cei doi oameni din încăpere. Stăteau unul în faţa celuilalt, despărţiţi de un rafinat covor Soumak. O tânără care stătea dreaptă într-un scaun victorian, si un bărbat în jur de treizeci de ani, brunet, cu ochi cenuşii si cu un nas destul de proeminent, dar care nu-i altera câtusi de puţin farmecul. Era înalt şi bine făcut; fotoliul peste care se apleca scârţâi când îşi sprijini braţele de spătar.

- Ce prostuţă eşti, Katrina, observă el nerăbdător. Oricine ar crede că eşti cea a cărei inimă a fost frântă! zâmbi cu maliţiozitate, făcând-o să scoată un mic geamăt de indignare.

- Nu pot să-ţi găsesc nici o scuză plauzibilă... începu ea. Avea o voce joasă, plăcută, deşi în momentul acela uşor certăreaţă.

- Draga mea, sunt flatat că încerci să-mi găseşti scuze.

Ii aruncă o privire furioasă, cu sprâncenele ei negre încruntate.

- Nu fi ridicol! E ultimul lucru pe care l-as face. I-ai frânt inima Virginiei...

El se aşează în fotoliu, întinzându-şi confortabil picioarele lungi.

- Acum, cine e ridicol? Virginia nu are inimă. Din clipa în care a început să meargă, ştii la fel de bine ca mine că şi-a făcut un ţel din a învârti pe toată lumea pe degete. Şi asta, cu şarm, încă. O fixă cu privirea. Tu n-ai făcut niciodată asta, Katrina.

- Mi-ar fi prins bine, răspunse ea. Apoi, vocea ei deveni rece şi furioasă: e în camera ei, plânge.

- Bineînţeles că plânge - fetele răsfăţate care nu obţin ce vor plâng întotdeauna. O să se oprească imediat.

- Eşti lipsit de inimă, Lucius. Ochii ei îi cercetară chipul, dar nu văzură decât ironie. Se ridică în picioare. Vrei să pleci? Nu vreau să vorbesc cu tine; oricum, nu mai e nimic de spus.

El sări la uşă.

- Asta, atâta timp cât eşti în dispoziţia asta prostească şi sentimentală. Ieşind din cameră, spuse: în drum spre aici, am trecut pe lângă tânărul Lovell; aşadar, Virginia şi-a vindecat inima destul de repede.

- Eşti groaznic! declară Katrina şi-l auzi râzând în timp ce închise uşa după el.

Se duse la fereastră şi-l urmări cum îşi croieşte drum pe gazon, luând-o pe scurtătură până la poarta laterală care-l va conduce spre grajduri, unde trebuia să fie Gem, iapa lui. Ce păcat, se gândi ea cu tristeţe, că nu mai puteau fi prieteni. îşi aminti dintr-o dată de băieţelul de zece ani călare pe ponei şi ţinând răbdător

frâiele poneiului ei gras. Pe atunci, avea doar trei ani, iar Virginia nici măcar nu fusese plănuită.

Rămăseseră prieteni şi chiar şi atunci când Virginia, răsfăţata familiei, începuse să iasă cu ei, nici unul nu se supărase; într-adevăr, pe măsură ce anii trecuseră, Lucius şi Virginia petrecuseră din ce în mai mult timp împreună, căci talentul la pictură îi adusese Katrinei o slujbă: ilustra cărţi pentru copii. Tatăl lor transformase un pod într-un studio pentru ea şi lucrase acolo mulţumită, câştigând o sumă rezonabilă, cu toate că nu era necesar. Dar se bucurase că avea posibilitatea asta, când părinţii ei muriseră într-un accident de maşină; o bună parte din banii lor muriseră odată cu ei şi casa mare şi cei câţiva acri de pământ absorbeau o mare parte din veniturile rămase. Oricum, reuşise; Virginia îşi terminase educaţia costisitoare, avea toate hainele pe care şi le dorea şi propria maşină. Acum, la douăzeci de ani, era iubită de toţi vecinii, era frumoasă ca un tablou şi era sigură că orice bărbat pe care-l întâlnea se va îndrăgosti de ea. Ceea ce era oarecum adevărat. In urmă cu un an, obişnuită cu relaţiile scurte ale Virginiei şi nerăbdătoare să-şi vadă sora ocupându-se de ceva mai folositor, Katrina se asociase cu Lucius.

- Uite, îi spusese, Virginia a avut atâţia iubiţi încât nici nu-şi aduce aminte numele lor. Nu mă deranjează, trebuie să fie distractiv. O clipă doar, păruse să nu aibă tragere de inimă şi Lucius o privise atent. Dar mă întreb cum ar fi dacă s-ar antrena pentru ceva, dacă ar ieşi cu bărbaţi mai în vârstă. Ce părere ai?

- Eu sunt mai în vârstă, râsese el, nu? Poate să

înceapă cu mine. Ce vrei s-o învăţ? Cum să ţină evidenţe? Sau cum să administreze o proprietate?

Nu făcuse nici una, nici alta, se gândi cu tristeţe Katrina, deşi era un reputat contabil şi casa Stockley şi împrejurimile ei îi aparţineau. în schimb, îi deschisese mintea Virginiei, o dusese la Londra să ia masa, să danseze şi să vadă piese de teatru, călărise cu ea aproape în fiecare zi şi, cu toate că nu-i dăduse niciodată un inel, era de la sine înţeles că nu trebuia decât ca Virginia să se hotărască între smarald şi rubin.

Şi acum, totul se terminase şi Lucius se comporta abominabil. Katrina medită asupra acestui lucru. Conform Virginiei, se comportase execrabil şi cu siguranţă nu părea să aibă vreo remuşcare, deşi nu-l întrebase niciodată. Ei bine, ce i-ar fi putut spune, oricum? De când îşi amintea, dacă Lucius nu vroia să ştii ceva, se retrăgea în spatele unei figuri lipsite de expresie; în dimineaţa asta avusese figura aceea şi Katrina nu îndrăznise să-l cerceteze prea mult. Oftă; se cunoşteau de atâta vreme! Gândul de a nu mai avea prietenia lui era deprimant, dar ce altceva putea face? Virginia ţipase la ea că n-o să mai vorbească niciodată cu Lucius, şi ar fi destul de dificil să continue camaraderia pe care o cultivau de atâta timp. Şi i-ar fi neloială Virginiei. Oricum, ea era de vină, ea o încurajase pe Virginia să petreacă atât de mult timp cu Lucius; era inevitabil să se îndrăgostească unul de celălalt, sau cel puţin aşa ar fi crezut majoritatea. Cu siguranţă, îi făcuse Virginiei pe plac în orice vrusese să facă sau să aibă, şi apoi, aseară se întorseseră de la o petrecere. Katrina se scutură aducându-şi aminte. Virginia stătuse lângă ea, cu vocea ei stridentă şi aproape isterică, şi amenințase c-o să-l omoare, o să se

sinucidă, c-o să-i omoare pe toţi. inima ei era frântă, se

va duce la mănăstire, va fugi de acasă şi se va arunca într-un râu. Suspinase şi ţipase pe umărul ei, iar Lucius stătuse acolo şi râsese.

- N-o să-l iert niciodată! declară Katrina încăperii goale.

Uşa se deschise şi Katrina se întoarse să întâmpine faţa
rotundă a doamnei Beecham.

- Domnul Lucius va rămâne la masă? întrebă doamna şi, la negarea în forţă a Katrinei, încuviinţă din cap. M-am gândit că poate nu şi e păcat, pentru că vom avea sufle de brânză şi ciuperci - chiar el le-a adus, le-a cules în dimineaţa asta.

- Fără ciuperci, se repezi furioasă Katrina; îi plăceau la nebunie, dar însemna să cedeze în faţa duşmanului. Şi nu rămâne la masă, doamnă Beecham.

- Poate că e mai bine, domnişoară Katrina, pentru că domnişoara Virginia cară ceva prin cameră şi se zguduie pereţii - nu vrea s-o lase pe Maudie să intre şi să cureţe.

- Mă duc sus. Panorama de la etaj era destul de vastă, căci majoritatea uşilor de pe hol erau deschise. O auzea pe sora ei şi intră într-una din camere.

Virginia stătea în pat; micul dejun era neatins, pe o măsuţă de alături. în ochii iubitori ai Katrinei, părea intrunchiparea suferinţei. O întruchipare încântătoare, cu toate că plângea. era capabilă să facă asta fără să-şi strice câtuşi de puţin frumosul chip. Când o văzu pe Katrina, se văită:

- Toată noaptea n-am închis un ochi, o să mă îmbolnăvesc. Trase cu ochiul la faţa calmă a surorii ei. A

fost aici, nu-i aşa? L-am auzit intrând. Nu ştiu cum îndrăzneşte, după ce a făcut!

Katrina se aşează pe marginea patului.

- Ei bine, de fapt n-a făcut nimic, nu?

Virginia o privi scandalizată şi uluită în acelaşi timp:

- N-a făcut nimic?! Nu vrea să se căsătorească cu mine!

- Da, scumpo, ştiu, şi deşi e îngrozitor că se întâmplă asta, e mai bine că ţi-a spus acum şi n-a aşteptat să vă căsătoriţi, ca apoi să regreţi.

Virginia îi aruncă o privire maliţioasă.

- Ce o să spună lumea? Şi or să râdă toţi - nesuferitele acelea de fete Frobisher, şi Emily, şi Sue, şi Patricia.

- De ce să râdă? Sunt prietenele tale; li se poate întâmpla oricând şi lor.

- Oh, eşti de partea lui, trebuia să fi ştiut! Virginia vorbea cu dispreţ. Doar pentru că îmbătrâneşti şi nu te căsătoreşti tu însăţi!

Katrina se îmbujoră uşor.

- Nu vorbeşti serios, scumpo. Dar cred că ar fi mare păcat ca, după atâţia ani, să nu rupem orice relaţie cu Lucius; la urma urmelor, te ştie de când erai în cărucior.

Virginia îşi aruncă părul auriu peste umăr.

- Ce proastă eşti, Katrina!

Katrina se gândi că era a doua oară în dimineaţa asta. Tatăl lor obişnuia să spună: „lasă aspectul fizic, fata asta are un cap bun pe umeri“, dar nici măcar asta nu avea. Spuse placid:

- Da, îndrăznesc să spun că sunt. Ti-ar plăcea să pleci o vreme, scumpo?

Frumoşii ochi albaştri ai surorii ei se deschiseră larg.

- Să plec? Când mai sunt doar câteva săptămâni până la Balul Vânătorii şi când James Lovell mă duce în oraş să văd piesa aceea de teatru nouă despre care vorbeşte toată lumea?! Zâmbi complice. Dar am nevoie de o rochie nouă, Katie.

- Dar ţi-ai cumpărat luna trecută una din tafta albastră. Ce ai de gând să faci în privinţa lui Lucius?

- N-o să mai vorbesc cu el niciodată, şi sper că nici tu. Adăugă cu năduf: sper să pună mâna pe el o văduvă îngrozitoare, cu o hoardă de copii - asta merită!

- Nu mi-l imaginez căsătorindu-se decât dacă vrea, spuse Katrina şi regretă în secunda următoare, când văzu că pe obrajii Virginiei începură să curgă din nou lacrimi. Ca s-o oprească, îi promise o rochie nouă şi lacrimile dispărură ca prin magie.

Se ridică, observând în treacăt pe fereastră că James Lovell era pe drum şi gândindu-se că Virginia trebuia să se îmbrace. în dreptul uşii, se opri să întrebe:

- Lucius te-a cerut realmente în căsătorie, scumpo?

Virginia se dăduse jos din pat şi se privea în oglindă.

- Nu fi atât de băgăcioasă! spuse ea iritată. Nu vreau să vorbesc despre asta. Zâmbi brusc. Dragă Katie, ce m-aş face fără tine? Eşti cea mai bună persoană pe care o cunosc.

Katrina îşi petrecu următoarea oră ocupându-se de treburile casei. Nici una din ele nu era dificilă, dar oricum, trebuia făcute; părinţii le lăsaseră în circumstanţe confortabile: o casă fermecătoare cu grădină superbă şi cu păşuni, doamna Beecham care lucra la ei de când se născuse Katrina, Lovelace, care era şofer, majordom şi grădinar cu jumătate de normă de aproape tot atâta timp, şi două fete din sat care

veneau zilnic să ajute în casă. Mai era şi Old John, care era puţin „dus cu pluta“, cum spuneau oamenii; venea când îi convenea şi îngrijea de grădină. Avea o metodă magică privitoare la tot ce creştea şi nimeni nu se gândise vreodată să intervină în munca lui de acolo.

Ieşi în grădină să taie câteva crizanteme. Era o zi senină, cu chiciură, şi momentan suficient de caldă încât să iasă doar în fusta din tweed şi în puloverul gros, dar cum noiembrie trecuse deja de jumătate, zilele deveneau din ce în ce mai scurte şi se îndoia că vremea va mai fi bună prea mult timp. Culese florile şi apoi porni în spatele casei, pe cărarea care urca spre grădina bucătăriei, din vârful dealului mic. Old John era acolo, vorbea de unul singur, şi Katrina i se alătură o clipă, înainte să traverseze către zidul îndepărtat, unde era o uşă solidă din lemn.

O deschise, dar nu intră, ci se sprijini de ea şi privi în vale, unde hornurile de la casa Stockley trimiteau rotocoale palide de fum. Casa era mult mai mare decât a ei, cu un parc de jur- împrejur şi cu un confortabil amestec de dependinţe, grajduri şi hambare în spate. Katrina cunoştea locul acela ca-n palmă, căci în copilărie fusese deseori acolo, la început cu mama ei, când mergea s-o cheme pe mama lui Lucius, şi apoi singură, să-l caute şi să-l pisălogească s-o ia cu el la pescuit sau la călărit. Dar mai târziu, Lucius s-a dus la şcoală şi, deşi mergeau în continuare destul de frecvent acolo, nu-l vedea decât în timpul vacanţelor. Şi când i-a venit şi ei rândul să meargă la şcoală, l-a văzut şi mai rar. Oricum, fuseseră prieteni la cataramă şi rămăseseră aşa. până acum. Nu fusese întotdeauna de acord cu acţiunile lui: din toate punctele de vedere, de câte ori se

afla la Londra, se comporta ca un bărbat, dar asta îl privea, îşi spuse Katrina, loială. Era tot Lucius, un prieten cu care se consulta şi căruia îi ceruse sfatul la moartea părinţilor ei, un umăr solid pe care să plângă.

Dar pe măsură ce Virginia a crescut şi dintr-o fetiţă frumoasă a devenit o femeie uluitoare, începuse s-o scoată în oraş; ieşea şi cu Katrina, la călărit sau în vizite, sau când scoteau câinii. însă când venea vorba de cină şi teatru la Londra, în majoritatea cazurilor, o invitase pe Virginia. Katrina nu-şi amintea când sora ei îl convinsese s-o ducă la Balul Vânătorii - o făcuse cu atâta drăgălăşenie încât ar fi fost o cruzime s-o refuze. Ea însăşi protestase că nu-i pasă cu cine merge şi se dusese cu fiul cel mare al Frobisherilor, un tânăr destoinic, care suferea deja de calviţie şi care flecărea la nesfârşit despre munca lui obscură de la Ministerul Afacerilor Externe. Şi după asta, Lucius o dusese pe Virginia în fiecare an. de când avea şaptesprezece ani. Nu că ar fi scos-o deliberat din calculul pretendenţilor; avea o mulţime de prieteni şi ieşeau de multe ori cu ei, fără să arate vreodată vreo preferinţă pentru vreuna din fetele pe care le cunoştea, dar treptat, toată lumea ajunsese să considere de la sine că el şi Virginia intenţionau să se căsătorească mai devreme sau mai târziu. într-adevăr, Virginia nu făcuse nici un efort să nege şi Katrina, de la îngrozitoarea ocazie cu care observase că nu erau decât bârfe şi când fusese întrebată dacă nu cumva e geloasă pe sora ei, păstrase tăcerea.

Zări o maşină ocolind casa şi gonind spre porţile uriaşe. Trebuia să fie Lucius cu Jaguarul lui, se ducea la Londra să facă afaceri importante, presupunea ea. Se

va întoarce până seara, pentru că mama lui Emily dădea o petrecere la cină şi fuseseră toţi invitaţi. Katrina se gândi că trebuia s-o avertizeze pe Virginia să se comporte civilizat, cu orice preţ.

Dat fiind modul în care se pe trecură lucrurile, nu fu necesar: sora ei îi spuse la prânz că va cina cu James şi nu-i păsa cine afla.

- Atunci, o s-o sun pe doamna Drake să-i spun că ai o gripă groaznică, spuse Katrina. Aşa o să aibă ocazia să invite pe altcineva.

- întotdeauna trebuie să procedezi corect, nu-i aşa? o privi compătimitor Virginia. Spune-i ce vrei. şi mâine mă duc în oraş să-mi caut rochie. Tu ce faci? Ştiu că nu ai despre ce înfăţişare să-ţi faci griji, dar ai siluetă. De ce nu te împopoţonezi şi tu puţin?

In drum spre studio, Katrina se opri în faţa oglinzii enorme de perete şi se privi cu atenţie. De înălţime medie, puţin prea bucălată, picioare şi mâini frumoase, şi o faţă ştearsă, salvată doar de ochi, încadrată perfect de părul castaniu, tuns profesionist, haine scumpe, potrivite stilului de viaţă pe care-l ducea.

- De-a dreptul insipidă, îi spuse ea reflexiei din oglindă şi se îndreptă spre scările care duceau la studioul ei, unde pierdea fericită noţiunea timpului. Ilustra o nouă ediţie a povestirilor lui Hans Andersen şi se lăsă uşor purtată în lumea elfilor şi a prinţeselor. Picta până când se întunecă, apoi coborî în living, unde-şi bea mereu ceaiul. Nu era nici urmă de Virginia şi doamna Beecham, intrând cu tava, o informă că domnişoara plecase mai devreme, cu maşina.

- Ei bine, în seara asta vom fi plecate amândouă,

doamnă Beecham, aşa că nu ne aşteptaţi. Indiferent cine vine ultima, încuie.

Katrina îşi turnă o cană de ceai, luă un cornuleţ şi ridică ziarul, aşezându-se într-un scaun, lângă foc. Camera avea un aer intim, era luminată delicat şi frumos mobilată; mama ei o folosise întotdeauna dacă nu avea musafiri la ceai. Bouncer, labradorul ei, era şi el acolo, şi cele două pisici se tolăniseră leneşe la picioarele ei. Era o tânără norocoasă să aibă atâtea, când existau atâţia oameni care aveau mult mai puţin. Oricum, simţi un fior de panică, gândindu-se la anii care vor urma. Şi dacă nu se va căsători? Oricum, la urma urmelor, împlinise douăzeci şi şapte de ani şi nimeni n-o ceruse realmente în căsătorie. Va fi mulţumită să stea acolo, să picteze, să deseneze şi să administreze casa, urmărind cum prietenii ei îmbătrânesc? Şi fără să mai fie prietenă cu Lucius?

Se scutură repede. Lucius se purtase oribil; dacă stătea să se gândească, se schimbase în ultimii ani. Uneori, ochii lui puteau fi la fel de aspri ca o stâncă şi afişa puţin cam prea des zâmbetul acela poznaş şi uşor ironic. O lovi gândul că poate chiar era îndrăgostit de Virginia, dar ceva îl împinsese să dea înapoi de la a se căsători cu ea. Era destul de mare faţă de ea, desigur, dar asta n-ar trebui să conteze; era un bărbat frumos şi nu-şi arăta vârsta. Putea exista undeva o altă fată, desigur, dar respinse imediat ideea. Nu era un prefăcut, nu s-ar fi dat în lături să-i spună că avea pe altcineva. Nu făcuse decât să râdă şi să spună că biata Virginia nu avea inimă. Katrina se încruntă; sora ei era o dulceaţă de fată - răsfăţată, poate, dar cine putea condamna asta? Era încântător de frumoasă şi ştia întotdeauna

cum s-o ia pe Katrina. Să spună că era lipsită de inimă era realmente neadevărat.

Katrina se învioră, îl scoase pe Bouncer să alerge şi apoi se duse în camera ei să se schimbe pentru seară. Alese cu grijă rochia. Lucius va fi acolo, şi dintr-un motiv oarecare vroia să arate cât mai bine - „ca un soldat care-şi curăţă puşca înaintea bătăliei“, îi exlică lui Bouncer, care se făcuse confortabil în capul patului ei.

Rochia era verde, din satin creponat chinezesc, foarte simplă şi foarte scumpă şi doar puţin prea bătrânicioasă ea - aşa cum erau majoritatea hainelor ei. Acum că Virginia era femeie în toată firea şi începuse să meargă peste tot cu ea şi la foarte multe petreceri singură, Katrina începuse să se gândească la ea ca la sora mai mare şi se îmbrăca în consecinţă. Era păcat, căci avea o siluetă de invidiat şi o piele netedă şi catifelată şi arăta mult mai tânără decât era. Dar chiar dacă-şi cumpăra rochii nepotrivite, gustul ei la pantofi nu avea nici un cusur. Erau slăbiciunea ei; destul de simpli în timpul zilei, dar înlocuiţi imediat cu modele elegante cu tocuri înalte de la Rayne sau Gucci.

Nu era nici urmă de Virginia, aşadar Katrina îi lăsă un bilet şi ieşi afară, unde Lovelace parcase maşina pentru ea, un Triumph Sports destul de vechi, dar bine întreţinut. Lovelace nu fusese niciodată de acord, era prea rapidă pentru o doamnă, deşi trebuia să recunoască în acelaşi timp că domnişoara Katrina era o şoferiţă de primă clasă.

La casa familiei Drake nu erau decât doisprezece oameni, îi cunoştea pe toţi, şi din moment ce ajunsese ultima, livingul era destul de aglomerat ca să-l poată evita pe Lucius. Sau cel puţin, aşa crezuse.

Sorbea un sherry sec, pe care-l detesta, şi asculta conversaţia seacă a părintelui Bartram Moffat, când Lucius se îndreptă spre ei. Ii salută afectat pe amândoi, îi spuse preotului că gazda dorea un sfat legat de nişte chestiuni parohiale şi se postă în faţa Katrinei, astfel încât o scăpare ar fi fost dificilă.

- Ti-au trecut toanele nărăvaşe? se interesă el cu o indulgenţă care pe Katrina o irita la culme.

- Nu, răspunse şi luă încă o înghiţitură de sherry.

Lucius îi luă paharul din mână, turnă conţinutul într-al lui
şi-i înapoie paharul gol.

- Niciodată nu ţi-au plăcut băuturile seci şi în momentul ăsta ai nevoie de ceva dulce - poţi să spargi nuci cu expresia asta, Katie.

Aproape că-i venea să râdă, însă întrebă cu răceală:

- într-adevăr?

- Unde e Virginia noastră cea cu inima frântă? Sunt dispus să pun pariu pe Gem contra lui Bouncer că a ieşit cu Lovell.

- Are nevoie de o consolare, spuse ea, roşie în obraji.

- Prostii, şi tu o ştii foarte bine! Spune-mi, ce aveţi de gând? O să fiu ignorat în viitor? Toată povestea asta stupidă va fi dată uitării şi vom fi în continuare prieteni, sau urmează să ne vorbim cizilizat şi glacial în public şi să ne urâm în particular?

- Ştii foarte bine că nu te-aş putea urî vreodată, îl privi ea serios. Am crescut împreună, am fost ca frate şi soră, dar nu vreau să mai fim prieteni; poate nu erai serios în privinţa Virginiei, dar ai rănit-o profund şi asta nu ţi-o pot ierta.

- Nu i-am rănit decât mândria şi vanitatea. O privea atent şi zâmbetul acela poznaş îi apăru din nou pe buze. Dar fie ca tine, draga mea, cu toate că te înşeli amarnic.

- Ai o mulţime de prietene. oh, nu sunt curioasă, dar oamenii bârfesc, ştii? Asta înrăutăţeşte şi mai mult situaţia, pentru că Virginia e atât de tânără şi o cunoşti de când era copil.

- Şi totuşi, e mult mai capabilă să înfrunte lumea şi tertipurile ei maliţioase decât tine, Katie. Am petrecut clipe minunate împreună, nu-i aşa? Dar pe viitor o să-mi amintesc ce mi-ai spus. Zâmbi cu blândeţe. Sunt sigur că domnul Moffat arde de nerăbdare să stea din nou de vorbă cu tine. o femeie atât de drăguţă, tăcută şi bine educată. şi atât de corect îmbrăcată. Tonul lui insinuant o scotea din minţi. Ar trebui să-ţi schimbi stilul, Katrina, încă n-ai treizeci de ani. Se dădu deoparte ca să-i facă loc părintelui şi Katrina îl urmări cum traversează camera spre doamna Drake. Arăta minunat în costumul elegant şi înălţimea şi talia îl făceau observabil oriunde se afla. Ii zâmbi politicos părintelui, întrebându-se cu amărăciune cum va fi să-l trateze pe Lucius ca şi cum abia dacă s-ar cunoaşte.

Katrina îşi luă rămas-bun, sărută doamnele şi fu sărutată de domni, chiar şi de Lucius, care-i şterse obrazul în treacăt, ţinând-o de mână într-o strângere impersonală şi făcând în glumă o remarcă despre faptul că se vor revedea curând. Desigur, avusese dreptate s-o facă; într-o zi-două, toată lumea va afla că el şi Virginia se despărţiseră, dar până atunci, nu trebuia să ştie nimeni. Se simţise prost s-o asculte pe amabila doamnă Drake îngrijorându-se pentru răceala Virginiei, apoi

clocotise de furie când văzuse privirea cinică a lui Lucius, care auzise şi el. Bărbatul reconfortant şi de nădejde pe care-l cunoştea de o viaţă se transformase într-un străin distant, ironic, cu privire ca de gheaţă.

Pe drum spre casă, se gândi dacă nu cumva în spatele figurii pe care o adopta mai nou se ascundea o inimă frântă, şi dacă era aşa, ce putea face să-l ajute.

Nimic; nu interveneai în viaţa altcuiva, chiar dacă aveai cele mai bune intenţii, cu toate că putea să se dea bine pe lângă Virginia, ca să-i povestească ce se întâmplase. Ar trebui să aştepte momentul potrivit, desigur.

Ocazia se ivi mai curând decât crezuse. Era acasă, stătea la masa din bucătărie şi bea ciocolata caldă pe care i-o pregătise doamna Beecham, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se; în câteva clipe, sora ei apăru în bucătărie.

- Bună, spuse Katrina. Ai încuiat?
- Nu, trebuia? o privi visătoare Virginia.
- Nu-i nimic, încui eu. Mai e ciocolată, dacă vrei.
- După două sticle de şampanie? Cred că glumeşti! Ai avut o seară din cale-afară de plictisitoare?
- M-am simţit bine.
- Lucius a fost şi el?
- Da, desigur.
- Ai vorbit cu el?
- Da. dar nu mult.
- Nu ştia nimeni că m-a părăsit?
- Nu, Virginia. te-a părăsit? Te-a cerut de soţie? Şi tu ai acceptat?
- Ce avalanşă de întrebări! Virginia închise ochii şi căscă. Nu cumva îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala?

Continuă mai blând: şi-a bătut joc de mine, şi o să plătească pentru asta.

Katrina îşi puse cana în chiuvetă.

- Cum poţi vorbi aşa, când aşteptai să te căsătoreşti cu el? Trebuie să-l fi iubit. să-l mai iubeşti încă.

Sora ei se ridică şi se îndreptă spre uşă:

- Scumpo, ai rămas puţin cam în urmă cu timpurile. de fapt, ceva de genul ăsta ar fi spus mama, sau chiar bunica. Văd că trebuie să te modernizez. Zâmbi serafic. Va trebui să mă gândesc la ceva. îi trimise o bezea. Noapte bună, Katie.

Katrina se duse la culcare, dar nu adormi. Virginia îşi revenise miraculos de repede; pe de altă parte, probabil îşi

ascundea adevăratele sentimente în spatele unei înfăţişări vesele. Era destul de firesc să fie furioasă pe Lucius, mai ales că era atât de enervant de amuzat în legătură cu toată povestea asta. îi rămânea să spere că atunci când sentimentele lor se vor răci, vor reuşi să se înţeleagă din nou ca înainte. Virginia era foarte tânără; se va îndrăgosti din nou.

Era ciudat să nu-l mai vadă pe Lucius. Obişnuia să le viziteze în fiecare zi, să se ofere să le ia cu maşina sau să facă plimbări călare sau pur şi simplu să stea de vorbă măcar o jumătate de oră. Era un proprietar bun şi moşia, chiar dacă nu era întinsă, îi ocupa o mare parte din timp; de două ori pe săptămână se ducea la Londra, unde era partener la o mare firmă de contabilitate. Katrina se obişnuise să-i dea mici comisioane pentru Fortum şi pentru Mason, comenzi pentru vin, cereri pentru conturi la bancă şi, în afară de astea, s-o ia cu maşina ori de câte ori avea nevoie. îşi ocupă timpul cu pictura, bucuroasă că avea un termen limită de respectat şi că nu-şi permitea să lenevească. La sfârşitul săptămânii, îşi va duce lucrările la editură şi va căuta o rochie pentru Balul Vânătorii.

Virginia se dusese la Londra şi se întorsese cu o rochie superbă care costase o mică avere, şi acum că lucrurile importante fuseseră rezolvate, îşi petrecea majoritatea timpului cu diferiţi prieteni. Katrina fusese surprinsă că nimeni nu spusese nimic despre sora ei şi Lucius, dar nu ieşise prea mult, scuzându-se că trebuia să-şi finalizeze lucrarea şi că era presată de timp. Acum era pe cale să termine şi, din moment ce Virginia telefonase să anunţe că avea să rămână o noapte sau două la Emily sau la Patricia, era liberă să facă ce

vroia. Bietei Virginia îi va prinde bine să stea cu prietenele ei; rămânea adesea la una din ele, iar Katrina era întru totul de acord.

Strânse vopselele şi pensulele şi începu să-şi adune lucrările. Era încă devreme, aşa că putea să meargă la Londra şi să le predea, să ia prânzul şi să caute o rochie, dar asta însemna să conducă noaptea. Nu că ar fi fost o problemă pentru ea, dar dacă Virginia se hotăra să se întoarcă acasă? In afară de asta, nu mai avea timp de altceva.

Lega portofoliul, când uşa se deschise şi Lucius intră. Fu atât de surprinsă să-l vadă, încât nu spuse nimic, rămase doar privindu-l. El traversă încăperea imensă spre ea, cu mişcări la fel de nepăsătoare ca de obicei, dar sesiză o furie de toată frumuseţea dincolo de expresia lui curtenitoare. Ii spuse „bună dimineaţa“ cu o voce întrebătoare şi rezistă impulsului de a se da înapoi din faţa lui.

- Să fie oare bună? Unde e Virginia, Katrina?

- Stă câteva zile la Turneri. De ce?

- Foarte înţelept din partea ei. Vocea lui era ponderată, însă ochii îi erau nişte pietre cenuşii. Ştii ce le-a spus tuturor prietenilor şi cunoştinţelor noastre? Nu, văd că nu. Că am părăsit-o - astea au fost cuvintele ei - şi că m-am înhăitat cu tine!

- Cu mine? întrebă Katrina, năucită.

- Oh, da. Vezi tu, cum a explicat tuturor care au stat s-o asculte, nu a avut nici o şansă în faţa intelectului şi eleganţei tale. hm. în faţa experienţei tale de viaţă. Oh, era să uit. şi în faţa maturităţii tale!

- Dar ce prostii! bâigui Katrina.

- Oh, nu, e doar un mod inteligent de a spune

lucrurile, draga mea. Când toată lumea o să depăşească stadiul de gură-căscată şi o să raţioneze, o să-şi dea seama că e o prostie. între timp. reuşi să zâmbească slab. am o poftă nebună să-i sucesc gâtul!

- E supărată. A spus că i-ai frânt inima.

- Şi ce altceva, mă întreb? Că sunt un monstru şi că ar trebui să plătesc pentru că i-am stricat planurile cu grijă puse la cale?. Ştii ce intenţiona să facă?

- Nu, dar. într-adevăr, a spus că o să i-o plăteşti. Nu cred nici o secundă că a vorbit serios.

- Eşti cu capul în nori, izbucni el. Pictezi spiriduşi şi zâne, o laşi pe Virginia să te calce în picioare şi să te păcălească să-i dai mult prea mulţi bani. Pentru numele lui Dumenzeu, de ce nu-i foloseşti şi pentru tine? Cumpără-ţi nişte haine potrivite vârstei tale! Văzu cum se înroşeşte, îndurerată. Oh, întotdeauna arăţi bine, dar de ce să te consideri o femeie aşezată, care n-o să apuce vârsta de patruzeci de ani? Ai douăzeci şi şapte de ani şi arăţi cu zece ani mai tânără. Râse blând. Şi nu-ţi fac nici un compliment - te cunosc prea bine pentru asta.

- Ce vrei să faci? întrebă Katrina, displăcându-i râsul lui.

- Voi da curs cacialmalei ei, desigur. îmi voi întoarce toată atenţia spre tine, Katie. După o vreme, ne vom logodi, şi după ce vei avea timp să aduni ce adună fetele înainte să se mărite, ne vom căsători. Aici, la Upper Tew.

Se ridică rapid în picioare. înainte să-şi adune puterea de judecată şi să răspundă unui asemenea nonsens, Lucius plecă, închizând în tăcere uşa după el.

Capitolul 2

Ideea de a se duce la Londra dispăru; Katrina se aşeză şi lăsă ca gândurile haotice să se liniştească. Se învârteau în jurul capului ei, fără nici un sens. Lucius glumise. sau nu? Şi cu siguranţă, Virginia n-ar fi făcut o astfel de farsă, chiar dacă vrusese să fie doar o glumă. Trebuia să fi ştiut că era una proastă, care avea să fie negreşit un fiasco. Katrina mulţumea cerului că prietenii lor, majoritatea de o viaţă, se vor gândi de două ori înainte s-o creadă pe Virginia, sau cel puţin nu vor crede că minte, ci doar că exagerează, şi asta din cauză că orgoliul ei tânăr fusese rănit. Şi nimeni, absolut nimeni, nu va avea nimic de spus despre Lucius. Oftă; asta însemna că Virginia va trebui să explice. Se încruntă. Cu siguranţă, sora ei nu spusese lucrurile acelea oribile. ca şi cum ar fi făcut vreodată ceva să-l atragă pe Lucius şi să-l îndepărteze de Virginia, şi nu era deloc cerebrală, sau matură, sau elegantă - asta fusese o cruzime! Oricum, Lucius nu avea de ce să fie atât de furios, şi sugestia pe care i-o dăduse fusese de-a dreptul ridicolă. Dacă el credea că o să se răzbune pe Virginia, jucând

un teatru stupid cu ea ca parteneră involuntară, trebuia să se mai gândească o dată! Termină de legat portofoliul şi coborî.

în living, Lucius stătea confortabil, citind „The Times“. Se ridică în clipa în care Katrina se opri în pragul uşii, fără să-i observe uimirea:

- Ei bine, ce cauţi aici?

- Te-am auzit spunându-i doamnei Drake că intenţionezi să mergi în oraş cu desenele. Te duc cu maşina; am o întâlnire mai târziu, dar te aduc înapoi la orice oră vrei.

- Mulţumesc, Lucius, dar mă duc sigură mâine, spuse ea cu demnitate. Mă miră că te oferi.

- Draga mea, nu m-am făcut înţeles bine? Intenţionez să-ţi fac curte. Doar nu vreau ca Virginia să pară o mincinoasă!

- Şi cu mine cum rămâne? întrebă ea furioasă. Nu m-a întrebat nimeni dacă. vreau să fiu curtată! Adăugă tăios: ce pueril şi de modă veche sună!

- Ah, da, într-adevăr; trebuie să adaugi asta celorlalte defecte ale mele.

- Nu fi ridicol! Devii obositor.

- Şi asta, încuviinţă el grav. în cât timp eşti gata?

- Tocmai ţi-am spus, mă duc singură. îi surprinse privirea cenuşie, rece şi convingătoare. Foarte bine, cedă ea fără tragere de inimă, dar nu vreau să mai aud de prostia asta. O să vorbesc cu Virginia când se întoarce şi. Se întrerupse la expresia lui amuzată.

- N-ai nici o şansă. întotdeauna te-a îmbrobodit şi mereu o va face. Du-te şi pregăteşte-te.

De când îşi putea aminti, Katrina îl asculta fără obiecţii, chiar dacă uneori nu-i vorbea deschis, dacă era

supărată pe el. Se duse în camera ei şi se schimbă într-un costum gri închis, cu o croială superbă. Era elegant şi extrem de rafinat, şi o făcea să pară mai mare decât era. O eşarfă, pantofi închişi şi o geantă asortată completară ţinuta, fără s-o ajute cu nimic, totuşi. Luă portofoliul şi coborî să-i spună doamnei Beecham că nu se va întoarce decât târziu după-amiază.

Lucius o privi atent:

- Vrei să faci cumpărături?

- Ei bine, m-am gândit să mă uit după o rochie pentru Balul Vânătorii. De ce vrei să ştii?

- Fără motiv. Mergem?

O lăsă în faţa editurii şi-i dădu întâlnire la barul hotelului Connaught, la douăsprezece treizeci. Prin uşa din sticlă, Katrina îl urmări cum pleacă. Era ciudat că în pofida a tot ce se întâmplase, simţea exact la fel în privinţa lui. un prieten pe care se putea baza, care ştia întotdeauna ce să facă. Dându-i numele recepţionistului, decise că cea mai bună strategie era să ignore conversaţia de dimineaţă; va clarifica totul cu Virginia şi o va convinge să spună tuturor că glumise, şi totul va reveni la normal. Sau nu?

Ajunse la Connaught zece minute mai târziu decât stabiliseră şi-l găsi pe Lucius în bar, fără să dea semne de nerăbdare. Se aşeză în faţa lui şi-şi scoase mănuşile.

- Scuze, n-am găsit nici un taxi. Aştepţi de mult?

- De câteva minute. Ce bei?

Vorbiră fără să-şi spună prea multe. Katrina se simţea ciudat; în maşină nu fusese aşa de rău, stătuseră unul lângă altul şi conversaţia fusese sporadică, dar acum, faţă-n faţă, când ochii lui cenuşii erau prietenoşi, avea impulsul absurd să-i ceară sfatul. Oricum, n-o făcu.

li povesti despre cum mersese la editură şi alte mărunţişuri.

După ce-şi băură cafeaua, Lucius sugeră că era liber restul după-amiezii şi că putea s-o însoţească la cumpărături.

- Te-ai plictisi de moarte, sări ea.

- Nu-i adevărat. Lăsăm maşina aici şi mergem pe jos.

- Dar mă gândeam să mă duc la Harrods sau la Liberty's.

- Să încercăm mai întâi pe Bond Street şi pe Sloane Street.

Pe treptele hotelului, Katrina făcu o ultimă încercare:

- Uite, n-o să-ţi placă deloc. o să umblăm din magazin în magazin, eu nu merg niciodată la buticuri.

- De ce nu?

- Nu sunt genul acela de fată. adică nu sunt nici elegantă, nici frumoasă. Adăugă, bosumflată: şi de ce naiba întrebi? Ştii asta de ani de zile!

- Ştiu câteva magazine unde sunt sigur că vei descoperi că te înşeli.

Se opri din mers şi se uită la el. Nu o deranja câtuşi de puţin că nu negase că nu era atrăgătoare; de-a lungul anilor de prietenie, Lucius nu se ferise s-o recunoască, dar era curioasă în altă privinţă.

- De unde ştii tu buticuri?

- Nu mai fi aşa de indiscretă, Katie, chicoti el.

Se opriră în faţa unui magazin rafinat şi extravagant, şi Lucius nu stătu pe gânduri şi o trase înăuntru. Katrian ceru să vadă câteva rochii de seară şi-i aruncă o privire mocnită.

Vânzătoarea îi zâmbi călduros şi o întrebă dacă se gândise la o culoare anume.

Lucius se făcuse confortabil pe canapea.

- Verde, sugeră el. Verdele acela petrol, cum sunt păunii, dacă aveţi.

Katrina se aşeză lângă el.

- Nu port culori stridente, rosti ea printre dinţi.

- Tocmai asta e problema, draga mea. Se întoarse spre vânzătoare, care era urmată de o alta, cu un braţ plin de toate culorile curcubeului. Incearcă-le pe toate.

- Măsura douăsprezece? se interesă vânzătoarea. Doamna are o siluetă de invidiat, şi desigur, putem face modificări, dacă doriţi. Ii făcu semn celeilalte, care le arătă o creaţie din organza verde, cu poale bogate şi cu volănaşe la baza gâtului. Sau aceasta, spuse ea şi expuse o rochie din tafta roz, cu mâneci lungi şi mulate şi cu un decolteu pătrat. Sau poate aceasta este culoarea pe care o căutaţi?

Era o vânzătoare bună; primele două rochii îi stârniseră Katrinei interesul, iar cea de-a treia era exact ce sugerase Lucius: tafta de un gri petrol profund, cu mâneci scurte şi vaporoase, un corsaj strâmt şi cu poale bogate. Katrina nu se uită la Lucius. Avusese realmente tupeu în primul rând c-o forţase să intre într-un magazin ca acesta, apoi că stătea acolo, ca un soţ posesiv! Nu avea de gând să cumpere nimic, ci doar să-i dea o lecţie, dar dacă tot era acolo, putea să încerce minunăţiile acelea.

Rochia din organza era fermecătoare - nu se încadra deloc în stilul ei obişnuit - şi cu siguranţă că-i scotea în evidenţă toate atuurile. Fără să întrebe, vânzătoarea

trase deoparte cortina din satin şi o invită să se prezinte în faţa domnului. Neavând cum să evite asta, ieşi din cabină, mai degrabă timidă.

- Foarte frumos. O studie atât de mult, încât Katrina se încruntă revenind în cabină, unde probă şi rochia roz, care era şi mai frumoasă.

- îmi place asta, declară Lucius, dar hai să vedem mai întâi cum îţi stă în cea gri petrol.

Ultima i se potrivea perfect, deşi era atât de diferită de celelalte rochii de seară ale ei, încât aproape nu se recunoscu în oglindă. Lucius o privi îndelung.

- Asta e, spuse el în cele din urmă. îmi place croiala de la gât.

Katrina se îmbujoră. Rochia avea un decolteu generos, deloc asemănător cu ce obişnuia să poarte. Virginia ar arăta splendid în ea.

- Doamna are umeri superbi şi o linie frumoasă a bustului, observă vânzătoarea. Dacă pot spune aşa, rochia îi vine turnat.

- Nu sunt sigură. începu Katrina.

- Ia-o, Katie; şi pe cea roz!

Katrina era depăşită de situaţie. Anii în care mersese la unul din cele mai bune magazine şi alesese haine modeste, care întotdeauna crezuse c-o ajutau să pară mai puţin ştearsă, n-o pregătiseră deloc pentru asta. Acum se trezea cu două rochii care atrăgeau atenţia, pe care era foarte posibil să nu le poarte niciodată. Se schimbă în costumul ei, îşi prinse părul şi ieşi din nou stăpână pe ea, să găsească rochiile deja împachetate şi pe Lucius punându-şi cardul la loc în portofel. Nu era locul potrivit pentru o dispută. Aşteptă până când ieşiră şi începu:

- Nu era nevoie să plăteşti tu. Am şi eu destui bani. Ce-or fi crezut doamnele acelea?

- Niciodată nu mi-a păsat ce cred oamenii, spuse el şi o luă de braţ. Oricum, de ce faci atâta caz? Poţi să-mi dai un cec mai târziu.

- Habar n-am cât au costat. şi ce naiba să fac cu două rochii? Nici măcar nu sunt sigură c-o să port vreuna din ele.

- Pe cea petrol o vei purta la bal, iar cea roz îţi va fi de folos când vom merge la dans. Se uită la ea. Ai uitat că ieşim împreună?

- Nu ieşim deloc. n-o să. Voi vorbi cu Virginia când se întoarce!

- Ai mai spus. Lucius se opri în faţa altui magazin. Uite ce frumos! arătă el spre un costum din catifea cafenie, care se potrivea de minune cu o bluză din satin de culoarea untului.

- Chanel, observă ea. Trebuie să coste sute de lire.

- Numai acum câteva minute, ai spus că ai destul bani. îmbrăcată cu asta, vei obţine cu uşurinţă tot ce vrei de la Virginia. Cumpără-l.

Katrina, care nu avusese nici o intenţie să mai cumpere ceva, se trezi în magazin, probând costumul din vitrină şi, din moment ce era tot acelaşi lucru, probând şi bluza şi completând un cec pentru o sumă care-ţi tăia răsuflarea. Afară din magazin, declară ferm:

- Nu mai cumpăr nimic! Cu banii ăştia, mi-aş fi putut lua două costume bune din tweed.

- Ai fi putut, dar gândeşte-te cât de frumos îţi stă cu sacoul şi cu fusta asta. Merită fiecare peni. îmi place jacheta scurtă; aşa cum a spus şi cealaltă doamnă, ai un bust foarte frumos; ar trebui să-l arăţi mai des.

- Bine, Lucius, cum spui tu.

- Cu siguranţă, ne cunoaştem de suficient timp cât să pot face câteva remarce frăţeşti, fără s-o faci pe

modesta cu mine.
In ochii lui apăru o licărire. Imi amintesc. trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, iar tu cinci. ne-am dus să înotăm în râu, iar tu erai goală-puşcă.

Katrina pufni în râs.

- Oh, îmi amintesc. bunica m-a muştruluit ca la carte şi mi-a dat şi câteva palme.

- Iar eu am avut un interviu dureros cu tata, în birou.

- Am meritat-o, presupun. era martie, nu? Am fi putut muri degeraţi.

Intrară într-o ceainărie mică şi cochetă şi fură serviţi de către o chelneriţă într-un chimono; ceai chinezesc şi ecleruri. Pe cale să atace cea de-a două prăjitură, Katrina se opri cu linguriţa în aer:

- O să te îngraşi, Katie.

Se uită la el îngrozită.

- Nu se poate! Acum, sunt grasă?! Puţin cam plinuţă, chiar?

- Exact cum trebuie. pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apuci de dietă! Femeile slabe n-au nici un farmec!

Katrina luă o înghiţitură serioasă.

- Oh, bine. oricum, trebuie să-mi amintesc să mă mai cântăresc din când în când. Zâmbi. Ce zi ciudată; ca un vis!

- Fiecare secundă a fost reală, Katrina. Cine te duce la bal?

- Ei bine, s-au oferit câţiva bărbaţi.

- Dar n-ai acceptat?

- Nu.

- Atunci, vei merge cu mine. Oricum, veneai mai

întâi la petrecerea de după-amiază, nu?

- Da, dar cum rămâne cu Virginia? Adică. n-o să te simţi ciudat?

- De ce? Vom fi mulţi şi oricum, nu avem cum să nu ne mai întânim, ştii?

- Da, dar după tot ce a spus.

- Prostii copilăreşti. Să trimit maşina după tine, sau vii la mine?

- Vin eu.

- Poţi să laşi maşina la mine şi o iei la întoarcere. Faci ceva în seara asta?

- Nu. cred că Virginia n-o să vină acasă decât mâine. O să schiţez câteva propuneri pentru copertă.

- Putem să mergem la tine, să suni şi să te siguri că nu vine şi apoi putem să luăm masa la mine. Adăugă poznaş: trebuie să ne cunoaştem mai bine, nu?

- Ce prostie. ne ştim de-o viaţă! în plus, aş vrea o seară liniştită.

- Ti-am părut vreodată zgomotos? îţi promit că te duc acasă când vrei.

Nu găsi nici un mesaj de la Virginia, aşa că îl luară pe Bouncer şi porniră spre casa Stockley. Katrina cunoştea reşedinţa Massey ca pe propria casă, dar intrarea masivă o fascina de fiecare dată.

Petrecură o seară liniştită, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, aşa cum o făcuseră de atâtea ori mai înainte.

Katrina nu se mai gândi la nimic până a doua zi, înainte de ceai; avusese câteva lucruri de făcut şi simţi nevoia unui duş. După ce făcu baie, deschise dulapul căutând ceva să îmbrace, şi văzu costumul cafeniu

atârnând pe un umeraş. Lucius îi sugerase să-l poarte azi. o idee stupidă, din moment ce nu aştepta pe nimeni. Virginia nu sunase, aşa că probabil mai stătea o zi. Oricum, îi va mai colora puţin ziua aceea plictisitoare.

Imbrăcă repede costumul şi se studie în oglindă. Fără îndoială, o punea în valoare. Incălţă o pereche de pantofi maro pe care abia dacă-i purta vreodată, pentru că se hotărâse că arătau prea frivoli. Acum, se potriveau perfect. Coborî mulţumită de sine, bău ceaiul în faţa şemineului şi apoi se aşeză la birou să-şi facă socotelile. Cheltuise mult prea mult ieri şi încă îi datora lui Lucius banii pentru cele două rochii: numai Dumnezeu ştia cât costaseră şi acelea! Desigur, trebuia să primească cecul de la editură, câteva comisioane noi şi dividende de la câţiva asociaţi. Oricum, trebuia să aibă grijă; acoperişul necesita reparaţii şi era şi un gard rupt. Lunile de iarnă erau întotdeauna costisitoare cu atâtea camere care trebuia încălzite şi cu oaspeţii pe care-i primea de sărbători. Katrina rodea vârful creionului, calculând meticulos şi nu auzi maşina care parcă în faţa casei.

Sesiză doar că lumina se aprinsese din senin şi se se întoarse. Virginia era acasă.

- Bună. Nu eram sigură că te întorci.

Sora ei o studie atent şi nu-i răspunse, dar după un moment spuse:

- Ăsta e nou, şi trebuie să fi costat o sumă exorbitantă. cu siguranţă, arăţi elegant!

Lucius avusese dreptate. Costumul o învăluise într-o aură plăcută, care o făcea să pară sigură pe ea şi

conştientă că arată bine.

- M-am gândit că e timpul să adopt imaginea pe care mi-ai creat-o.

Virginia păru vinovată, dar în acelaşi timp, sfidătoare.

- Ei bine, n-am văzut motivul pentru care toată lumea să-mi plângă de milă. Adăugă tăios: doar am spus c-o să mă răzbun pe Lucius!

- Aşa e, încuviinţă calm Katrina, dar trebuia să te răzbuni şi pe mine? Nu-mi aduc aminte să-ţi fi violat teritoriul.

- Nu eşti tocmai ce numesc o rivală serioasă. Te gândeai să încerci?

- Să ce?

- Cu Lucius, evident! Până la urmă, va trebui să se însoare odată şi odată, deşi cred că v-aţi plictisi de moarte unul cu celălalt. vă cunoaşteţi de atâta amar de vreme!

- Nu pot spune că mi-a trecut prin minte, spuse Katrina cu voce slabă şi glacială, şi sunt sigură că Lucius.

Se opri la timp; lui îi trecuse, nu? Dar numai pentru că asta convenea perfect scopului lui.

- Ce-i cu mine? Vocea lui Lucius era, ca de obicei, placidă. Katrina se întrebă de cât timp stătea acolo şi le asculta. Intră în cameră şi se aşeză lângă foc. Aşadar, te-ai întors, proastă mică, i se adresă Virginiei. Te-ai făcut de râs ca la carte, nu-i aşa? Sper că ai primit o lecţie şi că ţi-ai dat seama că nu orice bărbat care iese cu tine vrea să se lege la cap cu tine pentru tot restul vieţii.

- Ticălosule! izbucni Virginia, roşie ca focul. îl auzi, Katrina? Spune ceva!

- Nu te ascunde în spatele surorii tale, o sfătui amabil Lucius. Eşti destul de capabilă să te descurci şi singură. Se uită la ceas. Katrina, dacă mergem să cinăm, trebuie să plecăm. am rezervat o masă pentru şapte şi jumătate.

Katrina îl privi uimită. Zâmbea puţin, dar privirea pe care i-o aruncă fu suficientă încât să accepte în grabă:

- Sunt gata, trebuie doar să-mi iau geanta şi presupun că ar fi bine să-mi iau şi o haină.

Văzu figura nedumerită a Virginiei. Era păcat că Lucius venise tocmai atunci, căci nu făcuse decât să amâne neplăcuta jumătate de oră pe care ea şi Virginia aveau s-o petreacă oricum. Şi unde naiba mergeau? Inghesui în grabă câteva lucruri în geantă, îşi luă haina şi coborî în living.

Lucius stătea exact acolo unde-l lăsase, iar Virginia se aşezase pe braţul unui fotoliu. Katrina îi auzi cu claritate vocea:

- Şi să nu crezi că voi veni la petrecerea ta înţepată dinaintea balului! James mă scoate mai întâi în oraş şi mai târziu vom veni şi la bal.

- Ti-e frică să-i înfrunţi? întrebă în şoaptă Lucius şi se duse s-o întâmpine pe Katrina, care se oprise în pragul uşii.

- I-am spus doamnei Beecham că luăm masa la şapte şi jumătate, nu mă întorc târziu.

Nu aşteptă să audă replica bolborosită a Virginiei, ci ieşi şi urcă în Jaguar, alături de Lucius. După ce porniră, spuse:

- Acum, poţi să-mi explici, Lucius.

- M-am gândit să luăm masa la La Sorbonne - n-am mai fost acolo de mult. Virginia nu se dă în vânt după Oxford, aproape întotdeauna mergeam în oraş sau la Bath.

- Oh! Căută o replică potrivită, dar nu găsi nici una. De ce?

- M-am gândit că ar fi drăguţ să scoatem în lume costumul ăsta nou.

- Nu ştiai că Virginia se întoarce acasă în seara asta?

- Draga mea, cât de suspicioasă eşti! De unde să ştiu şi cum să rezerv o masă dintr-un impuls de moment, fără ca tu să ştii?

Avea sens. Katrina nu avea cum să afle că văzuse farurile maşinii Virginiei, îi strigase majordomului să telefoneze la La Sorbonne şi apoi o urmase cât putu de repede. Virginia avea un temperament vulcanic şi Katrina nu se putea măsura cu ea, nici măcar purtând costumul acela nou.

Nu vorbiră mult, dar din moment ce prietenia lor era închegată de atâta vreme încât nu avea nevoie de conversaţie constantă ca să fie întreţinută, Katrina acceptă tăcerea lui Lucius. La masă, stătură de vorbă ca doi prieteni vechi ce erau, însă fără s-o aducă în discuţie pe Virginia. Doar târziu, când se întoarseră şi Katrina se pregătea să-i ureze noapte bună, Lucius spuse:

- Nu mă inviţi înăuntru să bem ceva?

- Dumnezeule, pentru ce?! Deşi, dacă realmente vrei, aş putea să-ţi fac un ceai sau o cafea.

- Un ceai ar fi perfect, spuse Lucius cu atâta viclenie, încât îl privi bănuitoare. însă cum nu-l putea vedea prea

bine, cedă fără tragere de inimă: bine, atunci intră.

Lucius zâmbi slab şi o urmă spre bucătărie. Era o căldură confortabilă şi Cromwell, pisica doamnei Beecham, torcea satisfăcută. Lucius umplu ibricul şi-l puse la fiert, în timp ce Katrina scoase două căni, lapte şi zahăr. Ceaiul fu tare şi fierbinte.

- Nu vom închide un ochi, spuse Katrina şi turnă cea de-a doua cană.

Aproape terminaseră, când uşa se deschise şi apăru Virginia, o siluetă în satin roz şi volănaşe de şifon.

- Am auzit maşina şi pe Lucius traversând holul. Mi se poate foarte egoist din partea voastră să faceţi atâta gălăgie - am nevoie de somn.

Katrina vru să-şi ceară scuze, dar Lucius i-o luă înainte:

- Ai venit până aici să ne spui asta? Mă îndoiesc profund.

- Cum ai ghicit? Virginia îi aruncă o privire supărată. De fapt, am uitat să-ţi spun ceva mai devreme.

- Lasă-mă să ghicesc, spuse Lucius. Te-ai logodit. cu James Lovell, desigur, nu-mi pot imagina că te mai vrea cineva!

- Ştiai. cum ai aflat? Virginia era atât de furioasă încât începu să plângă şi Katrina încercă s-o liniştească.

- Nu ştiam, dar există motive logice. O să ai decenţa să aştepţi o vreme înainte să anunţi? adică. abia dacă au trecut câteva zile de când. hm. te-am aruncat la coşul de gunoi, şi ştii că oamenilor trebuie să le dai timp să-şi revină din şocul ăsta.

- Dacă James ar fi aici, te-ar pune la pământ, suspină Virginia.

- Mă îndoiesc profund, dar n-are decât să încerce data viitoare când ne întâlnim. Acum, du-te la culcare, proastă mică!

- Virginia. începu Katrina.

- Oh, taci! Ochii i se micşorară. Meriţi să rămâi tot restul zilelor o fată bătrână scrobită! Se întoarse spre Lucius. Cât despre tine.

- O să-mi dai foc sau o să mă otrăveşti încet - noapte bună, Virginia, şi felicitări!

După ce plecă, Katrina îi spuse:

- Nu era nevoie să fii atât de maliţios! Oricum, mă bucur că ai fost aici.

- Pot veni mâine la prânz?

- Da.

- îmi imaginez că până atunci, Virginia va avea mai multe de spus şi te implor, Katie, nu te lăsa atrasă într-o ceartă cu ea până când nu ajung.

- Foarte bine! E sora mea, întotdeauna am avut grijă de ea.

- Mă întreb când o să realizezi că tu eşti cea care trebuie să fie îngrijită. Nu-ţi face griji; un lucru pot să-ţi promit: nu eşti o fată bătrână scrobită şi nu vei fi niciodată. O sărută pe frunte. Du-te la culcare.

- Glumeai, nu? întrebă ea cu voce slabă.

- Nu. Vom anunţa logodna noastră la bal. nu, mai bine încă, la nunta Virginiei! Dacă o cunosc, o să-l facă pe James să obţină un certificat special şi pregăteşte-te de nuntă în cel mult zece zile! O luă de braţ şi o conduse în hol. încuie după mine! o avertiză şi ieşi.

Katrina trase zăvorul şi încuie, în minte învălmăşindu-se nunţi, logodne şi aroganţa lui Lucius de a presupune din oficiu că era dispusă să se mărite cu el.

Se strecură în pat şi toate problemele dispărură în faţa uneia enorme: cum să aranjezi o nuntă în numai câteva zile? Zece zile, spusese Lucius şi, din experienţă, ştia că aproape întotdeauna avea dreptate.

Capitolul 3

Virginia stătea în pat, cu tava cu micul dejun alături, citind o revistă. Ridică privirea când intră Katrina, dar o plecă din nou asupra paginilor. Katrina îi luă revista şi se aşeză pe marginea patului.

- Când plănuieşti să te căsătoreşti, Virginia?

- Curând. înainte de Crăciun, deşi nu văd ce te priveşte. Smulse revista înapoi, îmbufnată.

- Ei bine, presupun că ţi-ai dori o nuntă frumoasă şi asta ar necesita o organizare bună. Invitaţii, domnişoare de onoare şi aşa mai departe.

- Nu te deranjează că mă căsătoresc şi tu nu?

- Ei bine, nu, nu cred. de ce m-ar deranja? Nu vreau să mă mărit cu James. Făcu o pauză. Eşti sigură, Virginia? N-au trecut decât câteva zile de când credeai că te vei căsători cu Lucius.

Nu-i dădu timp să răspundă. Mâinile Virginiei strângeau cu putere revista şi ochii aruncau flăcări, iar Katrina îşi aminti că
Lucius îi spusese să aştepte până când venea; dintr-o dată, îşi dori să fi fost acolo. Se ridică şi ieşi din cameră, iar revista ateriză pe podea exact în clipa în care închise uşa în urma ei.

După-amiază, îl găsi pe Lucius în living, citind un ziar lângă şemineu şi, din moment ce intra şi ieşea când vroia din casa lor de când îşi putea aduce aminte, spuse fără surpriză:

- Bună. ţi-ai luat ceva de băut?

- Nu, te-am aşteptat. Virginia ni se va alătura?

- Aşa cred. n-a spus că nu vine. Acceptă un pahar cu sherry şi luă loc.

- Ai văzut-o deja? Katrinei i se păru uşor curios.

- Ei bine, da, doar cât i-am spus bună dimineaţa. N-a coborât la micul dejun. a avut o noapte proastă.

- Firesc, încuviinţă el cu o voce atât de seacă, încât vru să-l întrebe ce vroia să spună, însă Virginia intră.

- Tu?! exclamă ea scârbită şi se opri în pragul uşii.

- Nu fi copil, o rugă el, şi ai face bine să-ţi schimbi tonul. îndrăznesc să spun că prietenii şi cunoscuţii noştri se vor distra copios pe seama ta.

- Şi pe a ta! izbucni ea.

- N-o vom plictisi pe Katrina cu toate detaliile, dar nimeni n-o să râdă de mine. Se duse la tava cu băuturi. Ce bei?

- Gin tonic. Virginia îi aruncă surorii ei o privire sfidătoare. Unul mare.

Katrina îi ignoră privirea; era de părere că Virginia bea puţin cam mult, dar acum nu era tocmai momentul potrivit să i-o spună. Păru nepăsătoare şi sorbi o înghiţitură din sherry.

- Ei bine, aţi făcut aranjamentele pentru nuntă? întrebă aspru Lucius. Mi-ar face mare plăcere să te conduc la altar.

- Lucius! interveni ascuţit Katrina. Apoi continuă mai calm: ar putea-o face unchiul Wallace din Peterborough. sau unchiul James, dar el e în Spania.

- Oh, mi-e indiferent, declară Virginia. De parcă ar observa cineva. Katrina, mâine mă duc în oraş să-mi caut rochie. vreau să am bani din belşug, şi nu vreau să fiu deranjată cu toate aranjamentele. Mă ocup eu de domnişoarele de onoare, dar de restul poţi avea tu grijă.

- Trebuie să ştiu ziua, spuse Katrina.

- Oh, Balul Vânătorii e la sfârşitul săptămânii

viitoare, nu? Săptămâna care urmează. marţi e bine.

- Şi James nu e interesat să ştie data? întrebă Lucius.

- O să-l sun. După aceea plecăm în străinătate şi nu ne vom întoarce decât la sfârşitul lui ianuarie. Mama lui James o să se mute în vechea ei casă. e goală de câteva luni.

- Şi n-o s-o deranjeze? întrebă Katrina.

- Habar n-am, flutură gingaş din gene Virginia. Dar nu voi permite să stea cu noi şi să mă comande toată ziua.

Katrina o lăsă în pace. Mama lui James era o femeie drăguţă şi foarte amabilă, care-l răsfăţa peste măsură şi căreia nici prin gând nu i-ar fi trecut să nu-i respecte dorinţele. Spuse cu îndoială:

- Sper să fii fericită.

- Voi fi bogată, o corectă Virginia cu îngâmfare.

Katrinei îi stătea pe limbă să-i amintească surorii ei că dacă
s-ar fi căsătorit cu Lucius ar fi fost şi mai bogată, dar surprinse privirea prietenului ei şi tăcu.

- Ii datorezi scuze Katrinei, interveni el. Ai spus o mulţime de lucruri stupide şi crude despre ea; cel puţin poţi să spui că-ţi pare rău.

- Dar nu-mi pare rău, şi sper ca toată lumea să râdă până la epuizare la ideea ca tu şi Lucius să visaţi unul la celălalt! începu să râdă. Ce o să faci?

- Cât despre asta, va trebui să aştepţi şi să vezu, nu? Lucius se uită la Katrina, care-şi păstra calmul încă, deşi pălise vizibil. Te duci la casa parohială în seara asta, Katie?

Katrina spuse că da, se va duce, şi Virginia pufni din nou în râs.

- Ce încântare!

- Ai fost invitată şi tu, îi aminti Katrina.

- Ei bine, eu nu vin. poţi să inventezi tu o scuză.

- Nu, dacă nu vrei să mergi, poţi să te scuzi şi singură. Făcu un semn spre telefon. Ar fi mai bine s-o faci acum.

- OK, deşi cred că e urât din partea ta, ridică din umeri Virginia. Formă un număr şi ascultară cum se scuză cu şarm şi cu ingenuitate pentru evenimentul de seara. După ce termină, se duse la uşă. Mă duc la Frobisheri; cred că fetele or să vrea să fie domnişoare de onoare. Nu-şi luă rămas-bun.

- Mai ai nevoie de un pahar, spuse Lucius şi se aşeză din nou. O să vin să te iau pe la şapte treizeci. să porţi chestia cafenie.

- Nu-i spune „chestie“!

Nu luă în seamă întreruperea ei indignată:

- Şi trebuie să te întorci la buticul ăla să-ţi iei ceva pentru nuntă.

- Sunt destul de capabilă să-mi cumpăr singură hainele.

- întotdeauna arăţi bine, Katie, dar lăsată de capul tău, vei alege ceva simplu şi bleumarin. O să vin cu tine.

- E ziua miresei. trebuie să eclipseze pe toată lumea.

- Nu mă îndoiesc că Virginia o să se descurce din punctul ăsta de vedere; e unul din scopurile vieţii ei lipsite de ţeluri, nu?

- N-ai iubit-o deloc, Lucius?

- Nicidecum, răspunse el cu răceală.

- Atunci, de ce.

- M-ai rugat s-o ţin la distanţă de avalanşa de bărbaţi care roiesc în jurul ei. Nu e genul meu, Katie.

Ii stătea pe limbă să-l întrebe care era genul lui, dar niciodată nu-şi vârâse nasul în viaţa lui intimă şi nu avea de gând să înceapă acum. Fu deconcertant să-l audă şoptindu-i:

- Ai dreptate, draga mea, nu întreba.

- Ei bine, nici n-aveam de gând. De fapt, adăugă cu grijă, nu mă interesează câtuşi de puţin. Scoase minciuna pe un ton indiferent care nu-l păcăli.

- Ai vorbit cu doamna Lovell? Tânărul Lovell a venit să vorbească cu tine. sau a telefonat?

- Nu. Katrina încercă să pară liniştită, dar nu reuşi. Ar fi trebuit?

- De ce n-o suni pe doamna Lovell? Dacă Virginia vrea nunta asta când spune, nu mai e prea mult timp.

Ceea ce însemnă că, nerăbdătoare s-o sune pe doamna Lovell chiar în după-amiaza aceea, Katrina se trezi în Jaguar, condusă către casa respectivei.

Casa familiei Lovell era de dimensiuni confortabile şi mobilată superb; într-adevăr, nu duceau lipsă de bani: doamna Lovell moştenise o avere la moartea soţului, iar James avea banii lui. Virginia va putea să-şi facă toate poftele. Lucius opri la intrare şi coborî împreună cu Katrina. Privi casa impunătoare:

- Virginica noastră s-a descurcat admirabil, observă el şi sună la uşă.

Doamna Lovell fu bucuroasă să-i vadă. Era la fel de uimită că tinerii se hotărâseră peste noapte să se căsătorească.

- E destul de în grabă, nu? Ştiam că James ţine mult la Virginia, desigur. ochii ei alunecară în direcţia lui Lucius şi roşi uşor. El îi zâmbi.

- Dar cel mai bun câştigă întotdeauna, nu? Lucius nu

părea câtuşi de puţin deranjat, aşa că într-o secundă, zâmbi şi ea.

- Totul e bine, murmură ea.

Discutară detaliile recepţiei şi întocmiră listele cu invitaţi, iar Lucius se oferi să lase a doua zi modelul invitaţiilor la o tipografie din Londra. Doamna Lovell nu mai conteni cu mulţumirile, Katrina mai puţin. Pentru un bărbat care fusese tratat aşa cum îl tratase Virginia, Lucius se comporta foarte ciudat, ca şi cum ar fi fost fratele, sau chiar tatăl miresei. îi aruncă o privire bănuitoare şi întâlni ochii lui cenuşi, de obicei atât de reci, dar care acum străluceau de amuzament.

- Pari foarte nerăbdător s-o căsătoreşti pe Virginia, observă ea pe drum spre casă.

- îmi place să eliberez drumul înainte să trec la acţiune, fu tot ce-i răspunse.

***

Seara, Katrina se strădui din răsputeri să-şi aleagă ţinuta şi fu răsplătită de exclamaţia admirativă a lui Lucius. El purta un costum gri închis şi o cravată superbă; arăta frumos, interesant şi avea o expresie care nu-i dădea nimic de înţeles.

- S-ar putea să fie puţin ciudat, deşi sunt sigură că putem conta pe părintele Moffat să aplaneze situaţia, spuse Lucius în timp ce urcară în maşină. Eşti mai mult decât o pereche desăvârşită.

- Da, dar ce voi spune? întrebă ea panicată.

- O să găseşti tu ceva, o linişti.

Oricum, când ajunseră la parohie, în mintea ei nu era decât un vid absolut. Incăperea era pe jumătate goală; nu sosiseră decât opt oameni. Desigur, Katrina îi cunoştea pe toţi şi se duse să-i salute călduros. Doamna Turner, soţia medicului, o trase deoparte:

- Draga mea, începu, Virginia ne-a spus o poveste extraordinară. e o glumă? Chiar se căsătoreşte cu James Lovell. credeam că. Il căută din priviri pe Lucius. Ştii că ea şi Lucius. se vedeau de ceva timp.

Doamna Moffat li se alătură. Katrina inspiră adânc.

- Erau doar buni prieteni, spuse cu calm, cât timp se hotăra în privinţa lui James.

- Dar, draga mea, interveni doamna Moffat, a spus nişte enormităţi! nimeni n-ar crede, desigur. nu că n-ar spune adevărul, dar îndrăznesc să spun că a fost foarte agitată. pentru vârsta ei, adăugă vag.

- Desigur că a fost o prostie, declară doamna Turner. Vreau să spun. tu şi Lucius vă cunoaşteţi din faşă!

Katrina nu înţelese prea bine de ce doi bebeluşi nu puteau să crească, să se îndrăgostească şi să se căsătorească, dacă aşa simţeau, dar nu comentă, ca să nu stârnească bănuiala celor două doamne. Işi aminti furioasă că Lucius avea alte idei şi se întrebă ce spunea. Era imposibil să afle; era în celălalt colţ al încăperii, discutând cu domnul Turner.

Seara păru să nu se mai termine. Nunta era principalul subiect de conversaţie, desigur, cel puţin în rândul doamnelor.

- Casa o să ţi se pară mult mai mare după plecarea Virginiei, remarcă doamna Moffat cu blândeţe, şi Lucius, care era în apropiere, întoarse capul şi adăugă:

- Probabil nici ea n-o să mai stea mult acolo, doamnă Moffat. Zâmbi fermecat în direcţia Katrinei, iar ea roşi. Dacă privirile ar fi putut ucide, ar fi căzut mort instantaneu!

- De ce a trebuit să spui asta? întrebă ea furioasă pe drumul spre casă. Acum, toată lumea se întreabă.

- Dar asta şi vrem, nu? Dacă Virginia s-a amuzat împrăştiind zvonuri despre noi, putem foarte bine să le dăm credibilitate. Şi nu e nevoie să fii atât de arţăgoasă. doar ţi-am spus că am de gând să-ţi fac curte.

Katrina încercă să deschidă portiera, dar nu reuşi.

- Eşti imposibil! Toată flecăreala asta!

- Personal, îmi place foarte mult expresia asta. sună frumos. Apropo, ai face bine să vii mâine cu mine la Londra, să-ţi cumperi haine. De acum înainte, va trebui să respecţi un program foarte strict. Coborî din maşină şi-i deschise portiera. Crezi că doamna Beecham mai are supă? Mi-e foarte dragă doamna Moffat, dar de câte ori mergem la ea să mâncăm, nu mă satur niciodată.

- Oh, intră, spuse Katrina supărată şi intrară în hol, unde Lovelace se pregătea să-i întâmpine. Lovelace, domnului Massey îi este foame. vrea supă!

- Doamna Beecham a lăsat un bol mare cu supa ei specială cu ciuperci, domnişoară. Vă servesc imediat.

Lucius îşi aruncă sacoul pe un scaun.

- Hai să mâncăm în bucătărie. Se uită la Lovelace. Ne servim singuri. tocmai încuiai, presupun.

- Ei bine, spuse Katrina cu răceală, în timp ce intrau în bucătărie, oricine ar crede că eşti la tine acasă. câtă obrăznicie! Luă două farfurii şi le puse zgomotos pe masă.

- Draga mea, am intrat şi am ieşit din bucătăria ta de când am învăţat să merg, dar din moment ce insişti, o să stau la masă, iar tu o să serveşti supa.

- Oh, mai taci! Se pare că găseşti totul foarte amuzant. a fost o seară oribilă, iar tu te-ai îngrijit să fie şi mai oribilă. Şi poţi să-ţi pui şi singur supă!

- Mai bine îţi pun şi ţie. Unde e pâinea?

A doua zi dimineaţă, veni s-o ia la opt şi jumătate; îşi tot spusese că n-avea nici cea mai mică intenţie să meargă cu el, dar o ameninţase glacial să coboare şi iat-o din nou alături de el, în maşină.

- Mă întreb de ce Virginia s-a întors atât de târziu aseară. Era trecut de două, mi-a spus Lovelace.

- Dragă Katrina, dacă ai fi logodită, pe cale să te căsătoreşti, data nunţii ar fi stabilită şi ai avea pe deget un inel cu un diamant uriaş, unde crezi că ai fi?

- Nu faci decât să ghiceşti. In afară de asta.

- Tinerii din ziua de azi au alte concepţii faţă de cei mai în vârstă. Vocea lui binevoitoare, ascunzând o notă de amuzament.

- Nu mă face să par de vârsta a doua! sări indignată Katrina. Incă n-am treizeci de ani.

- Exact, de asta eşti pe cale să-ţi cumperi vestimentaţia pentru nuntă. Dacă te-ai duce singură, te-ai întoarce cu ceva bej sau gri, de un gust excelent, dar care ţi-ar şterbi strălucirea.

Nu era prea sigură în privinţa strălucirii, dar în seara aceea, înainte de culcare, trebui să recunoască: dacă ar fi făcut singură cumpărăturile, n-ar fi ales niciodată o toaletă din mătase roz, nici nu ar fi achiziţionat o pălărie cu boruri largi şi cu trandafiri.

Balul Vânătorii era la sfârşitul săptămânii, şi în afară de cele două întâlniri ale comitetului oraşului în legătură cu petrecerea de Crăciun pentru copii şi cu ieşirea pentru cei mai în vârstă, Katrina nu avu prea multe de făcut. Perfect, pentru că organizarea nunţii Virginiei îi ocupa tot timpul liber. Invitaţiile fuseseră trimise cu promptitudine, firma de catering stabilise în mai puţin

de o oră toate detaliile, domnişoarele de onoare căzuseră repede de acord în privinţa rochiilor, iar florarul fusese mai mult decât bucuros să asigure decoraţiile.

Virginia îşi petrecea majoritatea timpului departe de casă, aşteptându-se ca toate aranjamentele să fie făcute bătând din palme şi fără să-şi dea nici un interes. Abia dacă vorbise cu Katrina, iar pe Lucius continua să-l ignore. Nu era de mirare: şi Katrina şi el avuseseră parte de o avalanşă de întrebări mascate şi de glume prieteneşti.

în dimineaţa balului, vremea deveni geroasă. Katrina nu-l mai văzuse de două zile pe Lucius şi presupunea că era plecat; Virginia şi James veniseră la prânz şi plecaseră probabil la el acasă. Rămasă singură, se hotărî să-l scoată pe Bouncer la plimbare. Când se întoarse, văzu lumini la casa Stockley şi Jaguarul parcat în faţă. Lucius se întorsese.

îmbrăcă rochia gri petrol şi se studie atent în oglindă. Era satisfăcută de ce vedea. De data asta, Lucius avusese dreptate: rochia aceea i se potrivea de minune.

Majordomul îi ieşi în întâmpinare, îi luă haina şi o conduse în living, unde Lucius se întreţinea cu invitaţii săi. Camera era plină, în ciuda dimensiunilor ei, iar el stătea în colţul cel mai îndepărtat, dar îndată ce o văzu, se scuză şi veni spre ea. Ceea ce aduse după sine întreruperea conversaţiei şi toate privirile se îndreptară spre ea. Lucius se aplecă şi o sărută pe obraz.

- O intrare pe cinste, draga mea, şopti el. Asta e o rochie încântătoare.

Katrina conştientiză că era dezamăgită că, deşi îi

admirase rochia, n-o admirase realmente pe ea. Era o diferenţă considerabilă. dar nu avea timp să despice firul în patru. Incepu să facă turul camerei, salutând pe toată lumea; pe majoritatea îi cunoştea de o viaţă.

Fusese pregătită să răspundă la întrebări despre nuntă, pentru că toată lumea de acolo era invitată, oricum, dar după câteva come tarii agreabile, întrebările deveniră ceva mai incomode. Care erau planurile ei de viitor? Işi va petrece Crăciunul acasă, sau la casa Stockley? Cineva îi văzuse cinând la La Sorbonne şi vru să ştie, mai degrabă cu maliţiozitate, dacă ei şi lui Lucius le făcea plăcere să iasă împreună. Fu bine că bărbaţii li se alăturară în scurt timp şi toată lumea se dispersă în maşini, pornind spre casa Maudell, unde se ţinea balul. Desigur, Lucius o luase de braţ şi spusese cât putuse de tare că va merge cu el; cele câteva doamne mai în vârstă de lângă ea oftaseră cu nostalgie şi schimbaseră între ele priviri suspicioase.

Venise foarte multă lume la bal. Katrinei îi trebui ceva timp să-i descopere pe Virginia şi pe James, care dansau. Făceau un cuplu splendid, iar rochia Virginiei era năucitoare. Katrina dansă cu Lucius şi cu o întreagă suită de bărbaţi, care o complimentară toţi, unii din ei cu surpriză în glas.

- Te descurci de minune, Katie. ba chiar îi furi Virginiei din admiratori, observă Lucius când dansară a doua oară.

- Nu vreau să fac asta, protestă ea. Ea e viitoarea mireasă!

- Ah, da, ridică el din sprânceană, dar toţi cei prezenţi se aşteaptă ca tu să fii următoarea. Zâmbi cu maliţiozitate. Câţiva din prietenii noştri mai în vârstă şi-

au exprimat părerea că vom face o pereche foarte potrivită, tu şi cu mine.

- Nu cumva le inoculezi ideea asta, doar ca s-o iriţi pe Virginia? Lucius, cum ai putut?!

- Simplu, mai ales că e adevărat. Să ştii că eşti cea mai nereceptivă femeie pe care o cunosc, Katie! Mă străduiesc din răsputeri să-ţi fac curte, iar tu refuzi să mă iei în serios. O strânse mai tare. Şi nu mai fi atât de furioasă. Aminteşte-ţi că m-ai cucerit iremediabil cu intelectul, cu eleganţa şi cu experienţa ta de viaţă.

Katrina chicoti, apoi spuse:

- Dar realmente nu e amuzant. Nu sunt în nici unul din felurile astea şi e absurd chiar şi să sugerezi asta.

- Poate. O privi cu ochi amuzaţi, deşi arăta serios. în orice caz, te prefer exact cum eşti, Katie.

Un timp, nu mai dansă cu ea. Zgomotul şi agitaţia, indicatorii unei seri de succes, crescură din ce în ce mai mult, transformându-se într-un galop sălbatic în jurul sălii de bal. Katrina, care-l avusese ca partener pe Peter Crawley, se trezi dintr-o dată că acesta dispăruse şi Lucius îi luase locul.

- Cel mai frumos bal la care am participat de mult, remarcă ea la un moment dat când ajunse în camera destinată pentru şezătoare. Şi fetele Frobisher se străduiau să-şi croiască drum într-acolo.

- Şi la anul presupun că vei fi căsătorită, spuse cea mai mare din surorile Frobisher. E foarte romantic, Katrina. N-am fi ghicit niciodată că tu şi Lucius. adică, Virginia ne-a spus că ea şi.

Spre uşurarea Katrinei, cineva se împinse între ele şi fu dată deoparte. Era două dimineaţa şi era mult prea obosită să dea răspunsurile corecte. Să-l cicălească pe

Lucius, îşi spuse ea în timp ce-şi căuta paltonul în mormanele de haine din cameră. Il găsi şi se întoarse în sala de dans, unde Lucius o aştepta vesel; invitaţii lui se strânseseră laolaltă, pregătiţi să plece în caravană înapoi la Stockley. După ce ultimul oaspete se strecură în maşină, o luă de braţ şi o duse la Jaguar, îşi luă rămas-bun de la gazde şi plecară.

- Frumoasă seară, observă el, iar ea încuviinţă, somnoroasă.

- Cu excepţia ultimelor minute, când am fost să-mi iau haina. Mi s-au pus o mulţime de întrebări stupide.

- Despre noi? Sesiză amuzamentul din vocea lui.

- Da.

- Foarte bine. Şi înainte să-i poată răspunde, adăugă: vii să călărim după micul dejun? Pe la nouă şi jumătate? Consideră din oficiu că va accepta. S-a aranjat totul pentru nuntă?

- Mai mult sau mai puţin. Dar am prea multe de făcut ca să vin să călărim.

- Vei avea mai mult spor după ce iei aer proaspăt şi te antrenezi puţin. Ajunseseră din urmă celelalte maşini şi încetiniră.

- Lucius, am impresia că suntem într-o mare încurcătură.

- Nu, nu suntem. Uite, concentrează-te asupra nunţii şi lasă toate celelalte să-şi urmeze cursul.

- Da, toate bune şi frumoase. n-o faci decât ca să te răzbuni pe Virginia, nu-i aşa?

Erau în faţa casei ei, iar el opri otorul şi se întoarse spre ea. Nu putea vedea cât de distanţi erau ochii lui, ceea ce era un lucru bun.

- Ştiu ce fac, Katrina.

Capitolul 4

Pe Lucius nu-l mai văzuse de câteva zile. îşi spuse că era un lucru bun, pentru că era îndeajuns de ocupată cu pregătirile de pe ultima sută de metri şi James părea să fie la ele douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Că era foarte îndrăgostit, era evident, şi din câte vedea Katrina, şi sora ei era îndrăgostită de el. O copleşise cu o mulţime de cadouri, pe care le acceptase ca şi cum ar fi fost o obligaţie din partea lui, deşi cu multă graţie. Cu toate că o evita pe Katrina, comportamentul ei era fără cusur când erau împreună. Adevărat, nu făcuse nimic să ajute la pregătirile pentru nuntă. Rochia de mireasă îi fu adusă, urmară câteva probe cu domnişoarele de onoare ca să se asigure că vestimentaţia lor era exact aşa cum vroia, şi o repetiţie la biserică, la care Katrina nu participă.

Dimineaţa nunţii începu senină şi rece şi, în timp ce se îmbrăca pentru ceremonie, Katrina se întrebă dacă nu cumva greşise alegând mătase roz, deşi era un material greu, şi pălăria de paie, în miezul iernii. Adevărat, pălăria avea o panglică de catifea roz, iar trandafirii erau tot din mătase, ceea ce o făcea să pară mai potrivită pentru iarnă, iar culoarea îi venea minunat şi se asorta perfect cu haina ei de cincila. Când fu gata, se duse în camera Virginiei. Stând stăpână pe ea în faţa oglinzii, sora ei arăta splendid, iar Katrina i-o spuse.

- Şi pe tine ce te-a apucat? întrebă Virginia. Mă aşteptam să porţi bleumarin, maro sau gri. Ochii ei frumoşi se micşorară. Pun pariu că Lucius ţi-a ales rochia!

- Ei bine, m-a însoţit când am cumpărat-o. îmi schimbă imaginea. Nu-mi rămâne altceva de făcut după

lucrurile pe care le-ai spus despre mine, nu? Să mă duc să văd dacă domnişoarele de onoare sunt gata? Aproape trebuie să plecăm. Unchiul e în living; o să-l avertizez că ne pregătim de plecare. Traversă camera şi se opri s-o sărute pe Virginia pe obraz. Sper să fiţi amândoi foarte fericiţi, scumpo.

Virginia nu răspunse, râse puţin doar, şi când Katrina tocmai ieşea din cameră, spuse:

- Nu-ţi doreşti să fi fost în locul meu, Katie? Râse din nou. Desigur, poţi oricând să te căsătoreşti cu Lucius!

Ultimul lucru pe care l-ar face! se gândi ea, în drum spre biserică. Şirurile de bănci erau ocupate până la refuz. Nu era o biserică prea mare, iar acum, fiind depăşită de numărul de invitaţi, se înghesuiseră înăuntru cât de mulţi putuseră. Katrina fu condusă spre locul ei din primul rând, zâmbind cunoscuţilor, foarte conştientă că Lucius stătea exact în spatele ei. Se aşeză cu seninătate, întrebându-se dacă părul îi stătea bine la spate şi tresări când Lucius îi şopti la ureche:

- Relaxează-te, Katie, arăţi minunat.

Reuşi să nu se întoarcă; era conştientă că ceilalţi îşi întorseseră privirile spre ea şi se înroşi, astfel încât spectatorii încuviinţară din capete şi schimbară zâmbete complice. Din fericire, orga începu să cânte, anunţând sosirea miresei.

Nunta decurse foarte bine. Mireasa arăta splendid, la fel şi domnişoarele de onoare, fericitul cuplu dădu răspunsul răspicat, corul cântă angelic, iar domnul Moffat, destul de emoţionat de ocazie, anunţă viitoarea adresă. Nimeni nu ascultă, desigur. Doamnele erau ocupate să-şi evalueze unele celorlalte pălăriile, iar domnii se întrebau ce era în meniu. Tinerii căsătoriţi semnară în registru, apoi ieşiră din biserică în acordurile

Marşului Nupţial. Stând lângă un văr îndepărtat, pe care nu-l mai văzuse de mult, Katrina începea să simtă o uşoară durere de cap. Dacă se va căsători vreodată, ceea ce era destul de improbabil, va avea cea mai liniştită nuntă posibilă, un costum din mătase şi o pălărie din aceea în care părea că ai părul prins la spate, şi nu va avea nici o domnişoară de onoare. Vărul o ciupi cu putere de braţ; nu-l plăcuse niciodată, aşa că se uită urât la el.

- Ne fac poze, şopti el. Ai putea cel puţin să pari interesată!

Acasă, ea şi doamna Lovell stătură una lângă cealaltă,
întâmpinând oaspeţii. Pupături peste pupături, strângeri de mână şi un alarmant număr de şoapte „sper că următoarea vei fi tu, Katrina“, din partea doamnelor mai în vârstă. Bătrâna doamnă Ryder, care nu obişnuia niciodată să vorbească mai încet, strigă:

- Intotdeauna am fost de părere că ai fi o soţie mai potrivită pentru Lucius decât sora ta. ar fi fost prea tânără!

Cu obrajii de culoarea rochiei, Katrina afişă un zâmbet confuz şi murmură, conştientă că Lucius, care nu era prea departe, auzise fiecare cuvânt, aşa cum probabil auzise toată lumea de acolo.

Oamenii începură să circule, îndreptându-se spre sala de mese unde fusese amenajat un bufet şi apoi spre living. Era uimitor cât de încăpătoare era casa aceea veche! Katrina oftă mulţumită, acceptă şampania pe care i-o oferise Lovelace şi o bău pe nerăsuflate, uitând aproape că nu mâncase nimic la micul dejun, dar o făcu să se simtă bine. Când trecu din nou pe lângă el, lăsă paharul gol şi luă încă unul. Lucius era lângă ea, cu

o tavă cu aperitive.

- Nu mi-e foame, îi spuse ea.

- Ei bine, oricum nu ţi-ar fi de mare folos, char dacă ţi-ar fi foame. Ia măcar una. Ce faci în seara asta?

- Mă culc devreme, răspunse prompt.

- Bună idee, dar înainte voi veni după tine. Poţi mânca la mine; le dai oamenilor tăi ocazia să cureţe cum se cuvine.

Katrina luă o înghiţitură de şampanie.

- Am crezut că. începu, apoi îi văzu privirea. Ei bine, ar fi drăguţ. vor fi multe de făcut chiar dacă cei de la catering curăţă după petrecere. Dar n-ar trebui să rămân să ajut?

- Nu, mai ia un aperitiv.

- Mi-e sete, spuse ea şi luă fără tragere de inimă încă o tartină. Mi-ar plăcea o cană de ceai.

- O să bei imediat una. Toată lumea pare să se simtă bine; în curând vor tăia tortul. Trebuie să spun că expoziţia de daruri e impresionantă.

- Lui Lovelace şi mie ne-a trebuit o jumătate de noapte să le aranjăm. Virginia a spus să nu ne deranjăm, dar oamenii se simt jigniţi. Ce cadou le-ai oferit? N-am văzut nimic.

- O supieră impresionantă şi hidoasă din argint solid care îţi garantez că va ocupa jumătate din masă. Mă aştept s-o văd când voi fi nevoit să iau masa la ei.

Katrina îşi termină şampania şi chicoti.

-Aş mai vrea puţină şampanie, spuse ea şi-i dădu paharul gol.

- Şi vei primi, dar nu crezi că mai întâi ar trebui să stai puţin de vorbă cu oaspeţii? Te aştept aici. Zâmbi. Şampanie şi trandafiri. habar n-aveam ce ascunzi, Katie.

- Ce vrei să spui?

- Iţi spun mai târziu. Du-te şi fă-ţi datoria, fii fată cuminte.

Indată ce începu, nu i se mai păru o datorie. Era uimitor ce
puteau face câteva pahare de şampanie. Merse din grup în grup, râzând şi flecărind scânteietoare, încât toţi cei de acolo care nu crezuseră întocmai ce spusese Virginia, începură să se îndoiască. Katrina cea în rochia roz era cu totul diferită faţă de fata tăcută, îmbrăcată în tweed pe care o cunoşteau toţi. Era minunat ce făcea iubirea dintr-o femeie, declară doamna Ryder. Cu toate că nu fusese niciodată frumoasă, de data aceasta, Katrina era fără îndoială ostentativă.

- Fetele astea tăcute sunt profunde, izbucni ea şi auzind-o, Katrina o privi întrebător.

- Discutam despre lacurile din Italia, se repezi doamna Turner, temându-se ca nu cumva s-o contrazică doamna Ryder. Intr-adevăr, doamna mai în vârstă deschisese gura, când maestrul de ceremonii ceru să se facă linişte şi Katrina se strecură înapoi unde o aştepta Lucius. Ii încredinţă paharul cu şampanie fără o vorbă.

- Şi nu-l sorbi dintr-o îngiţitură, toastul trebuie să înceapă din clipă în clipă.

Discursurile durară mult, dar în cele din urmă tăiară tortul, urmară alte toasturi şi mireasa, acompaniată de un stol de domnişoare de onoare, se duse să se

schimbe. Simţind brusc că-i este foame, Katrina servi mai multe aperitive, dar nu dintr-o dată, desigur; trebuia să-şi strecoare atacurile printre conversaţiile cu invitaţii. Gustările nu făcură decât să-i deschidă apetitul şi când se întâlni cu Lucius, îi spuse că nu mai vrea decât ceai şi pâine prăjită.

- Le vei avea, de îndată ce pleacă ultimul oaspete. Cel mult peste o oră.

Şi avu dreptate. După ce mirele şi mireasa plecaseră într-o ploaie de confeti, invitaţii începuseră să plece până când în cele din urmă nu mai rămăseseră decât doamna Lovell şi câteva rude ale ei, dar nu mai zăboviră nici ei mult. Katrina le făcu cu mâna de pe scări şi în clipa în care maşina dispăru din raza vizuală, îşi scoase pălăria şi-şi aruncă pantofii. Lucius era încă acolo, desigur, dar era obişnuită să fie tot timpul acasă la ea şi i s-ar fi părut ciudat dacă ar fi plecat şi el. îi luă pălăria şi pantofii, le aşeză cu grijă pe un scaun şi o luă de braţ.

- Ceai şi pâine prăjită, îi aminti el. Nu-ţi face griji, toată lumea o să ia o pauză de jumătate de oră înainte de curăţenie.

Katrina se ghemui într-un fotoliu şi-şi turnă ceai, oferindu-i o cană lui Lucius.

- Nu mai stau, Katie. Bea-ţi ceaiul. Vin să te iau la şapte jumătate.

Flutură nepăsător din mână şi ieşi, închizând cu grijă uşa masivă în urma lui. Katrina auzi motorul Jaguarului pornind; se aşteptase să rămână. Cu toate că era obosită, ar fi fost distractiv să reflecteze cu cineva asupra zilei. Muşcă din pâinea prăjită şi se întrebă de ce plecase atât de repede. Vrusese oricum să stea de vorbă cu el; era timpul să pună capăt noţiunii aceleia

ridicole - Virginia se purtase urât, dar acum era căsătorită; toată lumea va uita şi, într-o lună-două, se va întoarce şi viaţa va reintra în normal. Prietenii lor îşi vor aminti gluma stupidă despre ea şi Lucius, vor râde puţin, şi apoi vor uita.

Lucius fu punctual, ca de obicei. Când văzu că se schimbase într-un costum cenuşiu, Katrina spuse:

- Nu m-am schimbat. sper că nu te deranjează. Am adormit şi nu am avut timp.

- Mă bucur. îmi place cum arăţi în rochia asta roz şi trebuie să ştii, draga mea, un bărbat nu poartă costum de dimineaţă decât dacă e forţat. Dacă eşti gata, mergem.

Lovelace apăruse în tăcere în hol. Le deschise uşa cu un zâmbet părintesc şi le ură o seară plăcută, asigurând-o pe Katrina c-o s-o aştepte.

- Ei bine, n-o să stăm până târziu, Lovelace, declară Lucius, deja e pe jumătate adormită. Era genul de remarcă nemăgulitoare pe care îl făcea foarte des, încât Katrina nu-l lua în seamă, iar Lovelace, care-i acoperise de nenumărate ori în escapadele lor adolescentine, înclină din cap cu demnitate şi murmură:

- Cam aşa e, domnule Lucius.

Pe drum nu discutară prea mult, dar odată ajunşi la Stockley, stând confortabil în fotoliile de lângă foc, Katrina începu:

- Trebuie să avem o discuţie rezonabilă, Lucius, să lăsăm deoparte ideile tale ridicole. Toată lumea a înţeles greşit despre noi, şi trebuie să mă ajuţi să explic.

- Să explici, ce?

- Ştii foarte bine. absurditatea asta despre noi. lucrurile spuse de Virginia. Azi, la recepţie, am fost

întrebată. Se opri, puţin derutată de expresia lui amuzată. Ştii foarte bine ce am fost întrebată, încheie ea supărată, aşa că n-o face pe inocentul cu mine. Trebuie să punem capăt.

- Intotdeauna te-am considerat o fată ageră la minte, Katie, dar se pare că m-am înşelat. Nu ţi-am spus că ieşim împreună? Intr-adevăr, n-am făcut nici un efort să neg asta în faţa prietenilor şi cunoştinţelor noastre.

- Dar de ce, Lucius? Katrina se ridică în picioare ca arsă. Acum, totul e de domeniul trecutului. Ochii ei frumoşi scânteiară dintr-o dată. Nu credeam că eşti atât de josnic!

El zâmbi doar, îi luă paharul şi i-l umplu din nou.

- De cât timp ne cunoaştem?

- Ei bine, am douăzeci şi şapte de ani şi presupun că m-ai văzut în cărucior. trebuie să fi avut şapte ani.

- Şi ai spune că am fost prieteni buni în timpul anilor aceştia? Adăugă uşor ironic: până când i-am frânt inima Virginiei.

- Ei bine, ştii că am fost, recunoscu ea ţâfnoasă.

- Şi realmente crezi că aş permite ca o prietenă atât de apropiată - nu, aproape o soră - să fie ridiculizată de către sora ei, chiar dacă n-a vrut să fie decât o glumă proastă şi nimeni n-a crezut?

Katrina îl fixă cu privirea, bându-şi sherry-ul dintr-o înghiţitură, apoi spuse cu voce mică:

- Vrei să spui că. Credeam că te prefaci că e adevărat, ca să te răzbuni pe Virginia.

- Draga mea, ridică el din sprâncene, nu mi-am dorit niciodată să mă răzbun pe nimeni; dar din moment ce, potrivit Virginiei, m-am lăsat păcălit de intelectul şi de eleganţa ta şi de ce mai spusese? Ah, da, de experienţa

ta de viaţă, şi să nu uităm de maturitatea ta, atunci, hai să-i lăsăm pe prietenii noştri să creadă că aşa e.

- Da, dar nu e aşa, nu? Adică, nu putem să ieşim împreună la nesfârşit.

- Desigur că nu. Ar fi prea greu, mi s-ar părea o procedură prea puritană. Vom trece prin etape simple până la o logodnă evazivă şi până atunci, toată lumea îşi va fi pierdut deja interesul.

După ce luară masa şi se întoarseră în sufragerie pentru cafea, Katrina privea situaţia cu mai multă bunăvoinţă.

- Ei bine, eşti foarte amabil, Lucius, şi mă simt prost că nu mi-am dat seama. am crezut că te prefaci doar ca să-ţi faci pe plac. N-o să te plictiseşti?

- De ce m-aş plictisi? întotdeauna am petrecut mult timp împreună; tot ce trebuie să facem e să ieşim în oraş măcar o seară pe săptămână şi să avem grijă să fim văzuţi împreună în public. în plus, plănuiam să merg o săptămână sau două în Grecia, după Crăciun: poţi să vii şi tu. De fapt, va trebui, altfel oamenii vor crede că te-am părăsit şi pe tine ca pe Virginia.

- Grecia? Vocea Katrinei sună ca un geamăt de surpriză, şi spuse primul lucru care-i veni în minte: dar nu am haine.

- Atunci, putem petrece o zi plăcută în oraş, cumpărând tot ce-ţi lipseşte.

- întotdeauna ai răspunsuri pentru toate, Lucius. Aşadar, imediat după Crăciun, mormăi ea.

- Nu puteam găsi un moment mai potrivit. Personalul tău poate avea câteva săptămâni de vacanţă. Nu vom fi aici când Virginia şi James se întorc din luna de miere. ăsta poate fi un lucru bun. Vei veni

aici de Crăciun, desigur. Mătuşile şi unchii care obişnuiesc să vină vor fi aici, aşa că o să mă ajuţi să-i găzduiesc.

- Eu îmi plănuisem câteva zile de linişte. îngână ea.

- Nici nu poate fi vorba. Dă o petrecere în seara de Ajun, dacă vrei, şi a doua zi vino la mine.

- Le-ai aranjat pe toate de minune, îngână din nou.

- Fireşte, lucrurile astea trebuie plănuite din timp. Doar nu credeai că o să-ţi petreci sărbătorile singură?

- Ei bine, mă gândisem să invit câteva persoane. întotdeauna am făcut asta, ştii doar. Apoi adăugă, sfidătoare: mă gândeam că mi-ar plăcea o perioadă de linişte pentru mine însămi.

- Teoretic, da, practic, nu. Mâine o să le spunem lui Lovelace şi doamnei Beecham ce am decis.

- Dar personal, n-am decis nimic. Nu-mi forţa mâna, Lucius!

- Draga mea, dacă nu-ţi forţez mâna, stai singură, îmbrăcată în bleumarin sau în maro şi nu ieşi decât dacă e strict necesar, şi atunci, în haine care nu fac decât să-ţi încătuşeze farmecele încă tinere, de la gât până la călcâie.

- Am douăzeci şi şapte de ani, i-o tăie ea.

- Iar eu am treizeci şi patru. Avem toată viaţa înainte, draga mea. Vei petrece Crăciunul aici şi apoi vom pleca împreună în Grecia. Zâmbi cu blândeţe. Când erai mică, nu puneai niciodată la îndoială spusele mele. Nu începe acum.

- N-am mai fost în Grecia.

- Atena, mă gândeam, şi Cap Sunio, de unde vom avea o panoramă bună asupra insulelor din Marea Egee. O să închiriez o maşină şi vom face plimbări. Ar trebui

să fie mult soare.

- Pare interesant.

- Perfect, o să iau biletele la începutul lui ianuarie.

***

într-o zi, după ce se trezise foarte devreme, îl scoase pe Bouncer la o plimbare, luă micul dejun şi se duse în studio. Trebuia să înceapă să lucreze la coperta cărţii; desenă câteva schiţe şi nemulţumită de toate, stătea uitându-se la ele, când uşa se deschise şi Lucius intră.

- Te-ai trezit devreme, nu? Te-am văzut cu Bouncer acum câteva ore. Dacă nu ai nimic altceva mai bun de făcut, mergem în oraş la cumpărături.

Katrina îl privi cu răceală.

- Mă gândeam să termin cu asta. o vor înainte de Anul Nou.

Lucius veni să privească peste umărul ei.

- Nu-ţi place nici una din schiţele astea? Mie unul, nu. O schimbare de peisaj o să-ţi prindă bine. Du-te şi ia-ţi haina. Te duc să luăm prânzul şi apoi poate mă ajuţi să aleg artificiile pentru petrecerea de la şcoală.

Toată lumea de ocupa de şcoala din sat; până acum, continuaseră să se implice în ciuda ideilor autorităţilor de a trimite copiii la Chipping Norton cu autobuzul în fiecare zi şi de a închide clădirea mică şi costisitoare de lângă biserică. Petrecerea era un eveniment anual; mama Katrinei fusese întotdeauna unul din organizatori şi acum ea preluase sarcina. Aranjase deja ceaiul şi fusese la o întâlnire cu părinţii în legătură cu darurile copiilor, dar pomul de Crăciun avea nevoie de decoraţii noi.

- OK, dă-mi zece minute. Ai trimis felicitările?

- Doamna Beale se ocupă astăzi de ele, îi răspunse Lucius.

- E o comoară. ce îi cumperi de Crăciun? Am văzut o eşarfă drăguţă la Liberty's.

- Mă ajuţi să găsesc ceva. Luicus coborî scările, lăsând-o să se ducă să se schimbe.

- Vrei să mănânci aici diseară? întrebă ea când se întoarse.

- Ar fi fost drăguţ, dar am întâlnire.

Katrina nu se opri din mers.

- OK, o blondă superbă, bănuiesc. O spuse pe un ton nepăsător, uimită că se simţea dezamăgită; era puţin cam singură fără Virginia, desigur, dar nimeni nu trebuia să ştie asta.

Jaguarul nu era acolo. Katrina rămase uimită:

- Ăsta e un Bentley Turbo!

- Da. l-am cumpărat ieri. Voi avea nevoie de a doua maşină. Nu-i spuse de ce, iar ea nu întrebă. Credea că ştie deja: când toată tărăşenia aceea stupidă pe care o începuse Virginia se va încheia, Lucius se va căsători. Poate cu fata cu care se întâlnea în seara aceea; se gândi cu şiretenie că va trebui să-şi folosească toate farmecele ca s-o convingă că nu avea de ce să-şi facă probleme că pleca în vacanţă în Grecia cu o fată cu care practic crescuse. Katrina nu se îndoia că va reuşi.

- E o maşină superbă, observă ea. E uşor de condus?

- Zboară. Urcă şi o să-ţi arăt.

Intr-adevăr, era o maşină magnifică şi Katrinei îi păru rău când Lucius parcă în faţa biroului său, spunându-i să-l aştepte câteva minute.

- Lăsăm maşina aici, spuse el când se întoarse, şi luăm un taxi. Unde mergem mai întâi? Incercăm la Fortnum şi la Mason pentru artificii şi pentru cadoul doamnei Beale, luăm prânzul şi apoi ne uităm după haine de vacanţă pentru tine?

- Bine, Lucius. Eşti sigur că vrei să vin cu tine? Adică,

n-ar conta realmente dacă n-aş veni, nu-i aşa?

Se uită la ea, încruntându-se, cu ochii lui cenuşii şi reci.

- Dai înapoi? Nu obişnuiai, Katie.

- Ei bine, nu. Vroiam doar să mă asigur. Se gândi cu triseteţe că până acum l-ar fi întrebat cine era fata, s-ar fi oferit chiar să-l sfătuiască în privinţa căsătoriei, exact cum ar fi făcut o soră, dar cumva nu putu. în viaţa ei nu fusese timidă şi nu se simţise ciudat în compania lui Lucius, dar acum o făcea şi nu-i plăcea deloc.

Se distrară de minune să aleagă artificiile, mai întâi pentru petrecera copiilor, apoi pentru ei înşişi, după care luară prânzul la Claridges. De acolo, porniră spre buticul de unde Katrina îşi cumpărase şi celelalte rochii. Fu primită ca o clientă veche, Lucius fu aşezat la o distanţă discretă şi vânzătoarea şi asistentele sale, entuzismate de ideea unei vacanţe în Grecia, aduseră braţe de haine în toate culorile.

- Oh, pe jumătate din ele nici nu le-aş cumpăra, declară Katrina şi apoi, luată de val, le cumpără pe majoritatea. Totalizară o sumă astronomică şi scrise hotărâtă cecul înainte să se întoarcă la Lucius. încă n-am cumpărat nimic pentru doamna Beale.

- Mergem acum, zâmbi slab Lucius. Ce-mi sugerezi?

- O eşarfă din aceea mare din lână şi cu franjuri; îl poate folosi dacă iese seara, sau doar când stă acasă. vreau să spun că nu e un lucru pe care să-l pună în dulap, dacă mă înţelegi.

încuviinţă cu destulă seriozitate.

- Se pare că ai cumpărat o mulţime de lucruri, Katie.

- Am fost mult prea extravagantă, dar totul e atât de colorat şi de frumos! Adăugă, anxioasă: nu voi avea şansa să le port pe toate, nu-i aşa?

- Nici vorbă. De-abia aştept să te văd cu ele.

Katrina îşi aminti că Lucius avea întâlnire.

- Ar trebui să ne întoarcem, spuse cu hotărâre şi refuză ceaiul oferit de el, pretextând că avea multe de făcut acasă. O supără faptul că nu încercă s-o convingă să mai rămână puţin în oraş.

Lucius o lăsă în faţa casei cu scuza că era deja în întârziere, aşa că spuse, destul de înţepată:

- Il chem pe Lovelace să mă ajute cu plasele. nu mai coborî. O irită la culme că o crezu pe cuvânt.

In următoarele două zile, Katrina nu-l mai văzu; într-adevăr, abia în după-amiaza celei de-a treia zile, când stătea în genunchi în mijlocul copiilor, servindu-le jeleuri şi îngheţate şi dându-le baloane, Lucius apăru înarmat cu un sac cu dulciuri pe care la rândul lui le împărţi micuţilor. Era popular în rândul copiilor, care-l considerau un soi de idol; se aşeză în capul mesei de răchită şi mâncă un jeleu cu o plăcere inconştientă, pe care Katrina o găsi înduioşătoare.

Petrecerea se încheie cu focurile de artificii şi fiecare copil primi câte un cadou; doamnele care veniseră să ajute începură să strângă, în timp ce îngrijitorul de la şcoală începu să dezasambleze mesele şi scaunele. Lucius umplu maşina de copii care locuiau în afara satului şi-i duse pe fiecare acasă. Când se întoarse, şcoala arăta din nou ca mai înainte, iar Katrina se pregătea să urce în maşina ei. Lucius îşi coborî capul în dreptul geamului ei:

- Du-te şi spală-te pe mâini. Vin să te iau în jumătate de oră.

- Dar doamna Beecham trebuie să fi început deja să pregătească cina, protestă ea.

- Atunci, poate s-o mănânce ea. Iei cina cu mine.

Trebuie să-mi împachetez toate cadourile şi am nevoie de ajutor.

- Eşti atât de neputincios! oftă ea.

- Da, ştiu, de asta vreau să mă ajuţi. îi zâmbi blând.

- Bine... în jumătate de oră, atunci.

Seara fu realmente distractivă. Luară cina în camera mică, la masa rotundă din faţa şemineului în care ardea mocnit focul, apoi se duseră în living, unde cadourile fuseseră depozitate într-un morman uriaş, pe canapea. Katrina le împachetă pe rând, examinându-le mai întâi, în timp ce Lucius punea etichetele. Nu avu voie să deschidă una sau două cutii şi se amuză încercând să ghicească ce era înăuntru.

- Aşteaptă şi o să vezi, spuse Lucius. Ce ai luat pentru Virginia şi James?

- O garnitură pentru masa din curtea lor. olandă albă cu flori aplicate. Doamna Lovell a spus că întotdeauna iau masa acolo vara, aşa că îndrăznesc să cred că şi Virginia va face la fel. N-am primit nici o veste de la ei.

- Te aşteptai? îşi petrec Crăciunul în Bahamas, nu? Eu prefer să fiu aici.

- Oh, şi eu la fel. Katrina privi în jur la încăperea uriaşă, atât de familiară şi de confortabilă; cei trei câini stăteau tolăniţi în faţa focului. Cred că Bouncer consideră că locul ăsta e casa lui.

- Posibil. Cât de ciudat va fi când nu ne vom mai vizita!

Se uită uluită, apoi spuse repede:

- Da, nu-i aşa? nu înţelesese prea bine; se va gândi mai târziu la asta, nu putea s-o ignore ca pe o vorbă în vânt, pentru că Lucius nu spunea niciodată vorbe în vânt. Ca să scape de stânjeneală, spuse: când plecăm în

Grecia?

- Pe 10 ianuarie; aşa, avem timp să ne tragem sufletul după sărbători.

- Virginia şi James nu se întorc decât pe 15.

- De aceea plecăm pe 10. Mâine seară te duci la doamna Ryder? Vin să te iau de acolo şi după aceea mă poţi invita la cină.

- Perfect. O s-o rog pe doamna Beecham să facă tartine din acelea cu carne tocată, care-ţi plac atât de mult. Se uită la ceasul splendid din perete. Dumnezeule, uite cât e ceasul! Trebuie să mă duc acasă.

Fusese o zi plăcută, îşi spuse somnoroasă mai târziu, când se ghemui în pat, şi se simţise bine cu Lucius. Era o companie de milioane; adevărat, avea un temperament dificil, dar foarte rar lăsa să se vadă asta, iar în ultima vreme, cu siguranţă fusese mai blând. Poate pentru că obosise şi el să se mai prefacă. Era drăguţ din partea lui, desigur. Probabil se gândise că o va deranja ca ceilalţi să bârfească pe seama remarcelor prosteşti ale Virginiei; aşa spusese, nu? Inchise ochii strâns şi se încruntă. Mâine îl va întreba despre fata cu care se întâlnea. După atâta timp, poate de data asta se îndrăgostise cu adevărat. Gândul i se păru supărător, dar era prea obosită să-şi mai bată capul; adormi şi visă că era domnişoară de onoare la nunta lui. mireasa se încăpăţâna să nu intre în cadru, însă Lucius părea să fi realizat ce-şi dorea şi arăta foarte mulţumit. Spre marea ei surpriză, se trezi plângând.

Capitolul 5

Petrecerile doamnei Ryder erau cu totul deosebite. Locuia într-o casă mică în centrul oraşului, îngrijită de o menajeră morocănoasă de vârsta a doua şi de un bătrân la fel de morocănos care întreţinea grădina superbă, o făcea pe şoferul unui Austin vechi şi întâmpina oaspeţii la intrare. De două ori pe an, îşi invita prietenii acasă la ea, unde îngrămădea cât putea de mulţi oameni, servindu-i cu sherry, cu tartine minuscule cu pate de ficat şi cu biscuiţi dulci. Şi toată lumea venea pentru că nu mai era deja un secret că rămăsese aproape fără nici un ban acum că era văduvă şi chiar şi aperitivele modeste pe care le servea făceau o gaură considerabilă în bugetul ei de austeritate. Ca să-i întoarcă favoarea, era invitată peste tot; rareori trecea o săptămână fără să ia masa în oraş, sau să bea ceva cu o prietenă sau alta sau fără să primească o invitaţie la ceai. Era o bătrână impunătoare şi integră, cu ochi ca mărgelele, nas acvilin şi voce răsunătoare; era adesea criticată, însă nimeni n-o auzise vreodată plângându-se de situaţia ei. Toată lumea o iubea, deşi cu anumite rezerve atunci când era peste măsură de caustică.

Incăperea cu tavan jos era deja ticsită când Lucius şi Katrina ajunseră. O găsiră pe gazdă, acceptară sherry de la bătrânul şofer şi circulară, adică trecură din grup în grup, strigând saluturi peste capete. Nu trecu mult şi fură separaţi, iar Katrina se trezi alături de doamnele Turner şi Lovell şi încă două doamne mai tinere pe care nu le cunoştea.

- Nepoatele mele, i le prezentă doamna Lovell,

Madeleine şi Sylvia; petrec câteva zile la mine. Trebuie să ne faci o vizită şi să stăm puţin de vorbă cât timp stau la mine.

Femeile zâmbiră mieros, studiind cu priviri calculate costumul Katrinei. Hotărî că nu-i plăceau şi spuse:

- Sunt ocupată până peste cap cu pregătirile pentru Crăciun, doamnă Lovell. Aţi primit vreo veste de la Virginia şi James?

- Mă gândeam să dau o petrecere pentru ei când se întorc. vei veni şi tu, desigur. Crezi că o să vină şi Lucius, sau o să se simtă stânjenit?

Katrina încercă să-şi amintească dacă-l văzuse vreodată stânjenit şi hotărî că nu, dar înainte să poată răspunde, fetele o întrebară cu nerăbdare:

- De ce s-ar simţi stânjenit, mătuşă?

Doamna Lovell profită de ocazie; ori de câte ori putea, aducea vorba despre prietenia apropiată care-i legase pe Virginia şi pe Lucius.

- Credeam că se vor căsători, încheie ea, dar nu era vorba de Virginia, ci de Katrina.

Două perechi de ochi sfredelitori o studiară fără să-şi poată ascunde mirarea, apoi îl fixară pe Lucius, care se afla în celălalt
capăt al încăperii. Statura şi talia îl scoteau în evidenţă oriunde. Farmecul şi eleganţa lui erau un bonus; ar fi putut avea orice femeie din camera aceea. Madeleine şi Sylvia îşi întoarseră privirile asupra Katrinei, uimirea lor fiind mai elocventă decât orice cuvinte. Ea le privi demn şi murmură:

- Mi-a părut bine de cunoştinţă. Mă scuzaţi. trebuie să vorbesc cu cineva. şi se duse să li se alăture surorilor

Frobisher.

Abia dacă le răspunse la salut şi Lucius fu lângă ea. îşi aşeză braţul pe umerii ei şi flecări cu surorile Frobisher care-l ascultară încântate.

- Katie, doamna Ryder vrea să-ţi vorbească, îi spuse şi o luă politicos, croindu-şi drum spre locul unde stătea bătrâna.

- Iată-te, declară ea în trombă. Viitoarea noastră mireasă. de ce nu porţi un inel?

în jurul lor, conversaţiile se opriră brusc şi se reluară aproape în aceeaşi clipă, apoi Lucius se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Indiferent ce-i spusese, o făcu să izbucnească în hohote de râs, toţi cei din jur priviră frustraţi, iar Katrina se îmbujoră până în vârful urechilor.

Răspunse civilizat când doamna Ryder o întrebă de rochia de mireasă, zâmbi chiar, evitând cu grijă privirea lui Lucius. îşi dorea din toată inima să-i fi putut trage o palmă. Dar nu lăsă să i se citească sentimentele şi doar când erau pe drum spre casă, îi spuse cu răceală:

- Te-ai comportat abominabil. ai dat tuturor de înţeles. nu pot să-ţi găsesc nici o scuză.

- Ai mai spus asta, draga mea. Nu vrei să ştii ce i-am spus doamnei Ryder?

- Nu, sări Katrina, dar se răzgândi în aceeaşi secundă. Ce i-ai spus?

- Femeile astea! exclamă Lucius şi nu-i spuse.

- Refuz să ne certăm pentru un lucru atât de lipsit de importanţă, declară ea cu năduf când ajunseră în faţa casei ei.

- Eşti fată de treabă, spuse el cu blândeţe, sărutând-o în fugă, apoi coborî.

Mâncară excelentele preparate ale doamnei

Beecham fără să se grăbească şi în termeni amiabili; aveau multe de discutat. Crăciunul se apropia cu paşi repezi; pe lângă sindrofia doamnei Ryder, sărbătorile însemnau o mulţime de evenimente vesele despre care să discute: colindători, decorarea pomului la biserică, şi pe cine mai exact să invite Katrina în Ajun.

- Tu câţi invitaţi ai? se interesă ea. Verişoara ta, Dora, presupun, Bertie şi cei doi fii, unchiul Tom şi micuţii Tom şi Jeremy, şi mătuşa Lucy.

- îţi aminteşti mai bine decât mine. Jeremy vine cu logodnica lui, iar mătuşa Lucy vine şi ea însoţită.

- Cu tine, înseamnă unsprezece. adică vom fi aproximativ treizeci. Băuturile le servim cam pe la şase şi jumătate.

- Şi apoi vii la mine pentru cină. în dimineaţa de Crăciun mergem împreună la biserică şi apoi venim la Stockley.

- Da, dar asta înseamnă că voi sta toată ziua cu tine, obiectă ea.

- Asta e şi ideea, Katie, zâmbi el.

Nu era prea sigură ce vrusese să spună.

- Şi seara ne gătim?

- Oh, Dumnezeule, da! Poartă rochia roz. Nimeni nu face nimic în a doua zi de Crăciun; am putea să călărim înainte de micul dejun.

Katrina încuviinţă veselă. Se temuse în secret de Crăciun, dar Lucius plănuise totul şi cu toate că familia lui nu era tocmai incitantă, era o gazdă bună şi avea grijă ca toată lumea să se simtă bine. Se despărţiră, încă în termeni amiabili. Katrina uitase că nu se distrase la sindrofia doamnei Ryder. Se duse la culcare, concentrându-se doar asupra planurilor pentru petrecerea din seara de Ajun.

Zilele dinaintea Crăciunului zburară. Lucius se duse la Londra şi Katrina nu-l mai văzu timp de câteva zile; când se întoarse, nu-i dădu nici o explicaţie. Nu c-ar fi aşteptat una şi nici prin gând nu i-ar fi trecut să-i ceară socoteală. Călăriră împreună, petrecură o după-amiază ajutând la decorarea bradului din biserică şi ascultară colindătorii.

Cu două zile înainte de Ajunul Crăciunului, întorcându-se de la o plimbare călare timpurie, Lucius întrebă:

- Ce vei purta la petrecerea ta?

Katrina păru surprinsă. Lui Lucius nu-i stătea în obicei să-şi facă probleme în privinţa vestimentaţiei ei, iar asta era a treia oară în tot atâtea săptămâni. Işi revizui în minte garderoba şi spuse:

- Ei bine, am costumul acela albastru din catifea pe care l-am purtat şi anul trecut.

- Mergem mâine în oraş şi găsim ceva.

- Uite ce e, Lucius. am suficiente haine. Ce te-a apucat? N-am de gând să mai cumpăr altele o vreme bună de aici încolo.

- Cu atât mai multe motive ai s-o faci. Vin să te iau la nouă şi jumătate.

Luară Bentleyul şi parcară în faţa biroului lui, ca şi data trecută. Băură o cafea şi apoi plecară în căutarea unei rochii.

O găsiră în scurt timp, expusă ademenitor pe un jilţ care împărţea vitrina cu un bol de trandafiri legaţi cu măiestrie cu o panglică roşie.

- Asta e, exclamă Lucius. Du-te şi cumpăr-o până rezerv o masă pentru prânz.

Rochia i se potrivea ca măsură şi-i stătea foarte frumos. Preţul era exorbitant, dar Katrina semnă un cec

gândindu-se doar în treacăt la gaura pe care o făcea în contul ei de la bancă şi realizând în acelaşi timp că în ultima vreme, Lucius arăta un interes nedorit faţă de stilul ei vestimentar. Presupunea că intenţiile lui erau bune, o tentativă a unui vechi prieten de a-i îmbunătăţi imaginea. Părăsi magazinul şi-l găsi aşteptând răbdător; îi încredinţă cutia şi-i mărturisi că-i era foame.

- Fata cu care am luat prânzul ieri nu mânca decât ouă de prepeliţă şi pâine integrală.

- Era bolnavă? întrebă serios Katrina.

- Din câte ştiu, nu. Susţinea cu tărie că rotunjimile feminine nu trebuie să devină prea rotunde, şi asta o împiedica să mănânce ca noi, muritorii de rând, pe care nu ne deranjează câteva kilograme în plus.

- Vorbeşte pentru tine! Cu toate că nu cred că aş suporta să mănânc ouă de prepeliţă şi pâine integrală. îi aruncă o privire bănuitoare. De ce râzi? Ţi se pare că m-am îngrăşat?

- Nici un gram. e perfect, Katie. Opri un taxi. Am rezervat o masă la Mirabelle.

- Acolo aţi mâncat ouă de prepeliţă?

- Nu mă chestiona, draga mea, sau ar trebui să mă simt flatat că cel puţin te interesează stilul meu de viaţă?

- Oh, pfui! Exclamă Katrina puţin prea repede. O uluia să descopere că până nu demult nu-şi bătuse capul cu viaţa lui şi totuşi acum, dintr-o dată, nutrea un viu interes.

Luară o masă delicioasă, al cărei apogeu fu piersici în şampanie şi apoi se întoarseră la maşină, oprindu-se din când în când să se uite la vitrinele magazinelor. Până când ieşiră din Londra, începuse deja să se însereze, dar odată ce trecură de ultimele suburbii, prinseră viteză; ajungând în Oxford, însă, fură nevoiţi să încetinească.

- E o maşină foarte frumoasă, spuse Katrina fericită. E distractiv să conduci?

- Da, dar să nu crezi c-o s-o împrumuţi, pentru că n-o vei face.

- Poate economisesc şi-mi cumpăr una.

- Nu, Katie, spuse el, dintr-o dată serios. Ar fi puţin cam mult pentru tine. eşti o şoferiţă foarte bună, dar n-aş sta o clipă liniştit.

- Vrei să spui că aş lovi-o? Ei bine, n-o să-mi cumpăr una, dar poate mă laşi s-o conduc pe a ta, când eşti cu mine, desigur. Vocea ei joasă îl linguşea cu blândeţe.

- Desigur. Mergem mâine să dăm o tură.

- Trebuie să mă duc la doamna Lovell. n-am reuşit să mă eschivez de la ceai. Nu vreau să merg; am prea multe de făcut acasă. Trebuie să vorbesc cu doamna Beecham despre meniul de Crăciun şi cu Lovelace despre.

- Eşti o soţioară de casă în toată regula, nu-i aşa, draga mea? Mergem la casa Lovell şi la întoarcere conduci tu.

Doamna Lovell fu încântată să-l vadă, la fel şi nepoatele ei. Era fermecător pentru ele şi pentru doamna Lovell şi fără doar şi poate, reuşi să le confere impresia că lumea lui se învârtea în jurul Katrinei. Intra în pământ de ruşine la aerul lor protector, la privirile

zâmbitoare şi la frecventele alinturi. La întoarcere, îi spuse înţepată:

- Ai întrecut măsura, Lucius. M-am simţit ca o domniţă din epoca victoriană, fără nici un drept al ei.

- Schimbă viteza, draga mea, spuse el, netulburat. Nu eşti tocmai genul feministei convinse. în plus, am vrut să fac impresie bună.

Katrina gemu şi luă curba puţin prea brusc.

- Ce impresie?

- Că-ţi sunt devotat.

- Oh, ce prostii! Trecu razant pe lângă un tractor care mergea cu viteză mică.

Lucius rămase calm:

- Dacă o răstorni, o să te coste cincizeci şi şase de mii de lire. O să te privez de fondul pentru rochii.

Conduse cu grijă după aceea, fără să vorbească. Doar când ajunseră la ea acasă, spuse cu voce ascuţită:

- Mulţumesc că m-ai lăsat să conduc. E o maşină minunată. Deschise portiera. Noapte bună, Lucius.

El coborâse deja şi se îndreptă spre uşa deschisă de Lovelace, intrând înăuntru cu siguranţa unui oaspete binevenit.

- Mi-ar plăcea ceva de băut, sugeră el. Nervii mei au fost puşi la încercare.

- Oh, prostii, pufni supărată Katrina, n-ai nici măcar un nerv. Whiskyul este la locul obişnuit; vin în câteva minute.

Când se întoarse, îl găsi în living, stând în fotoliul din faţa şemineului; whiskyul era pe măsuţa de alături. Se ridică îndată ce o văzu şi se duse la masa unde erau băuturile.

- Madeira? sugeră el. Ceva care să te întărească.

- Să mă întărească? şuieră ea. Insinuezi cumva că am condus prost?

- Ai condus foarte bine, într-adevăr. îi întinse băutura şi după ce luă loc lângă foc se aşeză şi el. Ai mătuşi sau veri mai nevoiaşi?

- Unul sau doi, da. De ce naiba întrebi?

îi aruncă o privire atât de amabilă, încât Katrina se ridică, pregătită să audă ceva scandalos.

- Ei bine, vei locui cu mine, fireşte, dar ar fi frumos să păstrezi locul acesta în familie, nu? Fiul cel mai mare nu l-ar putea avea, desigur, ar moşteni Stockley, dar celui de-al doilea i-ar putea fi de folos.

înghiţi atât de greu vinul, încât Lucius trebui să se ridice şi s-o bată uşor pe spate. Când îşi recuperă suflul, Katrina spuse:

- Mi-aş dori din tot sufletul să nu mai spui asemenea absurdităţi!

- E foarte bine să stabilim lucrurile astea de pe acum. Părinţii nu trebuie să se certe în faţa copiilor.

- Ce tot vorbeşti acolo? Ai cui copii, şi cine o să se certe?

- Ai noştri, spuse calm, şi noi. Ceea ce-mi aduce aminte: e timpul să ai ăsta. îşi duse mâna la buzunar şi scoase o cutiuţă din piele pe care o deschise. Avem obiceiul acela demodat de a înmâna inelul de logodnă.

Era un inel foarte frumos cu un safir montat într-un cerc de diamante. Katrina privi speriată bijuteria, în timp ce Lucius i-o potrivi pe deget.

- îndrăznesc să cred că-ţi aminteşti că-l purta mama, observă el. De ce eşti atât de mirată? Se aplecă şi o sărută pe obraz. Ai uitat că sunt vrăjit de eleganţa, intelectul, maturitatea şi experienţa ta de viaţă? O fată

cu toate atuurile astea n-ar trebui să arate ca un peşte uluit.

Katrina se uită la el, apoi din nou la inel. Din acelaşi motiv pe care nu-l înţelegea, ar fi vrut să bufnească în plâns.

- Nu, n-am uitat. E un inel foarte frumos. Mulţumesc, Lucius. Numai că e doar de ochii lumii, nu?

Se aplecă şi o sărută impersonal şi frăţeşte pe obraz.

- Draga mea, fu tot ce spuse, apoi: dacă tot sunt aici, ai putea să mă inviţi la cină.

Măcar atât putea să facă, presupunea; îl rugă pe Lovelace s-o anunţe pe doamna Beecham, conştientă de privirea lui spre inelul ei.

Lucius nu stătu până târziu. După ce o întrebă vesel la ce oră va veni mâine seară, plecă. Rudele lui soseau a doua zi dimineaţă şi avea să fie ocupat cu pregătirile; salutul lui fusese nepăsător, deşi îi mulţumise pentru cină. Un timp după ce plecase, Katrina rămase acolo, lângă foc, privind strălucirile inelului cu safir. Era ridicol că era tristă şi nefericită. Crăciunul, cu toate momentele lui plăcute, era doar peste o zi şi nu avea nici un motiv pentru care să se considere nenorocită. Virginia era căsătorită cu iubitul ei, avea o casă încântătoare, servitori bătrâni şi credincioşi, o mulţime de prieteni, bani suficienţi. Din clipă în clipă va izbucni în plâns. Se ridică brusc în picioare şi se duse la culcare.

In ziua următoare, nu avu timp să se simtă deznădăjduită; erau mult prea multe de făcut. Bătrânul John aduse crizantemele lui premiate, legături de vâsc şi boluri cu confeti albe pe care le confecţionase. Katrina îşi făcu de lucru şi le aranjă prin casă înainte să coboare la grajduri şi să-l înşeueze pe Gem. Era o zi rece şi

cenuşie şi nu călări decât o oră, lăsându-l pe Gem să fie periat; se duse să facă un duş şi să se schimbe. Timpul rămas până la prânz îl petrecu în studio. De data asta, desenele fură mai bune; se simţea mulţumită când coborî la masă. îşi promise că îndată ce trecea Crăciunul se va ocupa serios de munca ei; o zi sau două trebuia să fie suficiente.

Cina de Crăciun era deja organizată: curcan şi budincă de Crăciun şi tot tacâmul; Katrina îi spusese lui Lovelace să aducă din pivniţă câteva sticle de risling. Cumpărase şi bere, pentru că bătrânul John nu se înţelegea prea bine cu vinul. Avea să fie o petrecere veselă şi la bucătărie, căci fetele care veneau zilnic din sat aveau să li se alăture doamnei Beecham şi lui Lovelace, ca şi băiatul care ajuta la grajduri şi bătrânul John. Se asigură că nu lipsea nimic, fură încă o tartină şi se întoarse în living.

Lovelace pregătise livingul pentru seara. Arăta cald şi primitor cu lămpile aşezate pe masă care alungau deja întunericul timpuriu şi cu focul care ardea în şemineu. Katrina cercetă fără tragere de inimă încăperea şi apoi îl scoase pe Bouncer la o plimbare. Din vârful dealului putea vedea casa Stockley conturată nedesluşit în ultimele raze de lumină. Câteva maşini erau parcate în faţă şi la ferestre străluceau lumini. Privind-o, se simţi singură.

Se întoarse acasă, întrecându-se cu Bouncer până la intrare. Casa cea veche îi primi ospitalieră, iar Bouncer se tolăni fericit pe covorul din faţa şemineului. Katrina îşi bău ceaiul lângă el şi apoi urcă să se schimbe în rochia de seară.

Trebuia să recunoască: Lucius avusese dreptate,

albastrul- safir i se potrivea de minune. Se studie atent în oglindă şi când să plece, îşi aminti de inel. Va trebui să-l poarte - nu şi în particular, totuşi; făcea parte din scandalosul plan al lui Lucius şi-l va purta pentru că se aştepta s-o facă, dar numai când erau şi alte persoane în preajmă. Coborî şi-l întâlni pe
Lovelace în hol. Ochii lui căutară inelul şi-l găsiră, deşi nu spuse nimic, dar îi zâmbi părinteşte, exact aşa cum făcea când era micuţă şi-i arăta cadourile primite de ziua ei sau premiile de la şcoală; se trezi că-i răspunde zâmbind la rândul ei.

- O să beau un sherry înainte să sosească oaspeţii, Lovelace, îi spuse şi se duse în living.

Mai întâi sosiră câţiva invitaţi, apoi veniră mai mulţi deodată şi în cele din urmă îşi făcu apariţia Lucius şi alaiul său. Katrina îi cunoştea pe toţi şi trecu pe rând pe la fiecare, râzând şi vorbind, până când la un moment dat se trezi că tace şi că Lucius e lângă ea. Îi luă mâna, o privi şi zâmbi.

- Iţi vine foarte bine rochia asta, şi se potiveşte cu inelul. Luă două pahare de pe tava lui Lovelace. O să le spun tuturor că ne-am logodit. Cu permisiunea ta, desigur.

Insă nu aşteptă. Făcu anunţul pe un ton calm şi adânc, ţinând-o de mână şi în clipa în care începu să vorbească flecăreala se opri, ca şi cum toată lumea prezentă se aşteptase să le spună ceva memorabil. Imediat ce încheie, se strânseră cu toţii în jurul lor, felicitându-i, toastând în cinstea lor, sărutându-i şi scuturându-le mâinile. Toate doamnele vrură să vadă inelul, desigur. Katrina, suprinsă cu garda jos, zâmbi şi murmură, zâmbi din nou, simţind cum Lucius o strânge

de mână. Era ca într-un vis; părea să-şi fi pierdut capacitatea de a mai gândi limpede; nu i se putea întâmpla aşa ceva. Expusă din când în când, ideea aceasta ridicolă a lui Lucius fusese destul de vagă încât s-o ignore în majoritatea timpului şi chiar şi când se gândise la ea, presupunea că nu crezuse realmente c-o va duce la împlinire. Oricum, ar fi putut s-o prevină. Era la fel de surprinsă ca oaspeţii ei, sau poate chiar mai mult.

Ştirea prelungi considerabil petrecerea, şi era deja trecut de opt seara când plecă şi ultimul invitat. Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Lucius şi acum, în timp ce Lovelace închise pentru ultima oară uşa de la intrare, Lucius spuse:

- Fugi şi ia-ţi haina, Katie. Ceilalţi or să moară de foame dacă nu ne grăbim. Am cumpărat şampanie pentru oamenii tăi; nu te superi dacă-i las s-o bea acum, nu?

Katrina scutură din cap; părea să se fi gândit la toate. După ce-şi reveni, se gândi iritată că va pune capăt şaradei aceleia. Se întoarse exact în clipa în care Lovelace tocmai accepta fericit o cupă cu şampanie. Văzând-o, chipul lui veştejit de ani se destinse într-un zâmbet.

- Bineînţeles că suntem încântaţi, domnişoară Katrina, ce veste minunată. dacă pot spune aşa! Cât de fericiţi ar fi fost doamna şi domnul Gibson. familiile fiind tot atât de apropiate cum erai şi tu şi domnul Lucius.

Plecă ţanţos la bucătărie, şi Katrina spuse:

- Ar trebui să mă duc şi eu cu el şi să-i spun doamnei Beecham.

- I-am spus lui Lovelace că venim amândoi când te aduc după cină, o anunţă el, deschizând uşa.

- Nu presupui cam multe din oficiu, Lucius? Nu sunt un copil căruia să-i comanzi, să ştii.

- Când erai mică, obişnuiai să laşi totul în seama mea. pe atunci aveai încredere în mine, mi-aş dori să ai şi acum.

Katrina se zgribuli puţin din pricina aerului rece care venea pe uşă.

- Nu mai sunt o fetiţă, am douăzeci şi şapte de ani, spuse ea înţepată. Şi nu înţeleg de ce faci asta. nu pot să cred că e doar ca să te răzbuni pe Virginia. Ai spus că vrei să-mi uşurezi situaţia aici, şi presupun că e adevărat. Doar că sunt de părere că o înşelătorie.

- Nu e nevoie. O luă de braţ şi păşiră în noapte, închizând uşa după ei. Dar încă ai încredere în mine, nu-i aşa?

- Nu-mi amintesc să mă fi dezamăgit vreodată. Da, am încredere în tine, Lucius. Dar nu văd de ce trebuie să mergi atât de departe.

- Nu vreau să aud nici un râs pe înfundate la adresa ta, nici măcar un zâmbet cu subînţeles de la cea mai bună prietenă. Poate Virginia n-a vrut să-ţi facă rău, să te ridiculizeze şi să provoace amuzament pe seama ta, dar ar fi putut reuşi. Toată lumea te place - te iubeşte - draga mea, dar cu toţii avem defecte omeneşti, şi râzi de eşecul celuilalt, chiar dacă e o persoană pe care o simpatizezi.

Porni motorul şi ajunseră deja la Stockley înainte să-i răspundă:

- Mi-este atât de jenă că am crezut vreodată că vrei doar s-o pui pe Virginia într-o postură penibilă, să-i dai o

lecţie. Se întoarse să-l privească. Lucius, cred că eşti cel mai bun prieten pe care şi l-ar putea dori cineva.

Nu-i răspunse, ci o sărută doar pe creştetul capului.

Câteva ore mai târziu, ghemuită în patul ei şi revizuind somnoroasă evenimentele serii, ajunse la concluzia că fusese una din cele mai frumoase din anul acela. Familia lui Lucius o vrăjise, ţinuse un toast în cinstea fericitului cuplu, o primise căluros, ca şi cum ar fi fost de-a lor, şi-şi exprimase dorinţa ca nunta să se facă numaidecât. Apoi urmase cina tradiţională din seara de Ajun; fusese fericită şi pentru prima oară în ultimele săptămâni, se simţise relaxată.

în dimineaţa următoare, se trezi devreme. Alte Crăciunuri, când Virginia fusese acasă, îşi deschiseseră împreună cadourile după micul dejun, dar nu suporta ideea de a face asta de una singură. Lovelace, doamna Beecham şi cele două fete din sat îi vor ţine companie, împreună cu bătrânul John şi cu băiatul de la grajduri. Sosiră conduşi de Lovelace, cântând colinde; îşi primiră darurile şi-i înmânară o cutie mare şi pătrată. Aşteptară s-o deschidă. o fructieră uriaşă din lemn, simplă şi bine lustruită.

- Ca s-o puteţi lua la Stockley, domnişoară Katrina, explică doamna Beecham, şi dacă am fi ştiut din timp, i-am fi luat ceva şi domnului Lucius. Şi am apreciat că aţi venit amândoi în bucătărie să ne daţi vestea cea mare. Cunoscându-vă de atâta timp, eu şi Lovelace am fost de-a dreptul onoraţi.

- E foarte frumoasă şi o vom folosi frecvent. Mulţumesc din suflet. N-am avut timp să stau de vorbă cu voi, dar veţi rămâne cu toţii aici, desigur, dacă. atunci când voi pleca. Ne-am gândit că am putea ruga

pe cineva din familie să vină să locuiască aici.

- E o idee foarte bună, domnişoară Katrina, încuviinţă Lovelace. Presupun că locuinţa va rămâne în familie pentru o folosinţă ulterioară.

- Da, aşa e, dar despre asta vorbim mai târziu. n-o să fie chiar acum. Domnul Lucius şi cu mine vom pleca în vacanţă după Anul Nou.

- Aşa am înţeles, domnişoară Katrina. Beţi cafea înainte să plecaţi la biserică?

- Nu, mulţumesc. sau, stai puţin. Domnul Lucius vine să mă ia, dacă vine mai devreme, poate avem timp să bem o cafea împreună.

După ce plecară, Katrina se întoarse la mormanul ei de cadouri. Le deschise ca un copil, mai întâi pe cele de la prieteni, apoi pe cele de la familie. De la Virginia şi James nu era nimic, dar îi scuză instantaneu; fuseseră atât de ocupaţi cu pregătirile de nuntă încât nu avuseseră timp pentru cadouri de Crăciun. Acum, nu mai rămăseseră decât trei pachete şi uitându-se în treacăt la ceas, desfăcu primul din ele. Trebuia să se pregătească pentru biserică. Lucius va sosi în mai puţin de zece minute.

Se uita uluită la cadou, când uşa se deschise şi apăru Lucius.

- Crăciun fericit! îi ură el vesel şi luă broşa cu diamante şi safire şi i-o prinse de rochie.

- Lucius, e superbă! Mulţumesc mult, şi Crăciun fericit şi ţie! Işi ridică faţa, inconştientă ca un copil, şi Lucius o sărută pe obraz. Vrei cafea? Avem timp?

Lucius sună din clopoţelul din bronz.

- Cam zece minute. Oricum, ne aşteaptă. Vorbi fără aroganţă, acceptându-şi dreptul de stăpân al moşiei.

Până soseşte cafeaua, deschide-le şi pe celelalte două.

Un lanţ şi un pandantiv de aur cu perle şi o brăţară tot din aur, bătut cu perle. Katrina le probă pe amândouă, studiindu-se în oglinda mare de perete.

- Dar, Lucius, protestă ea ezitând, trei lucruri. vreau să spun că broşa e superbă. Eşti prea generos!

- Imi place să-ţi ofer cadouri, spuse el cu voce mică, şi mă bucur că-ţi plac.

- Oh, îmi plac, doar că am senzaţia că nu le merit. Nu sunt îndeajuns de frumoasă să le fac cinste.

- Ti-ai pus lanţul pe dos, draga mea, zâmbi el. Bea-ţi cafeaua şi ia-ţi pălăria şi paltonul.

Biserica micuţă era aglomerată, şi din moment ce băncile familiei Massey erau în spate, fură nevoiţi să traverseze mulţimea. Katrina era conştientă de privirile zâmbitoare şi era mai mult decât recunoscătoare să-l aibă alături pe Lucius, care era calm ca întotdeauna. Băncile familei erau ocupate, desigur; verii mai tineri invadaseră locurile din spate, dar două dintre ele fuseseră rezervate pentru Lucius şi pentru ea. Bancheta ei era liberă. în timp ce cânta un colind laolaltă cu cei din cor, se lăsă pradă gândurilor. Nu era tocmai locul potrivit să-ţi faci planuri de viitor, îşi aminti, dar nu se putu abţine. Va trebui s-o convingă pe una din mătuşile ei mai în vârstă să vină să locuiască în casa ei. Inspiră adânc. Iat-o punând ţara la cale, ca şi cum ea şi Lucius aveau să se căsătoarească într-adevăr, deşi el spusese că după o vreme vor lăsa ca logodna lor să se sfârşească uşor. Se întreba cum sfârşeai o logodnă fără să-ţi pierzi demnitatea. Oare se vor întoarce din Grecia deja despărţiţi? Şi asta nu va face ca oamenii să

bârfească şi mai mult decât o făcuseră după afirmaţiile absurde ale Virginiei?

Se încruntă şi oftă, fără să-şi dea seama că Lucius o fixa cu privirea, citindu-i fiecare gând.

Când se întoarseră la maşină, îi spuse:

- N-ai auzit un cuvânt din predica părintelui Moffat şi jumătate din timp ai uitat să cânţi. Ce necazuri ai, Katie?

Nu avea timp să-i explice. îi răspunse veselă că nu era nimic important şi începu să vorbească despre ziua care urma, dorindu-şi din toată inima să fi fost una din acele femei inteligente, care ştiau întotdeauna ce fac şi de ce şi care găseau o rezolvare oricărei probleme - poate că erau îndeajuns de inteligente încât să nu aibă probleme.

Ziua se desfăşură după tiparul obişnuit al sărbătorii de Crăciun - băuturi, în timp ce toată lumea mulţumi pentru cadourile primite, un bufet delicios şi o plimbare prin parc pentru doritori, apoi ceaiul la gura sobei, în living.

Lucius o duse la Katrina acasă, să se schimbe pentru seara. Cina de Crăciun era un adevărat eveniment la Stockley, şi toată lumea se îmbrăca în consecinţă. Katrina alesese deja o altă rochie roz, care scotea în evidenţă noile ei bijuterii, dar mai întâi trecu pe la bucătărie să se asigure că Lovelace şi ceilalţi se simţeau bine.

- Toată lumea o să vină la ceai, doamnă Beecham. vă descurcaţi? Intreaga familie Massey, adică unsprezece persoane, cu mine. Voi merge la Stockley pentru masa de prânz şi de seară. Călărim înainte de micul dejun şi cred că Lucius va veni aici, cu mine. E în ordine? Şi cornuleţe pentru ceai. unchiului Tom îi plac la

nebunie.

- Lasă totul în seama mea, domnişoară Katrina. O să fac şi o budincă de ciocolată.

Katrina făcu un duş şi se îmbrăcă fără grabă. Era timp destul şi vroia să arate splendid. După ce se machie, îşi luă geanta şi paltonul şi coborî să-l aştepte pe Lucius.

El era deja în sufragerie, sprijinit de masa dintre ferestre, şi citea o scrisoare. Când intră Katrina, îşi ridică privirea şi puse scrisoarea în buzunar.

- Ai venit mai devreme, observă ea.

- Aveam nevoie de câteva minute de linişte. O studie pe îndelete. Fermecător, îi spuse. Ştii, Katie, dacă ai purta hainele potrivite, ai fi o fată drăguţă.

Venind din partea lui, era o adevărată laudă; îi mulţumi călduros şi adăugă:

- Tu ai ales rochia.

- Tot eu am ales şi fata, zâmbi el, luându-i mâinile în ale lui.

Katrina zâmbi, cu gândul nerostit că era doar o alegere
temporară, până la urmă. Alungă gândul, pentru că o întrista, şi Crăciunul nu era momentul potrivit pentru regrete. Pe drum spre Stockley avu grijă să fie mult mai vorbăreaţă decât de obicei.

Holul imens era cufundat în tăcere când intrară. Majordomul luă paltonul Katrinei, iar Lucius îi făcu semn să-i lase singuri. Katrina vru să traverseze holul, dar Lucius o opri.

- Ai ceva. începu el. La ce te gândeşti, Katie? Credeam că am stabilit totul, dar arăţi de parcă ai fi pe cale să faci o descoperire monumentală. îi zâmbi, dar Katrina nu-i răspunse în acelaşi fel; avea gura ferecată

şi rămăsese ca o stană de piatră, căci exact asta făcuse: o mare descoperire. era îndrăgostită de Lucius, iar el stătea acolo calm şi binevoitor ca un frate, se gândi ea furioasă. Tânjea să zdruncine calmul acela, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze.

Capitolul 6

Inainte să plece, se gândi la conversaţia lor din hol. Katrina îşi regăsi vocea, mai degrabă ascuţită şi împleticită, dar totuşi putu să vorbească:

- Oh, da. serios? Ei bine. bei ceva?

- Nu mulţumesc, răspunse Lucius, studiind-o gânditor. Ne aşteaptă punciul unchiului Tom, reţeta lui proprie: numai Dumnezeu ne poate ajuta! Zâmbi, şi Katrina îi zâmbi şi ea. Sub nici o formă nu trebuia să descopere vreodată care erau sentimentele ei pentru el; trebuia să-şi amintească să fie vechea prietenă, fata de alături. Slavă cerului, Lovelace apăru şi Katrina se întoarse să-l întrebe dacă aveau tot ce le trebuie la bucătărie şi să-i ureze noapte bună. Nu aştepta, Lovelace. Nu voi sta până târziu, dar încui cum ajung.

- Foarte bine, domnişoară Katrina. Sperăm să aveţi o seară minunată.

- Călărim dimineaţă? întrebă Lucius, pornind maşina.

- Da, mi-ar face plăcere. Vrei să te întorci pentru micul dejun?

- Mulţumesc. Şi restul zilei, ce faci? Adăugă încet: ştii că ar trebui s-o petrecem împreună.

- Of, Doamne. şi i-am promis doamnei Lovell că-i fac o vizită. Asta era adevărat, dar nu spusese când. La prânz, adăugă ea; va trebui să ia maşina şi să ia prânzul undeva în oraş, apoi să stea undeva până la ora ceaiului.

- Atunci, la cină, propuse Lucius şi Katrina trebui să accepte fără tragere de inimă.

Masa de Crăciun dură mult, dar în cele din urmă, la semnalul Dorei, Katrina, logodnica lui Jeremy şi domnişoara Porter, însoţitoarea, se ridicară şi se mutară

în camera de zi, unde, destul de firesc, se discută despre nunţi, spre nenorocul Katrinei. Mai ales despre a ei şi a lui Lucius. Se simţi uşurată când, după un timp, li se alăturară şi bărbaţii, dar bucuria ei fu scurtă, căci Lucius nu făcu nici un efort să direcţioneze conversaţia spre alte subiecte. De fapt, îşi încurajă oaspeţii să se lamenteze într-o discuţie prelungită despre viitoarele nunţi din familia Massey.

Katrina rămase fără grai când îl auzi:

- Probabil eu şi Katie ne vom căsători în Grecia, dar în cazul ăsta, vă promit că o să facem o recepţie când ne întoarcem.

De data asta, gândurile celor prezenţi se orientară spre Grecia. Unchiul Tom petrecuse multe vacanţe acolo, avea multe de spus despre istoria acelor locuri şi, din nefericire, de cele mai multe ori remarcele lui fură adresate Katrinei, care în afară de câteva cunoştinţe vagi despre Acropole, Delphi şi despre frumuseţea insulelor din Marea Egee, nu putea face faţă fluxului de informaţii despre zeii greci.

- O seară foarte plăcută în familie, observă Lucius, ducând-o acasă mai târziu. Nu suport evenimente de genul ăsta decât de Crăciun, de Paşte şi de ziua mea, adăugă el după câteva secunde. Presupun că cei mai în vârstă sunt puţin mai de modă veche, dar în unele privinţe înclin să fiu şi eu la fel.

- In ce privinţe? Ajunseseră deja şi Katrina îşi dorea ca drumul să fi fost nesfârşit.

- Mariajul, copiii, soţia şi aşa mai departe. Opri maşina şi ea spuse repede:

- Nu coborî, uite că Lovelace deschide uşa. Mulţumesc pentru seara minunată, Lucius.

Era deja cu mâna pe portieră, dar Lucius se aplecă şi i-o acoperi cu a lui.

- Te-am lăsat vreodată ca pe un sac de cărbuni? Coborî şi o conduse pe verandă. Mâine dimineaţă? se aplecă şi o sărută uşor. Somn uşor, Katie.

***

Lucius fu punctual, ca de obicei, iar Katrina nu era tocmai gata. Imbrăcase rochia din organza; mai târziu vor sosi câţiva prieteni la cină, ca şi familia Massey, şi vroia să arate cât mai bine cu putinţă. Adăugă şi darurile lui Lucius şi coborî, simţindu-se mai slabă ca niciodată.

Păcat că salutul lui indiferent nu incluse nici o remarcă despre înfăţişarea ei. In afară că vru să ştie cum îşi petrecuse ziua, nu avu prea multe să-i spună în drum spre Stockley. Rămase de datoria unchiului Tom să-i dea un sărut mărinimos şi s-o declare frumuseţea serii, spunând că-şi doreşte să fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr. Intr-adevăr, mai mulţi o complimentară, şi cu cât numărul creştea, cu atât mai frumoasă se simţea. Până la finalul serii, radia cu siguranţă.

După cină se dansase, şi maşini sosiseră din clipă în clipă, aducând prieteni şi cunoscuţi. Erau puţini pe care Katrina nu-i cunoştea. oameni de la Londra, care păreau a fi în relaţii de mare amiciţie cu Lucius, mai ales câteva tinere elegante. Le urâse de cum le văzuse. înainte să descopere că era îndrăgostită de el, le-ar fi privit cu toleranţă şi curiozitate şi cu siguranţă, fără gelozie. Acum că dezlegase misterul, obrajii i se înroşiseră şi ochii îi căpătaseră o strălucire neobişnuită.

Dansase fără pauză: foxtrot cu unchiul Tom, care dansa ingnorând complet muzica, vals cu micul Tom şi cu ceilalţi invitaţi mai tineri. Cu Lucius fusese plină de

viaţă şi flecărise tot timpul, atât de atipic pentru ea încât Lucius o privise mai întâi cu nedumerire, apoi cu amuzament, afişând o expresie curtenitoare şi răspunzându-i cu o voce mieroasă pe care Katrina n-o observase, ocupată fiind să pară lipsită de orice griji şi că se distrează. Răspunsese evaziv la întrebările lui despre prânzul cu doamna Lovell; nu-i vânduse realmente gogoşi, se asigurase ea în gând, doar evitase adevărul. Cu succes, decisese ea pe măsură ce seara se desfăşurase şi şampania pe care o băuse urcase pe nesimţite, influenţând-o.

Lucius o duse acasă curând după miezul nopţii.

- O să intru, spuse el în şoaptă. Sunt sigur că doamnei Beecham i-a mai rămas puţină cafea. Adăugă sec: ţi-ar prinde bine.

- Insinuezi cumva că am băut prea mult? întrebă Katrina, dându-şi seama că începea deja s-o doară capul.

- Da. îi luă cheia din mână, deschise uşa de la intrare şi o urmă înăuntru. Dar îndrăznesc să spun că aveai nevoie de asta.

Katrina se opri.

- Ce vrei să spui?

Se sprijini leneş de masa de la perete, privind-o. Katrinei nu prea-i plăcu privirea lui.

- Bem cafeaua aceea? întrebă ea.

- Ce ai mâncat la Plough, Katie? întrebă el pe un ton egal. Ai luat ceva la pachet sau ai luat prânzul acolo, de una singură?

Se întoarse repede, cu ochi mari.

- De unde ştii?

Lucius zâmbi nu prea amabil.

- Am sunat-o pe doamna Lovell s-o întreb dacă nu

vrea să vină cu tine şi să beţi ceaiul împreună. mi s-a părut un gest frumos. Porni spre ea. Biata femeie a rămas năucită, terifiată că te-a invitat la prânz şi a uitat. L-am sunat pe Lovelace, care mi-a spus că ai plecat cu maşina şi că nu te întorci până la patru, aşa că apoi am sunat şi la doamna Ryder, la doamna Moffat. ridică din umeri, la toată lumea care ne cunoaşte. Apoi am luat bistrourile la rând şi curând am avut noroc:- tocmai plecaseşi.

- M-ai spionat, spuse ea înecându-se. N-ai nici un drept.

- Dar chiar am, draga mea, ridică el din sprâncene. Cu siguranţă, vechii prieteni au dreptul să-şi facă griji când o cunoştinţă de-a lor dispare fără urmă. Ii luă bărbia în mână, stângând-o cu blândeţe şi forţând-o s-o ridice şi să-l privească în ochi. Ce s-a întâmplat? întrebă blând. Ce ar putea fi încât ai simţit că nu poţi să ai încredere în mine?

- Am crezut că ne vedem prea des, bălmăji ea, albă ca varul.

Ochii lui se măriră cu surpriză ironică.

- Draga mea fată, de douăzeci şi cinci de ani, ne vedem aproape zilnic. Ce-i cu schimbarea asta de o sută optzeci de grade?

Ar fi dat orice să-i poată spune.

- Sunt o proastă, nu? spuse ea vesel. Bem cafea?

Lucius o urmă în living, acceptă o ceaşcă de cafea şi se aşeză vizavi de ea.

- Călărim dimineaţă? întrebă el amabil, şi pentru că nu găsi nici un motiv potrivnic, Katrina spuse da. Toată lumea pleacă mâine după prânz, şi voi fi în oraş câteva zile. Am promis să caut câţiva oameni şi mai am câte

ceva de lucru, zilele astea.

Toate femeile acelea elegante! Katrina strânse din dinţi şi-i zâmbi strâmb.

- Meriţi să te distrezi puţin după ultimele zile, spuse ea mieros.

- Detest sarcasmul la femei, observă el fără menajamente. Limbile lor sunt ca nişte cuţite de bucătărie, prea ascuţite.

Traversă încăperea spre locul unde stătea ea, cu gura uşor deschisă şi cu ochii mari, o sărută pe obraz şi plecă. Katrina ascultă cum se închide uşa după el.

- N-a spus noapte bună, îi spuse ea lui Bouncer, care lenevea în faţa şemineului. Nu reuşi să stăpânească avalanşa de lacrimi care-i scăladau obrajii.

Ultimul gând înainte să adoarmă fu acela că nimic, absolut nimic n-o va face să călărească dimineaţă cu el. Se trezi devreme şi lenevi, ascultând sunetele din jur. Era frig şi tăcere. Auzi calul lui Lucius venind pe cărare şi apoi cotind către grajduri. îşi acoperi faţa cu perna şi se înveli la loc. Nu se va ridica din pat; îşi luase rămas-bun de la familia Massey seara trecută şi Lucius nu va îndrăzni să apară la micul dejun.

Mâncă în grabă, cu urechea ciulită la paşii lui Lucius. Dar nu veni, aşa că se duse direct în studio şi începu să lucreze. Era bine că făcuse deja schiţe, acum nu-i mai rămânea decât să picteze, ceea ce putea face fără să-şi concentreze gândurile acolo. Dimineaţa trecu şi de fiecare dată când suna la uşă, se oprea din lucru, aştepta să audă paşii apăsaţi ai lui Lucius pe scări. Doar că el nu veni. Luă prânzul, făcu o vizită la bucătărie şi apoi îl duse pe Bouncer la plimbare.

In mod normal, şi-ar fi dus lucrările la Londra şi le-ar

fi înmânat personal, dar acum exsita posibilitatea să se întâlnască acolo cu Lucius şi i-ar spune ceva neplăcut cum că l-ar spiona. Katrina luă o cină solitară, citind în acelaşi timp o carte, şi se duse devreme la culcare.

In ziua următoare, o invită pe doamna Moffat la prânz, pentru că-i promisese flori pentru biserică şi soţia părintelui se arătase nerăbdătoare să vină să le ia. Katrina o duse la sere şi aşteptă cât timp bătrânul John se despărţi neîmpăcat de câteva crizanteme şi ciclame, şi apoi o conduse înapoi în living să bea un sherry şi să mai bârfească puţin până când era gata prânzul. Fu un meniu delicios, ales cu grijă, căci Katrina ştia că Moffatii trăiau simplu şi că doamna gătea singură. Ii oferi musafirei o sticlă de vin roşu să i-o ducă părintelui.

- Pentru toastul de Anul Nou, explică ea. Veţi petrece acasă, nu? Habar n-am ce voi face; s-ar putea să nu se întoarcă Lucius, dar dacă vine, voi merge la Stockley.

- Dar dacă nu se întoarce, vei fi singură.

- Mă duc la Londra, improviză Katrina repede.

După ce plecă musafira, Katrina îşi permise să se gândească ce va face dacă Lucius nu se va întoarce. Nimeni din sat nu făcea prea mult să celebreze sosirea noului an; mici petreceri în familie, poate, dar nici o distracţie pentru altcineva. Pentru Lucius era un obicei să invite cât mai multe persoane la o băutură, şi ea şi Virginia se duseseră de fiecare Revelion la cină la el şi rămăseseră să întâmpine noul an, doar pentru că părinţii lor făcuseră la fel cât timp trăiseră ai lui şi nimeni nu se gândise să schimbe tradiţia. Dar acum, Virginia nu era acolo, iar ea îl înfuriase pe Lucius. Se ridică încet în picioare, fluieră la Bouncer şi plecă la altă

plimbare.

Era devreme, în ultima zi a anului, tocmai se tăiau arbuştii de lângă casă, în timp ce Bouncer alerga fericit prin preajmă, când auzi cauciucuri venind pe şoseaua principală. O clipă, vru să se ducă să vadă cine era, dar în ultimele zile făcuse asta de atâtea ori şi nu descoprise decât că era altcineva decât Lucius. Se întoarse intenţionat cu spatele.

Lucius traversă în tăcere peluza, şi Katrina nu-l auzi decât când fu aproape lângă ea. Privi peste umăr şi faţa i se lumină instantaneu.

- Lucius - ce minunat! îşi aminti ultima oară când se văzuseră. Sper că te-ai simţit bine la Londra, spuse ea, uşor înţepată. Păcat că arăta atât de dezordonat în halatul vechi şi ponosit şi cu cizmele acelea îngrozitoare pe care nu se deranjase să le cureţe. Lucius trebuie să fi gândit acelaşi lucru:

- Bună, ce schimbare drăguţă de la tinerele frumoase şi ferchezuite cu care m-am întreţinut. Zâmbi cu maliţiozitate. Şi într-adevăr. se opri o clipă. m-am simţit bine, mulţumesc. Se priviră câteva secunde. Şi tu, te-ai simţit bine, luând masa la diferite bistrouri?

- Cât de mitocan eşti! izbucni ea cu obrajii în flăcări. Ai rămas acelaşi antipatic ca întotdeauna! Dintr-o dată, simţi că o pufneşte râsul. Eşti imposibil, chicoti ea, dar mi-e atât de greu să mă cert cu tine. Presupun că e din cauză că am crescut împreună.

- Probabil, dar pot exista şi alte motive. Lucius nu spuse care. Vreo şansă să beau o cafea?

- Da, desigur, doamna Beecham a făcut ieri o plăcintă cu fructe. cei din Comitetul Parohial au fost aici, dar a mai rămas destulă. N-ai fost aici, adăugă acuzator.

- Oh, dar eşti destul de capabilă să faci faţă oricâtor

întruniri parohiale, observă Lucius. Am luat două bilete la „Tosca“, pentru sâmbăta viitoare. Mai întâi o să cinăm undeva, nu? îi aruncă o privire scurtă. Nu încerca să găseşti o scuză, Katie, şi nu-ţi imagina că te invit ca să-ţi perii mândria, pentru că am ieşit cu o mulţime de fete. Apropo, nici una din ele n-ar digera opera. Oh, îndrăznesc să spun că ar merge pentru că aşa se poartă, dar nu şi-ar da niciodată frâu liber sentimentelor - şi-ar strica machiajul.

- Pari îndârjit. A fost cineva special? Ai dansat mult cu blonda aceea superbă în şifon. vorbea vesel, mai degrabă mândră de prietenia ei glacială. Sufletul i se amăra chiar şi numai la ideea că s-ar putea îndrăgosti de altă femeie. aproape că nu avea nici un rost.

Erau în hol; Katrina îşi aruncă mănuşile şi deplorabilele cizme. Lucius se întoarse s-o privească, zâmbindu-i slab.

- Există cineva special de foarte mult timp, Katie.

- Atunci, de ce trebuie să mergem în Grecia şi să ne prefacem că suntem logodiţi? spuse ea impulsiv. Nici unul din prietenii noştri nu şi-ar bate capul dacă ar şti adevărul - ar râde copios şi ar uita. în afară de asta, nu mă deranjează dacă râd. Pe fată s-ar putea s-o deranjeze, însă.

- Pe ea nu, e prea inteligentă.

Intrară în living şi Lovelace le aduse cafeaua şi resturile de prăjitură. Lucius o mâncă aproape pe toată.

- Vreo veste de la fericitul cuplu? se interesă el.

-Am primit o carte poştală de la. oh, nu-mi amintesc. Vreme superbă, spunea Virginia, dar n-a menţionat când se întorc.

- Vii în seara asta, ca de obicei? Vor veni câteva persoane să bem ceva, dar la cină nu vom fi decât noi doi.

- Oh, de obicei inviţi. Katrina păru surprinsă.

- M-am gândit că ar fi frumos dacă am fi singuri, de data asta. Ochii lui dansau amuzaţi. In afară de asta, trebuie să stabilim detaliile călătoriei noastre.

Plecă la scurt timp după aceea, şi Katrina se duse s-o caute pe doamna Beecham s-o implore să mai facă o prăjitură. Tocmai se schimbase într-un pulover şi o fustă, când Lovelace veni s-o anunţe că doamna Ryder sunase; se grăbi să coboare în întâmpinarea bătrânei doamne.

- Ce drăguţ, exclamă ea, vorbind serios. Beţi o cafea, sau poate un pahar cu sherry?

- Sherry, draga mea. Am citit undeva că persoanelor în vârstă la face bine alcoolul. Acceptă paharul cu băutură şi se aşează confortabil într-unul din fotolii. Aţi fixat data?

- Data. ? Oh, da, desigur - ei bine, încă nu ne-am hotărât.

- Nu-mi dau seama de ce nu, draga mea. Lucius are o casă onorabilă, bani şi o slujbă înfloritoare, nu-i aşa? Când plecaţi în vacanţă?

- Intr-o săptămână.

- Desigur, pe vremea mea nu se pomenea aşa ceva, dar lucrurile s-au schimbat. Tinerii tind să considere mariajul un lucru relativ lipsit de importanţă.

- Vă asigur, doamnă Ryder, că eu şi Lucius îi dăm o mare importanţă.

- Mă întreb de ce o fi fost atât de atras de Virginia. se amuză cu voce tare bătrâna. E mult prea tânără pentru el, deşi recunosc că e foarte frumoasă. Ceea ce nu se poate spune despre tine, draga mea, deşi ai stil şi farmec, lucruri pe care le consider mult mai importante.

Katrina îşi termină sherryul şi-şi mai turnă puţin, simţind că va avea nevoie. De atâtea ori îşi pusese exact aceeaşi întrebare, dar spre deosebire de musafira ei, nu avusese curajul să-l întrebe. Va fi unul din subiectele acelea supărătoare pe care-l vor ignora amândoi la nesfârşit.

- Virginia e frumoasă, nu-i aşa? încuviinţă ea amabil. Mă bucur nespus că e fericită cu James, cred că fac un cuplu minunat.

- Prostii! sări doamna Ryder. Tânărul Lovell e unul din cei mai plictisitori bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată; nu spun că n-o să fie fericiţi, pentru că va face exact ce vrea Virginia. Sper că tu şi Lucius intenţionaţi să vă faceţi o familie, nu aveţi nici o scuză să n-o faceţi. Casa e spaţioasă, la fel şi veniturile lui; va putea să-ţi ofere toate comodităţile posibile şi să educe copiii cum se cuvine.

Katrina se îmbujoră, luă o înghiţitură de sherry şi i se tăie respiraţia. Când termină de tuşit, spuse cu grijă:

- E o casă încăpătoare, nu-i aşa, foarte confortabilă. Copiii o vor umple de viaţă.

- O să fiu naşa primului vostru copil, spuse doamna Ryder satisfăcută, pregătindu-se de plecare. Dar nu amâna prea mult, Katrina. Nu mai sunt aşa de tânără.

Katrina rămase pe verandă să digere remarca. Se va descotorosi de toate ideile acelea stupide, îşi spuse cu severitate şi se va duce la plimbare după prânz.

Tocmai lua masa, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi vocea lui Lovelace se ridică primitoare. Lucius. de ce venise la o astfel de oră? Veşti proaste despre cineva din sat? Mai rău. păţiseră ceva Virginia şi James? Se ridicase pe jumătate, când Lucius

intră în spatele lui Lovelace.

- Mă simţeam singur, spuse. Mă inviţi la prânz?

- Da, bineînţeles. Lovelace, pune, te rog, o farfurie pentru doamnul Lucius şi roag-o pe doamna Beecham să mai facă o omletă.

Lovelace zâmbi. Domnul Lucius se comporta exact ca un îndrăgostit, consideră el. Nimeni de la bucătărie, nici măcar personalul lui de la Stockley, nu crezuse vreo clipă în posibilitatea de a se logodi cu domnişoara Virginia, indiferent ce credeau ceilalţi din sat. Domnişoara Katrina era cu totul altceva; începuseră deja, în ambele case, să se gândească la cadorile de nuntă.

- Şi o sticlă din vinul preferat al domnului Lucius, domnişoară Katrina? întrebă el, convins că va spune da.

Flecăriră în timpul mesei, apoi băură cafea şi Lucius scoase mici hărţi ale zonelor din preajma Atenei.

- Desigur, am putea să mergem de colo-colo, vizitând tot timpul locuri şi fără să ni le mai amintim după aceea. Cred că e o idee mai bună să rămânem într-o anumită zonă şi să nu ne grăbim. Putem să mergem de câte ori vrem.

- Va trebui să citesc câte ceva. Nu ştiu mai nimic despre zeii greci, doar vreau să văd Parthenonul.

- Şi-l vei vedea. Vom merge dimineaţa devreme, înainte să sosească şi alţi vizitatori. E magnific. Sunt şi alte temple la fel de frumoase, doar că majoritatea sunt prea departe; putem merge la Sunion şi să stăm câteva zile acolo. Puse ceaşa jos. Trebuie să plec. trebuie să mă uit pe facturi. Vin pe la şapte să te iau.

Erau mult mai mulţi oameni decât se aşteptase Katrina, deşi toţi erau prieteni vechi şi nu era nici o

femeie elegantă. Conştientă că arăta cât putea de bine în costumul ei din catifea cafenie, făcu turul încăperii, cu paharul în mână, schimbând amabilităţi şi bârfe locale, răspunzând evaziv, dar blând când era întrebată când se căsătorea cu Lucius.

- Bineînţeles, toţi ştiam de mult că tu şi Lucius o să vă cuplaţi, dragă, declară doamna Moffat şi din fericire nu era nimeni în apropiere să audă informaţia. Vreau să spun, vă potriviţi atât de bine; vechi prieteni de familie, vă cunoaşteţi de o viaţă. O să vă simţiţi bine împreună în vacanţă. O fixă speculativ cu privirea pe Katrina.

- Mi s-a spus că Grecia e o ţară foarte romantică, spuse Katrina, grav.

După ce plecară toţi, cinară şi apoi stătură în faţa focului, stând leneşi de vorbă până când majordomul veni cu o şampanie într-o frapieră, urmat de o servitoare care ducea o tavă cu pahare. De mulţi ani, fusese o tradiţie la Stockley ca toată lumea să se adune în camera de zi şi să toasteze pentru noul an. Exact înainte de miezul nopţii, apărură toţi, unul câte unul, conduşi de majordom şi strict în ordinea vechimii în muncă, se aşezară în semicerc, cu pahare în mână. Majordomul îşi luă poza, înainte să desfacă şampania. Ştia exact care era momentul potrivit. La prima bătaie a Big Benului, desfăcu prima sticlă şi umplu paharul Katrinei, apoi pe al lui Lucius şi ale celorlalţi din cameră. Până la ultima bătaie a orologiului, erau deja cu paharul în mână şi închinară în cinstea noului an. Apoi îşi conduse colegii să le ureze domnului Lucius şi Katrinei cele bune şi să le strângă mâinile. Stând lângă Lucius, Katrina îi invidia bunele maniere atât de naturale, felul în care spunea fiecăruia exact cel mai potrivit lucru,

scuturându-i mâna. Ea nu găsea nimic mai original de spus decât „un An Nou fericit“.

Abia după ce plecară toţi, luând cu ei sticlele goale şi paharele, Lucius se aplecă şi o sărută.

- Iţi urez un An Nou fericit, draga mea, spuse vesel. Ii urase ani de-a rândul asta, exact în acelaşi mod; chiar şi sărutul lui fusese frăţesc.

- Şi ţie la fel, Lucius. Nu ştia ce altceva să-i spună.

O conduse acasă; intră cu ea, dar nu se opri mai mult de câteva minute.

- Mâine dimineaţă trebuie să mă duc în oraş, îi spuse el, şi Katrina se aşteptă să se ofere s-o ducă şi pe ea, aşa cum făcea adesea. Dar de data asta n-o făcu. Birourile nu erau deschise, nu se ducea să lucreze. Blonda încântătoare, se gândi ea cu amărăciune, acel cineva special pe care îl cunoştea de mult timp. Era uimită de ideile nebuneşti care-i treceau prin cap: să se ducă şi ea la Londra şi să-l urmărească unde se duce, să vadă fata, să afle unde locuia, cu ce se ocupa. Era înspăimântată de ea însăşi; dacă asta însemna să fie îndrăgostită de el, atunci cu cât se resemna mai repede să-i fie
o veche prietenă, cu atât mai bine. Ii ură noapte bună fără să mai aducă vorba despre vizita lui la Londra şi urmări cum maşina lui dispare în depărtare. De ar întâlni pe cineva - un bărbat care să nu poată rezista tentaţiei de a fi cu ea, Lucius se putea întoarce să-l găsească lipit de ea. N-ar avea nici o importanţă pentru Lucius, desigur, dar ce imbold splendid ar fi pentru mândria ei adânc rănită! Dar nu se putea gândi la nici un bărbat pe care-l cunoştea şi care să se potrivească. Nu exista un astfel de bărbat, decise ea posomorâtă.

Dar exista. Il întâlni în dimineaţa care urmă.

Capitolul 1

Katrina ieşise pe uşa de la bucătărie în grădina din spate şi pornise spre pajiştea de dincolo, Bouncer alergând înainte, când văzu că un bărbat se îndrepta spre ea. Se opri când şi Bouncer se opri, mârâind, şi Katrina îi strigă:

- E în regulă, nu face nimic decât dacă-i spun eu. Doar că încalci proprietatea.

Bărbatul veni mai aproape şi văzu că era destul de tânăr, puţin peste înălţimea medie, brunet şi cu ochi negri.

- îmi pare rău, spuse el. M-am rătăcit - stau câteva zile la familia Meredith. Numele meu e Johnson - Peter Johnson.

Familia Meredith locuia în satul vecin, îi cunoştea vag. Zâmbi şi spuse:

- Eşti cam la şase kilometri de casă, în cazul ăsta. Eu sunt Katrina Gibson, şi cunosc familia Meredith. Tocmai mă întorceam să beau o cafea; nu vrei o ceaşcă?

- Cum să nu! zâmbi el. Sunt al naibii de obosit, dacă vrei să ştii. locuiesc la oraş şi n-am mers niciodată pe jos mai mult de douăzeci de metri. Mi-au spus să fac o plimbare şi să mă întorc pentru prânz. M-am rătăcit în prima jumătate de oră!

- E uşor s-o iei pe un drum greşit, râse Katrina. Se întoarse şi-l conduse prin grădină, sub privirea dezaprobatoare a bătrânului John.

- Frumoasă casă, comentă bărbatul, oprindu-se să studieze exteriorul. Cât de confortabil trăiau cei din consiliul de regenţă, nu-i aşa?

- Aşa cred. N-am locuit niciodată altundeva.

- Eşti norocoasă. Bineînţeles, eşti căsătorită, nu?

Era imposibil să se simtă jignită de tonul lui prietenos.

- Nu, nu încă. logodită, doar.

- Şi vei renunţa la toate astea?

- Da. Se întoarse şi arătă spre Stockley, care stătea solitară printre copacii dezgoliţi, la patru kilometri. Voi locui acolo, în schimb.

- O casă pe cinste, nu zic nu!

- E foarte frumoasă, răspunse mecanic Katrina. Intră să bem o cafea.

Lovelace veni s-o întâmpine la intrare.

- Dumnealui este un prieten de-al domnului Meredith, care s-a rătăcit plimbându-se. O să bea o cafea înainte să se întoarcă.

Lovelace înclină din cap, cu o politeţe dezaprobatoare.

- Da, domnişoară Katrina. A sunat domnul Lucius. A spus să-l sunaţi, dacă doriţi.

- Mulţumesc, Lovelace. Se întoarse spre oaspetele ei. Scoate-ţi haina, e cald aici. Când ajunseră în living, se aşezară în fotolii. Eşti doar prieten cu familia Meredith, sau o rudă? Nu-i cunosc prea bine.

- Sunt un nepot - unul îndepărtat, totuşi. N-am mai fost la ei până acum. E frumos prin părţile astea.

Vorbiră pe îndelete cât timp îşi băură cafeaua, fără să observe că afară se întuneca treptat.

- Dumnezeule, ninge! exclamă Katrina. Cine ar fi crezut?! Se duse să privească pe fereastră. N-o să reuşeşti să ajungi înapoi pe o vreme ca asta; va trebui să rămâi la prânz. Sună la Meredith şi îndată ce opreşte

ninsoarea te duc eu cu maşina.

Nu-i ascultă protestele.

- Mă bucur că-mi ţii companie, îi spuse, dorindu-şi în treacăt ca Lucius să se întoarcă şi s-o găsească întreţinându-se cu tânărul acela atrăgător.

Ninsoarea nu se opri. Mult după prânz, îşi beau cafeaua în faţa focului, ca doi prieteni buni, când Katrina se uită pe fereastră şi văzu că cerul se înseninează şi că nu mai ningea.

Doar când se urcă în maşină îşi aminti că nu-l sunase pe Lucius. Nu putea să fi fost ceva urgent, altfel ar fi revenit. Ii făcu cu mâna lui Lovelace care stătea auster în pragul uşii şi porni. Aproape ajunsese la poarta principală, când Bentleyul trecu pe lângă ea. O clipă, zări chipul lui Lucius. Părea supărat, fapt pe care-l remarcă noul ei prieten.

- Ce indispus era tipul din Bentley - avea gura ca o capcană pentru şoareci şi ochii sticloşi. Nu mi-aş dori să-l irit!

- Logodnicul meu, spuse Katrina calm. Am uitat să-l sun.

- Oh, Dumnezeule! Eu zic să ne întoarcem ca să-i pot explica. să-mi cer scuze.

- Nicidecum. Nu e câtuşi de puţin vina ta, şi până ajung înapoi, o să uite deja.

Era conştientă că visa cu ochii deschişi. Probabil, Lucius va fi glacial şi sarcastic. Aşa merita pentru că se ducea la Londra atât de des. Puteau juca amândoi jocul acela, îşi spuse ea.

Drumul până la casa Meredith era scurt, s-ar fi putut întoarce într-o jumătate de oră, dar îşi permise să se

lase convinsă să rămână la ceai şi din moment ce doamna Meredith era o femeie vorbăreaţă, care avea multe de spus despre orice, jumătatea de oră se transformă într-o oră. în cele din urmă, Katrina se scuză, promise să-l revadă pe Peter înainte să plece şi se îndreptă spre uşă, însoţită de gazda ei.

- Şi te vei căsători cu Lucius Massey, nu-i aşa, draga mea? Foarte potrivită alegere - două familii vechi din zonă, ştii? Aşteptăm cu nerăbdare nunta.

Katrina urcă în maşină şi conduse înapoi. Dintr-un motiv oarecare, era arţăgoasă, poate pentru că îi displăcea să fie considerată potrivită. Potrivită pentru ce? Opri lângă Bentley. Aşadar, Lucius o aştepta încă. Intră în casă şi se pregăti să întâlnească privirea lui de gheaţă şi cel mai dispreţuitor ton de care era capabil.

Când intră în living, îl găsi lângă foc, cu picioarele întinse confortabil şi cu o tavă de ceai lângă el. Se ridică.

- Lovelace a fost amabil să-mi ofere un ceai. nu te superi, nu?

- Nu, sigur că nu. De ce m-aş supăra? îţi oferă de mâncare de când îmi pot aduce aminte.

Gura lui frumoasă se strânse.

- Intr-adevăr. Ai petrecut o după-amiază plăcută, sper. Zăpada a venit pe neaşteptate. Doar aici, la Oxford, n-a nins deloc.

Katrina se aşează şi Lucius îşi strânse picioarele, mulţumit; părea să nu mai aibă nimic de spus. După un minut sau două, Katrina spuse iritată:

- De ce vroiai să te sun? Adăugă: am uitat.

- Fireşte. Am reuşit să iau bilete la spectacolul acela nou - cel despre care vorbeam săptămâna trecută. Se uită la ceas. Din nefericire, începe la şapte şi jumătate şi acum e aproape şase.

Katrina uită că era supărată.

- Lucius, ce minunat! Zbor să mă schimb repede şi într-un sfert de oră plecăm - poate reuşim să ajungem.

- Din nefericire, spuse el cu blândeţe, m-am gândit că e puţin probabil să fii liberă în seara asta, aşa că am anulat rezervările.

- Poftim? Nu ştii.

- Gramatica ta lasă de dorit, spuse el, şi adăugă cu o îngâmfare care o făcu să fiarbă de furie: e păcat să le irosim când sunt atâţia oameni care vor să vadă spectacolul.

Se lăsă pe spate şi o privi; Katrina se simţea exact ca atunci când era mică şi făcea o boacănă, după care dădea fuga să-i spună. De cele mai multe ori fusese vina ei, şi Lucius stătuse şi o privise până când recunoscuse. Odată ce o făcea, înţelegerea lui era fără margini.

- E nepotul familiei Meredith, stă la ei, spuse ea sfidătoare. A ieşit să se plimbe şi s-a rătăcit. era pe culmea dealului. L-am invitat să bea o cafea şi. am stat de vorbă. Apoi adăugă, dintr-o dată răzbunătoare: e drăguţ. nu s-a uitat la mine de parcă aş fi săracă cu duhul, nici nu s-a uitat la hainele mele ca şi cum toate ar fi din cale-afară de nepotrivite . Se opri înspăimântată, pentru că nu vorbise serios nici o secundă.

- Şi ce vrei să spui cu asta? întrebă Lucius în şoaptă.

Ise păru cel mai bine să ignore întrebarea.

- Ningea şi i-am spus că-l duc cu maşina după ce se opreşte, şi aşa am şi făcut.

- începutul unei prietenii frumoase?

- Eşti maliţios.

- Obraznic, vulgar, arogant? Fii serioasă, Katie, când vine vorba de bărbaţi eşti tare naivă şi dacă unui vechi prieten nu-i este permis să aibă grijă de tine, atunci cui?

Katrina se gândi cu părere de rău că Lucius nu-i va fi niciodată mai mult de un vechi prieten.

- Sunt destul de capabilă să-mi port singură de grijă, îi spuse ea cu demnitate.

- Şi stă mult pe aici? întrebă Lucius, nepăsător. Ai putea să-i arăţi împrejurimile.

- Chiar a sugerat să ne revedem. Plecăm abia peste o săptămână, nu-i aşa, şi întotdeauna perioada de după Crăciun e puţin cam plictisitoare.

- Foarte bună idee, încuviinţă Lucius, şi Katrina îl privi suspicioasă. Afişa o schimbare radicală de atitudine şi Katrinei nu-i era tocmai pe plac. Dar rareori se întâmpla să-şi poarte pică prea mult timp: stătură confortabil lângă foc, vorbind, până când Lovelace veni să întrebe dacă domnul Lucius rămânea la masă.

- Nu, răspunse Katrina senin, amintindu-şi proasta lui dispoziţie de mai devreme, nu rămâne. Iar eu o să servesc cina pe o tavă, Lovelace. In seara asta, voi lucra în studio.

Pe Lucius nu-l impresionă lipsa ei de ospitalitate.

- Ceva de băut înainte să plec? întrebă el blând. Katrina îi oferi un whisky, iar ei îşi turnă un sherry. Un alt comision?

- Nu tocmai, se încruntă ea, doar câteva idei pe care vreau să le încerc.

- Călărim mâine? Trebuie să mă duc din nou la fermă. Adăugă indiferent: o să te întorci destul de devreme încât să petreci timp cu noul tău prieten.

- Uite, iar eşti nesuferit! izbucni ea. Oricine ar crede că eşti gelos. Vru să-şi muşte limba de cum termină fraza.

- Dar bineînţeles că sunt, fu el de acord. In faţa lumii şi din toate punctele de vedere, eşti logodnica mea. Se duse la uşă. Noapte bună, draga mea, nu munci prea din greu.

Katrina îl urmări cum pleacă, fierbând de furie şi jurându-şi că dacă Peter Johnson o va invita să iasă cu el, o va face, toată ziua şi în fiecare zi.

Doar că nu i se oferi ocazia. Lucius veni imediat după micul dejun şi prietenia lui nepăsătoare nu avea nici un cusur, nici măcar nu bătu vreun apropo referitor la disputa de seara trecută. Călăriră spre fermă şi-şi băură cafeaua în bucătăria mare şi demodată de acolo, apoi Lucius se duse să inspecteze reparaţiile care fuseseră făcute într-unul din hambare. Dură mult şi când se întoarse, se scuză că trebuia să-i facă o vizită unuia din supraveghetorii lui care locuia la un kilometru depărtare şi până când îşi termină treburile, Katrina mai petrecu o oră în bucătărie, împreună cu soţia supraveghetorului.

Luară prânzul şi apoi se îndreptară spre casă; când ajunseră se întunecase deja şi era firesc să rămână să bea ceiaul împreună; Katrina era foarte obosită, aşa că trase un pui de somn şi nu se trezi decât când

majordomul lui Lucius veni cu un mesaj pentru stăpânul său. I-l transmise discret, la ureche, şi Katrina nu auzi nici un cuvânt.

- Oh, bună, te-ai trezit. n-am mai văzut pe cineva care să adoarmă atât de repede! Te duc imediat acasă. Se uită la ceas. Aştept pe cineva cam în jumătate de oră.

Nu mai intră în alte detalii. Katrina se ridică în picioare şi se duse cu el la maşină; în faţa uşii ei, îi ură un noapte bună lipsit de vlagă şi urcă în camera ei. Era o vulgaritate să fie indiscretă, dar asta n-o opri să se ducă la fereastră cu binoclul şi să exerseze puţin lentilele pe uşa de la Stockley. Nu trebui să aştepte mult; văzu cum Bentleyul e tras în faţă şi cum Lucius urcă în maşină şi pleacă. Gara era la Chipping Norton, la câţiva kilometri, aşa că avea timp să facă o baie.

Se întoarse în halatul de baie şi încă mai avu timp. Farurile maşinii se zăriră în noapte aproape de Stockley şi Katrina avu imaginea splendidă a lui Lucius şi a unei tinere coborând şi intrând înăuntru. Se îmbrăcă frumos, mai ales după ce primise mesajul de la Lovelace. Domnul Peter Johnson, o informase el pe un ton dezaprobator, sunase în timpul după-amiezii şi vrusese s-o vadă.

îşi strânse părul mătăsos într-o coadă riguroasă de cal şi coborî la cină. La jumătatea drumului, fu chemată la telefon.

- Katie? întrebă cu blândeţe Lucius. în caz că te întrebai cine e persoana pe care am luat-o de la gară. este secretara unuia din partenerii mei, cu nişte documente pe care trebuia să le analizez.

Katrina inspiră, indignată.

- Ce te face să crezi că.

- Fată dragă, te cunosc de când erai bebeluş. Uneori, pot să-ţi aud gândurile.

- Nu pe toate, sări ea.

Lucius părea să râdă.

- Păcat că nu pot să-ţi văd faţa. dar pari vinovată! Noapte bună, Katie.

Păcat că Peter Johnson nu sună dimineaţă. După micul dejun, Katrina se învârti prin casă sperând că va suna, apoi, nemaiputând să amâne, se duse în sat la întrunirea consiliului parohial, unde fu reţinută până la prânz. Când în sfârşit scăpă, Lucius o aştepta afară, sprijinit de maşina ei.

- Am venit pe jos, îi spuse, aşa că pot să te implor să mă duci acasă?

- Desigur.

Lucius îi luă cheile.

- Conduc eu. Vii să luăm prânzul împreună? Vreau să-mi dai un sfat în privinţa cabanelor. bătrânul Miles de la ultima are nevoie de un nou acoperiş. Mă întreb dacă ar trebui să le fac pe toate patru. celelalte nu sunt prea stricate, dar peste un an-doi vor avea nevoie de reparaţii şi probabil până atunci preţurile vor creşte de două ori.

Katrina ştia aproape la fel de multe despre proprietatea Stockley ca şi despre a ei; încă mai cântăreau

avantajele şi dezavantajele când se aşezară la masă, şi odată ce terminară de mâncat, acceptă destul de repede să meargă cu Lucius să le vadă.

Era o zi frumoasă, deşi rece, şi traversară pajiştile către marginea proprietăţii. Cabanele arătau fermecător pe fundalul cerului de iarnă, străjuite de copaci dezgoliţi şi de gardul înalt metalic; fuseseră întreţinute cu grijă şi modernizate, astfel încât nu-şi arătau vârsta.

- Va trebui să le faci pe toate, Lucius, altfel ţiglele or să arate ciudat. s-ar putea să nu reuşeşti niciodată să le potriveşti la fel, dacă aştepţi cu acoperişurile celorlalte trei.

- Da, şi eu m-am gândit la asta. Să mergem să-l vedem pe bătrânul Miles.

Bătrânul fusese toată viaţa tâmplarul proprietăţii; acum se pensionase şi fu fericit să-i vadă. Băură ceaiul cu el, îi explicară despre acoperişuri şi porniră înapoi. Aproape ajunseseră acasă, când Lucius spuse nepăsător:

- L-am întâlnit pe Peter Johnson al tău dimineaţă. era pe drum spre Chipping Sodbury, să ia trenul spre oraş.

Katrina abia dacă-l auzi.

- Ai putea să reamenajezi şi sufrageriile când faci acoperişurile. Se opri. S-a întors la Londra? Şi nu este al meu!

- Nu? Ar fi putut fi. Lucius părea amuzat.

- Probabil, dacă aş fi avut şansa să-l revăd. Dar de fiecare dată când a sunat, nu eram acasă.

- Oh, n-ai avut noroc, spuse Lucius şi deschise poarta, conducând-o în casă. N-o să vin la cină, o anunţă el vesel, chiar dacă nu fusese invitat. Vei vrea să

începi să-ţi faci bagajele.

Era adevărat. Lucius îi oferi ceva de băut şi apoi o conduse acasă, unde Katrina se duse în camera ei şi începu să împacheteze, împăturind cu grijă hainele frumoase şi întrebându-se dacă o va găsi atrăgătoare în ele, minunându-se că până acum nu-şi bătuse niciodată capul dacă observă sau nu cu ce era îmbrăcată.

- Iubirea e foarte ciudată, îi spuse ea lui Bouncer care o urmărea suspicios în timp ce cotrobăia prin sertare după costumele de baie: simple, bleumarin şi lipsite de orice urmă de frivolitate. Le vârî în colţul valizei, întrebându-se dacă să-şi cumpere altele mai incitante. Nu, îi spuse lui Bouncer, nici gând; nu sunt şi nu voi fi niciodată o persoană incitantă, nu?

Bouncer, pentru care frumuseţea însemna falduri de piele, lătră şi scutură din coadă.

Katrina îşi petrecu următoarea zi punând ordine în treburile casei, îi făcu o scurtă vizită doamnei Lovell ca să-i explice de ce nu putea fi acolo când Virginia şi James soseau, îl scoase pe Bouncer la o plimbare mai lungă ca de obicei şi prezidă un ceai la W. I., o sarcină anuală de care aproape uitase. Nu-i plăcuse niciodată, pentru că era timidă la astfel de ocazii, şi anul acesta fu mai rău decât de obicei, căci trebui să facă faţă unei avalanşe de întrebări despre ea şi Lucius, acompaniate de zâmbete reţinute, încuviinţări şi de o muţime de referiri la Virginia. Răspunse calm, aparent netulburată, fu de acord că sora ei şi James păreau să se potrivească de minune, apoi fu din nou de acord că acelaşi lucru se putea spune şi despre ea şi Lucius şi rămase evazivă în privinţa datei nunţii lor. Doamnele plecară una câte una,

puţin iritate că nu descoperiseră nimic din ce nu ştiau deja şi Katrina tocmai se pregătea să urce în studio, când Lucius intră pe uşa din spate.

Salutul lui fu vesel.

- N-am îndrăznit să intru prin faţă. Mi-am amintit în ultima clipă că azi e şezătoarea anuală. A fost distractiv?

- Nu, spuse Katrina, bosumflată, n-a fost. De ce sunt oamenii atât de interesaţi de noi?

- Nimic neobişnuit. Intr-un sat mic, toată lumea ştie ce face toată lumea, şi dacă nu, îşi vâră nasul şi iscodeşte până află. Dar nu intenţionează să facă rău.

- Nu, ştiu asta. Doar că e puţin ciudat. Işi întoarse privirea de la el. Şi o să fie şi mai rău când o să ne întoarcem şi toţi o să descopere că până la urmă n-o să ne mai căsătorim deloc.

- Nicidecum. S-ar aduna toţi în jurul tău cu adevărată compasiune. Eu voi fi oaia neagră. probabil va trebui să mă duc la Polul Nord sau în deşertul Gobi şi să stau departe ani buni ca să mă ierte.

Katrina coborî repede pe scări.

- Lucius, nu vorbeşti serios, nu? Nu va fi nevoie să pleci? N-aş putea. Se opri exact la timp.

- N-ai putea, ce? întrebă indiferent Lucius, deşi ochii lui o priveau atent.

- Nimic. Se îndreptă din nou spre scări. După un moment de tăcere, spuse cu înfrigurare: sunt pregătită de plecare. Cred că n-am uitat nimic.

- Nici un telefon de ultim moment?

- Nu, spuse ea cu răceală, prefăcându-se că nu înţelege.

- Ah, ei bine, îndrăznesc să spun că o să-ţi scrie. Ştie unde mergem?

- Dacă te referi la Peter Johnson, nu, nu ştie. De ce ar şti?

Spre iritarea ei, Lucius nu răspunse.

- încearcă să fii gata până la nouă. Acum, trebuie să plec. spre deosebire de tine, am câteva telefoane de dat. Pa!

Katrina nu răspunse, doar dădu capul pe spate şi începu să urce scările. O uimea că putea fi atât de exasperată de cineva pe care-l iubea cu atâta pasiune. Nu urcase decât trei trepte, când Lucius fu lângă ea. Fără un cuvânt, o sărută apăsat şi dispăru la fel de repede cum venise, lăsând-o uimită şi fără nici un sentiment, în afara unei iubiri copleşitoare. Noroc că nu era acolo să vadă.

îşi ocupă seara luându-şi rămas-bun de la Lovelace şi de la doamna Beecham, scoţându-l pe Bouncer la plimbare, cu toate că era întuneric şi frig şi verificând dacă avea la ea toate cele necesare pentru călătorie. Ar fi fost înţelept să se culce devreme, dar bântui prin casă, se spălă pe cap, îşi făcu unghiile, verifică încă o dată totul - lucru neobişnuit pentru ea; în mod normal era foarte calmă şi echilibrată - şi în cele din urmă, se duse la culcare.

Nu dormi bine, avu coşmaruri în care se lupta să ajungă la timp la aeroport, alerga în reluare în timp ce avionul decola cu Lucius la bord. Se trezi obosită şi o găsi pe doamna Beecham trăgând perdelele şi ceaiul de dimineaţă era pe masa alăturată.

Se ridică din pat, făcu baie şi se îmbrăcă repede, luă

micul dejun în grabă, sub privirea nerăbdătoare a lui Lovelace şi ieşi cu Bouncer. Era încă întuneric şi frig şi când privi în vale, văzu luminile de la Stockley. Era o privelişte liniştitoare; cel puţin, Lucius se trezise şi se pregătea să plece.

Intră din nou în casă, se machie şi se îmbrăcă într-o rochie foarte potrivită din tweed şi o haină asortată, mănuşi şi pantofi foarte scumpi şi coborî. Bagajele ei erau aşezate în hol, geanta Gucci şi valiza încăpătoare. Cel puţin Lucius nu va avea nimic de comentat cum că nu era gata.

El ajunse câteva minute mai târziu, îi ură indiferent bună dimineţa, îi puse bagajele în portbagaj şi schimbă câteva amabilităţi cu Lovelace, care îl ridica în slăvi cu o evlavie pe care Katrina o găsea inutilă.

- Avem destul timp, îi spuse Lucius. O să bem o cafea pe drum. Ai luat o carte să citeşti?

- Nu. ar fi trebuit?

- Intotdeauna mai aştepţi de când ajungi acolo şi până să te îmbarci în avion. Lasă, găsim noi ceva la aeroport.

- Tu ai carte?

- Mi-am luat ceva de lucru, zâmbi el slab.

Aşadar, de asta era atât de nărăbdător să-şi găsească ceva de citit! Dacă el credea că o să flecărească toată călătoria, nu se putea înşela mai mult. Se aşeză lângă el fără să mai spună nimic şi în afară să-i răspundă când făcea câte o observaţie, nu avu nimic de spus până când se opriră să ia o cafea de la localul aeroportului.

Era mare şi zgomotos, plin de oameni, chiar la ora aceea a unei dimineţi de iarnă. Lucius luă cafelele şi se aşezară, înconjuraţi de cei care luau cu întârziere micul dejun. Luându-şi ochii de la o farfurie plină cu bacon şi cu ouă prăjite savurate de către posesorul ei, Katrina descoperi că Lucius o studia.

- Eşti foarte tăcută, bservă el. îţi pare rău că vii cu mine?

- Bineînţeles că nu! De ce spui asta? N-am nici o îndoială că mă voi simţi excelent. Stăm bine cu timpul?

- Oh, da. O să mergem la Staines să facem câteva provizii. Ar trebui să ne aştepte cineva ca să ia maşina. Odată ce ne verifică bagajele, putem să stăm şi să ne uităm pe pereţi încă vreo oră.

- Dar poţi să lucrezi, îi aminti ea amabil.

Heathrow era un furnicar, roia de oameni care bâjbâiau de colo-colo în căutarea bagajelor, a copiilor şi a hamalilor, în timp ce călătorii experimentaţi treceau nepăsători printre ei, ştiind exact unde mergeau, imaculaţi în costumele lor bine croite şi purtându-şi servietele de directori. Katrina, căreia Lucius îi spusese să aştepte cât timp el şi hamalul duceau bagajele la control, se trezi între două doamne mai în vârstă, una mai plinuţă şi veselă, iar cealaltă uscăţivă, într-o haină de ploaie şi cu o pălărie inutilă, revoltată peste măsură.

- Cu siguranţă, îţi aminteşti dacă ai luat cu tine cutia roşie pentru pălării, Addy, spuse cea din urmă. Dacă n-o ai acum, atunci unde este?

Chipul lui Addy era la fel de încrezător ca al unui copil.

- O s-o găsească cineva şi o s-o pună în avion, Dora.

- Prostii! declară Dora şi se întoarse spre Katrina. Sora mea e atât de neglijentă, spuse ea supărată şi adăugă temătoare: ce propui?

- Realmente, n-aş şti ce să vă spun, spuse Katrina cu blândeţe. Călătoresc foarte rar, dar cu siguranţă există un centru de informaţii aici. N-aţi putea să cereţi un sfat acolo?

- Sus, sări cea slabă. Dar cine o să aibă grijă de bagaje?

- Nu-i putem cere domnişoarei să facă ceva, spuse cea mai comodă. Mă duc eu, Dora.

- Ba nu te duci nicăieri! Poate că domnişoara aceasta poate să se uite la bagajele noastre şi mergem amândouă.

- Şi eu călătoresc, interveni Katrina, în continuare amabilă, dar fermă şi oftă uşurată când Lucius spuse din spatele lor:

- Vreo problemă? Pot să vă ajut cu ceva?

îi povestiră amândouă, vorbind în cor. Katrina îl admiră pentru felul în care înţelese din cuvintele lor încâlcite, le spuse să rămână acolo şi dispăru.

- Soţul tău, draga mea? întrebă doamna mai plinuţă.

- Logodnicul. Katrina îi zâmbi doamnei în vârstă. Sunt sigură că o să rezolve totul.

- Pare de încredere. Ochii bătrâni şi albaştri o priviră melancolic. Sunt convinsă că veţi fi foarte fericiţi.

- Unde mergeţi? întrebă sora ei. Katrina nu ţinea neapărat să-i spună, dar pentru că nu prea avea de ales, îi răspunse:

- Grecia.

- Şi noi la fel. Călătoriţi doar voi doi?

Katrina simţi impulsul de a-i spune curioasei să-şi vadă de treaba ei. încuviinţă scurt.

- Nu sunt de acord ca tinerii necăsătoriţi să meargă împreună în vacanţă, începu doamna, dar din fericire fu întreruptă de Lucius, care-i returnă cutia pentru pălării. Scurtă politicos repriza de mulţumiri, o luă de braţ pe Katrina şi porniră spre scări.

- Cum Dumnezeu ai reuşit să intri în vorbă cu

doamnele acelea? Nu te-am lăsat singură decât câteva minute!

- Una din ele era foarte drăguţă, şi m-au cam luat prin învăluire.

- Ei bine, slavă Domnului că n-o să le mai întâlnim. Lucius o conducea către librărie, ţinând-o de mână.

- Nu fi atât de sigur. Şi ele merg tot în Grecia.

Alese o carte, apoi urcară şi băură o cafea până când avionul lor fu anunţat. Nu era nici urmă de cele două doamne; Lucius remarcă plin de speranţă că poate se rătăciseră sau stăteau într-un colţ mai retras, certându-se. Dar acum le văzură. Erau ultimele care se îmbarcau în avion şi trecură prin compartimentul de clasa întâi, căutându-şi locurile. Cea mai plinuţă zâmbi dulceag, cealaltă îi fixă cu privirea şi icni.

- Nu cred că ne place, murmură Lucius. Ce am făcut?

- Dacă vrei să ştii, mergem în vacanţă şi nu suntem căsătoriţi.

Lucius pufni în râs.

- Desigur, am putea să remediem situaţia. la Atena este o biserică anglicană şi putem să ne punem pirostriile de îndată ce ajungem. Ti-ar plăcea să fim un cuplu respectabil şi căsătorit, Katie?

Râdea, aşadar gumea. O durea inima, dar spuse vesel:

- Nu tocmai, mulţumesc. Nu cred să găseşti un cuplu care să arate mai respectabil decât noi, aşa că nu cred că trebuie să ne facem griji. Ii zâmbi frumos, ascunzându-şi foarte bine sentimentele.

Nu vorbiră în timpul decolării şi după ce zborul se stabiliza, Katrina deschise cartea, iar Lucius îşi luă hârtiile şi începu să noteze pe ele. Puteau fi căsătoriţi de

destulă vreme încât să se simtă bine unul în compania celuilalt, fără să se deranjeze să vorbească. Katrina dădea paginile cărţii fără să citească nimic, întrebându-se dacă vacanţa lor avea să fie un succes, de ce Lucius ţinuse atât de mult s-o ia cu el şi ce va face când se vor întoarce în Anglia. Nu era sigură dacă era mai rău să-l vadă în fiecare zi şi să-şi ascundă iubirea sub masca prieteniei, sau să nu-l mai vadă niciodată.

- Prânzul, îi şopti Lucius la ureche. E plictisitoare cartea? Nu citeşti.

Mâncarea fu excelentă şi Lucius o încurajă să bea puţin vin, aşa că i se făcu somn şi adormi. Se trezi când o atinse uşor pe mână.

- Aterizăm, îi spuse el şi-i puse centura de siguranţă.

Pierdură încet altitudine, trecând prin nori, aşa că în clipa
în care avionul ajunse sub ei, soarele părea strălucitor, iar marea de un albastru infinit care nu părea tocmai real. Katrina privi pe hublou linia coastei şi pământul de dedesubt. Nu era prea multă verdeaţă, dar existau copaci, puncte mici şi albe pe care le consideră a fi case, panglici înguste de drumuri şi intrând acum în panoramă, deşi la câţiva kilometri, oraşul Atena. Privi în jos, tânjind după o cană cu ceai. Până la urmă, era ora cinci.

Aşa cum făcea de obicei, Lucius îi citi gândul.

- Dormeai atât de liniştită, încât am decis să nu te trezesc când au venit cu ceaiul. O să bei unul imediat ce ajungem la hotel.

- Minunat! îi zâmbi ea, recunoscătoare. Am pierdut ceva cât am dormit?

- Nu. Cea mai mare parte a drumului am fost deasupra norilor.

Aterizară câteva minute mai târziu şi în alte cinci minute, fură la vamă. Când ieşiră în holul principal, Katrina spuse:

- Politicos şi rapid, dar puţin cam lapidar, nu crezi?

Lucius o luă de braţ.

- Din cauza limbii, presupun. Unde e hamalul nostru? O să luăm un taxi. Zâmbi cu maliţiozitate. Sper că simţi că eşti în vacanţă, pentru că eu, unul, aşa mă simt!

Capitolul 8

Grande Bretagne era un hotel liniştit şi luxos şi camera Katrinei, spaţioasă şi aerisită, avea un balcon umbrit, mobilat cu masă şi scaune. Camera ei şi a lui Lucius erau separate printr-o sufragerie şi înainte să deschidă geanta, Lucius îi strigă din balconul lui:

- Te aşteaptă un ceai. Vino să-l bei acum, şi te schimbi după.

Inainte să se ducă, ieşi pe balcon. Panorama era o piaţetă mare şi o vedere a dealurilor îndepărtate de dincolo de portocali. Aerul era rece şi curat, dar soarele şi cerul senin făceau să pară mult mai cald decât era.

- Nu e destul de cald să port lucrurile pe care le-am luat, îi spuse lui Lucius, aşezându-se la masă, lângă el.

- Tocmai mi s-a spus că e mult mai cald decât de obicei, pentru această perioadă a anului, şi se aşteaptă să fie şi mai cald. Astăzi sunt cincisprezece grade, dar probabil că temperatura va urca la optsprezece.

- Dar nu e cam neobişnuit? Nu e decât ianuarie.

- Ba da, dar e în avantajul nostru. Eşti prea obosită să mai ieşim în seara asta? Mă gândeam că mâine dimineaţă am putea să mergem la Acropole, şi apoi să umblăm încet de colo-colo. O să închiriez o maşină şi într-o zi o să mergem de-a lungul coastei. Dacă ai curaj, am putea şi să înotăm din când în când.

- în ianuarie? Cred că ţi-ai pierdut minţile! Cu toate astea, mi-am adus costumul de baie.

- Apa nu e prea rece, nici măcar în ianuarie. merită oricum să încercăm.

- Ei bine, mă duc să despachetez şi să mă schimb. O să fii aici?

Lucius îi aruncă o privire uşor ironică.

- Desigur. Bem ceva jos şi cinăm mai târziu. Poate facem şi o plimbare.

Katrina încuviinţă din cap şi se întoarse în camera ei să facă o baie şi să se schimbe într-o rochie croşetată şi o jachetă. Era frumoasă şi mătăsoasă, de un roz pal. Când reveni în sufragerie, era mulţumită de cum arăta.

Lucius era pe balcon, dar se întoarse s-o studieze când intră:

- Frumos, observă el. Meriţi un cocteil cu şampanie.

Barul era elegant, aglomerat şi plin aproape la refuz, deşi
nu păreau să fie mulţi turişti acolo. Luară ceva de băut, apoi se duseră la cină şi deşi restaurantul era aproape plin, fură conduşi la o masă lângă fereastră, plasată în aşa fel încât puteau vedea întreaga încăpere şi în acelaşi timp să vadă afară Piaţa Sintagma. Katrina cercetă meniul, pregătită să accepte sfatul lui Lucius.

- Un aperitiv, cred, o consilie el, apoi musaca, şi dacă aş fi în locul tău, aş lua îngheţată, dar dacă vrei, poţi să iei brânză. Vrei să încerci un vin autohton?

- Ei bine, desigur, spuse Katrina, uluită. Vreau să spun, când eşti la Roma.

Lucius zâmbi cu blândeţe şi Katrina îşi îndepărtă privirea, pentru că atunci când îi zâmbea în felul acela, îi era foarte greu să joace rolul unei vechi prietene de familie.

Vinul nu-i plăcu prea mult, dar mâncarea era bună, servită de un chelner vesel, care se oprea să stea de vorbă cu ei de câte ori venea la masa lor. O surpinse când Lucius îi vorbi în greacă şi omul, încântat, răspunse după câteva secunde.

- Nu-i aşa că eşti inteligent? spuse Katrina după ce chelnerul plecă. I-ai spus ceva concret, sau doar l-ai întrebat cât e ceasul?

- Asta, şi am aflat care e cel mai bun loc de unde putem închiria o maşină şi cum sunt drumurile.

- Şi sunt bune?

- Surprinzător, da. N-a plouat nici pe departe la fel de mult ca de obicei; de fapt, vremea a fost excepţională; mult mai caldă decât ar trebui. Spune că oamenilor mai în vârstă ai ţării nu le place deloc, cred că ar putea să însemne furtuni mai târziu.

- Ei bine, mă bucur că e bine pentru noi. Katrina îşi termină cafeaua şi se duse să-şi ia haina de angora, apoi ieşiră împreună în piaţetă. Se plimbară de-a lungul memorialului de război de dincolo de portocali şi apoi se îndreptară către Palatul Parlamentului, unde vizitară Parcul Naţional, care era încă deschis. Era prea devreme să fie flori, dar văzură tufişuri, ienuperi şi chiparoşi înalţi.

- Cât timp o să stăm aici? întrebă Katrina.

- Două zile, poate trei. Ne mai oprim o zi la întoarcere, dacă vrei.

Simţi că nu era prea entuziasmat.

- Dacă nu vrei, atunci nici eu nu vreau. Trebuie să fie o mulţime de lucruri de văzut în toată ţara.

- Aşa e, ne-ar trebui luni întregi. Dar în timpul pe care-l avem, vom vedea cele mai frumoase locuri ale colţului acesta de ţară.

- Ai mai fost aici, ştiu. de câte ori?

- De patru ori. nu, de cinci, şi de fiecare dată când mă întorc acasă mulţumesc pentru pace şi linişte.

- Ei bine, e puţin cam zgomotos, dar cred că-mi

place - portocalii şi faptul că e atât de cald în ianuarie, şi munţii aceia în depărtare.

îşi vârî mâna sub braţul lui, pentru că întotdeauna făcuse aşa şi dacă acum evita, era posibil ca Lucius să observe.

- Poţi să-mi îmbogăţeşti cultura cu câţiva zei greci, sugeră ea.

De următoarele două zile profitară la maximum. Fireşte,
prima dimineaţă o dedicară integral Acropolelui. Katrina urcă fericită panta cu pavaj alunecos a Dealului Sacru şi rămase pierdută să privească Parthenonul, cât timp Lucius îi arătă marea şi fumul de la Pireu şi o întoarse să vadă întinderea vastă a Atticului, arătându-i Templul zeiţei Nike, o încântătoare miniatură din faţa Parthenonului, care-i plăcu foarte mult.

Erau puţini oameni prin preajmă; era încă destul de devreme, dar soarele era incredibil de cald. Hoinăriră din templu în templu, apoi vizitară scurt împrejurimile muzeului Acropole, căci se făcuse deja ora prânzului.

Se întoarseră la maşina închiriată şi merseră la restaurantul Dionysos, vizavi de teatrul cu acelaşi nume. Mâncară pilaf şi legume asortate cu orez şi cu ierburi aromatice. Lucius comandă un vin grecesc cu aromă răşinoasă, dar după o înghiţitură, Katrina strâmbă din nas şi declară că are gust de terebentină, aşa că ceru pentru ea un vin dulce.

După-amiaza şi-o petrecură vizitând diferite monumente ale oraşului, şi dacă Lucius se plictisea, nu dădea nici cel mai mic semn, oferindu-i răbdător explicaţii despre Turnul Vânturilor, despre Poarta

Atenei, înainte de a o duce la o cofetărie să bea un ceai şi să savureze cele mai apetisante prăjituri pe care Katrina le văzuse vreodată. Apoi vizitară Catedrala Bizantină, în faţa căreia catedrala oficială de alături, un morman de cărămizi ridicat în secolul al XIX-lea, arăta meschin. După aceea, se întoarseră la hotel să facă baie, să se schimbe şi să bea ceva la bar înainte de cină.

- O zi minunată, declară Katrina. Ce facem mâine?

- Plaka, vechiul oraş, şi vom merge pe jos, draga mea. Nu vor fi prea mulţi turişti şi putem cutreiera în voie.

Coborâră la cină şi apoi Lucius o duse în piaţetă, unde stătură la o cafenea cu terasă, savurând o cafea tare şi groasă. Nu era frig, poate puţin rece, dar era plăcut.

A doua zi, Lucius o duse la Plaka, pe alei înguste, pe lângă case mici, să ia prânzul la o tavernă: legume şi orez preparate în ulei, bere grecească şi o budincă foarte dulce şi lipicioasă. După masă, o duse într-o grădină de chiparoşi şi arbuşti, unde stătură pe o bancă privind soarele de prânz, fără să-şi spună prea multe. Când se ridicară, Lucius întrebă:

-Te simţi bine, Katie? Şi când ea încuviinţă cu entuziasmul unei fetiţe, o sărută blând.

Avu nevoie de toată puterea ei să nu-l sărute şi ea.

După-amiaza se duseră la cumpărături, să ia felicitări pentru Lovelace, doamna Beecham, doamna Lovell şi pentru doamna Moffat, iar Katrina achiziţionă câteva broderii pe care să le dăruiască acasă. Când

ajunseră din nou în Piaţa Sintagma, Lucius îi cumpără o icoană micuţă.

- Un suvenir care să-ţi amintească de vacanţa petrecută împreună.

Katrina îi mulţumi pe tonul cel mai potrivit, spunându-şi că nu va avea nevoie de o icoană sau de nimic altceva care să-i aducă aminte, dar nu-i putea mărturisi asta.

Băură ceai la o altă cafenea şi se întoarseră la hotel, să urmeze tiparul serii anterioare. Făcându-şi din nou bagajul pentru plecarea de a doua zi, Katrina petrecu un timp pe balcon privind piaţa plină de animaţie.

- Hai să ieşim să bem ceva, îi strigă Lucius din balconul lui. Ştiu că am mai băut deja ceva, dar nu-mi este somn; ţie?

Katrina negă cum că ar fi obosită şi zece minute mai târziu, stăteau la o altă cafenea, în faţa unui brandy şi a unei cafele. Katrina nu vrusese realmente brandy, dar Lucius râsese de ea:

- Trăieşte periculos! o sfătui el.

Tocmai ridica paharul, când o voce îi întrerupse:

- Ce drăguţ să ne vedem din nou, draga mea!

Doamna comodă din aeroport stătea lângă masa lor, zâmbind. Sora ei era alături, strâmbând din nas. Lucius se ridică în picioare şi le salută; doamna mai plinuţă se dezlănţui:

- E minunat, nu-i aşa? noi locuim la o pensiune, dar ne-am gândit să vedem cum trăieşte şi cealaltă jumătate. Râse vesel, dar părea melancolică.

- Nu beţi o cafea sau altceva? întrebă Lucius, şi Katrina vru să-l îmbrăţişeze pentru felul în care zâmbi.

- Mulţumim, nu. Sora doamnei plinuţe răspunse înainte. Nu suntem obişnuite să ieşim atât de târziu, trebuie să ne întoarcem în camerele noastre. Se uită dezaprobator la paharele de pe masa lor. Nu punem gura pe băuturi tari. Bună seara.

O prinse pe sora ei de braţ şi porni în marş.

- Biata de ea, sunt sigură că i-ar fi plăcut să bea ceva cu noi, spuse Katrina privind în urma lor.

-Aşa cred şi eu; dar murăturii aceleia de surori i-aş fi oferit oţet!

Reluară discuţia de dinainte şi curând stabiliră destinaţia următoarei zile.

Plecară după micul dejun, alegând drumul aglomerat spre Pireu, apoi porniră pe autostrada de pe coastă, spre Sunion. Pireu era neinteresant, plin de fabrici şi de turnătorii, şi-l străbătură rapid, bucuroşi să ajungă la mare. Urmă pista de raliu, apoi aeroportul, după care văzură plajele cu bungalourile moderne şi cu tavernele lor. Mai departe, de-a lungul coastei, se înşirau hoteluri şi în sfârşit, Sunion şi templul lui Poseidon, pe o stâncă înaltă, deasupra mării.

Băură cafea la o cafenea de la poalele templului şi apoi urcară pe drumul anevoios, să-l poată examina mai îndeaproape şi să admire priveliştea magnifică din vârful stâncii. Era o zi senină. Lucius arătă spre Milo, departe la orizont, şi din moment ce soarele era cald, leneviră o vreme sub razele lui, vorbind aproape despre nimic, mulţumiţi să fie unul în compania celuilalt.

Se întoarseră la hotel şi luară prânzul, apoi merseră pe coastă către Lavrion, apoi spre Mesogeia. Aici, ţara era diferită, cu plantaţii de măslini, cu munţi înzăpeziţi

în depărtare, cu sate a căror istorie veche i-o povesti Lucius, oprind adesea să admire panorama. Seara ajunseră la Kophisia şi Katrina era surprinsă că nu erau prea departe de Atena, dar merseseră încet. Katrina era în secret bucuroasă să vadă vile moderne, să descopere că şi hotelul lor era modern, cu camere şi băi mari şi cu restaurant. Oricum, cu toate că era obosită, profitase de fiecare moment al zilei.

- Ar trebui să mergi pe jos, îi spuse lui Lucius, ca să vezi totul pe îndelete.

- Te-am pus să mănânci prea mult, nu-i aşa? râse Lucius. Să mai rămânem o noapte?

Katrina spuse repede nu; îi ştia din intuiţie planurile şi nu vroia să şi le strice din cauza ei.

- Mâine mergem la Teba, îi aminti ea, iar noaptea o vom petrece la. se opri ca să pronunţe corect, Levadia.

Avu un somn fără vise şi se trezi să descopere o nouă zi senină.

- E prea cald, le spuse chelnerul bătrân, dând îngrijorat din cap, în timp ce le servea micul dejun.

- Ei bine, noi sperăm să dureze, observă Katrina vesel; vreau să înot măcar o dată. Bău ultima gură de cafea: putem pleca oricând doreşti, Lucius.

- Eşti un copilot pe cinste, nu-i aşa? zâmbi Lucius. Când ne întoarcem acasă, tot aşa o să mă cicăleşti?

Katrina zâmbi şi scutură din cap, neavând încredere să-i răspundă.

Teba o dezamăgi; era banală şi în timp ce Lucius conducea pe autostrada principală deluroasă, se gândi de ce veniseră. Ca de obicei, Lucius îi citi gândurile.

- Nu e ce te aşteptai, nu? Dar istoria ei e destul de ieşită din comun şi foarte sângeroasă. N-o să-ţi dau toate detaliile, doar câteva referinţe.

Ceea ce făcu la cafea, la o tavernă de pe autostrada principală.

- Levadia este destinaţia noastră din seara asta, dar o să ne abatem puţin de la drum să vedem şi alte locuri interesante şl vom alege drumul cel mai lung dintre Ptoion şi Gla.

Katrina încuviinţă. Habar nu avea unde erau sau încotro se îndreptau; căutase de ieri traseul zilei pe hartă şi crezuse că-l reţinuse. Evident, nu reuşise, dar era mulţumită să stea alături de Lucius şi să asculte vocea lui joasă pronunţând fără nici o dificultate nume greceşti şi să ştie că, indiferent cât de prostească era întrebarea ei, va primi un răspuns. Asemenea unui profesor cu un elev slab.

- Nu ţi se pare puţin cam plictisitor că m-ai luat cu tine? Nu ştiu nimic.

- Nu, nu mă plictisesc niciodată în compania ta, Katie, şi îmi face plăcere să-ţi spun diferite lucruri. Se uită la ea şi-i zâmbi. Imi amintesc că-ţi povesteam diferite lucruri de când mi-am dat prima oară seama că mă ascultai. Câţi ani să fi avut pe atunci? Patru, cinci?

- în jur de patru, încuviinţă ea arţăgoasă, amintindu-şi cum îl ridica în slăvi când era mică. Pe măsură ce crescuse, adoraţia se transformase într-o prietenie solidă; nici măcar aberaţiile Virginiei n-o zguduiseră, iar acum, nici iubirea ei nu trebuia s-o facă.

Ajunseră în Levadia după-amiază târziu, după ce făcuseră un popas să viziteze biserica bizantină, care nu

numai că era foarte veche, dar avea o poveste interesantă din timpul celui de-al doilea război mondial care-i rămase Katrinei întipărită mai mult decât istoria ei antică. Alături era o tavernă şi băură acolo un ceai şi mâncară câteva prăjituri foarte dulci, care Katrinei începeau să-i placă.

Levadia o încântă din prima clipă, întinsă peste dealuri străjuite solemn de munţi şi cu Muntele Parnassus înălţându-se falnic şi înzăpezit în depărtare. Era o multitudine de culori, căci industria locală era cea producătoare de pături, şi acestea atârnau, în toate culorile, de la fiecare balcon.

Hotelul lor era modest; camerele erau mobilate minimal, iar duşul era comun, dar era curat şi ferit de agitaţia străzilor principale. Mâncarea fu excelentă şi urmară de acum obişnuitul lor ritual de a se plimba seara şi de a bea cafea la una din taverne, urmărind aglomeraţia din jur.

- Mâine mergem la Delphi şi apoi o să ajungem la muntele Parnassus şi o să căutăm un sat micuţ. O studie gânditor. Am putea să vorbim acolo, Katie?

Katrina se opri la timp să-l întrebe despre ce. în schimb, spuse vesel:

- Sună frumos. Să înţeleg că sunt multe de văzut în Delphi? Toţi pe care i-am întâlnit şi care au fost acolo au spus că pur şi simplu trebuie să revină.

- Sunt o mulţime de văzut. La sfârşitul zilei de mâine vei decide dacă vrei să mai stăm acolo. Ai chef de o plimbare? E un castel şi o strâmtoare cn un peisaj mirific.

Mai târziu, pregătindu-se de culcare, Katrina se

gândi cât de bine se potriveau unul cu celălalt, dar poate nu asta era ce-şi dorea Lucius. O fată drăguţă, chiar frumoasă, care purta haine moderne şi flecărea încontinuu, în timp ce ea trebuia împinsă de la spate să-şi cumpere îmbrăcămintea potrivită şi tindea spre tăceri îndelungi şi confortabile când erau împreună. în plus, nu se putea trece cu vederea faptul că nu era tocmai o frumuseţe. Lucius spusese că vrea să stea de vorbă cu ea; presupunea că vrea să-i spună ce intenţiona să facă la întoarcere. Putea chiar să-i spună despre fata cu care avea de gând să se însoare - pentru asta erau prietenii vechi, pentru confidenţe.

în dimineaţa următoare plecară spre Delphi. Călătoriră spre vest într-o dimineaţă ciudat de liniştită şi de călduroasă. Străbătură ţinuturi pustii, înconjuraţi doar de munţi şi Katrina se asigură în sinea ei că, bineînţeles, acesta era motivul din care se simţea atât stânjenită.

Opriră scurt să vadă mânăstirea Hosias Loukas şi să bea o cafea la un hotel mic din apropiere, apoi porniră din nou la drum, străbătând livezi de migdali deja înfloriţi şi câmpii mici, însă acestea dispărură repede în favoarea întinderilor cu măslini. Urcară constant până ajunseră la Arachova, unde opriră pentru prânz înainte să pornească din nou spre Delphi, acum la vale, prin nişte chei înguste. Aici erau mai multe hoteluri şi un număr surprinzător de magazine. Nerăbdătoare să arunce o privire, Katrina fu încântată când Lucius opri în faţa unui hotel mai mare, rezervă două camere, parcă maşina şi se declară pregătit de o plimbare. Stătu răbdător lângă ea, cât timp se uită la broderii şi la tot

soiul de suveniruri, apoi o conduse înapoi la hotel, pentru un ceai.

- Suntem la cinci minute de mers pe jos de Sanctuarul lui Apollo, spuse el după ce terminară. Facem o plimbare până acolo înainte de cină?

Sanctuarul era aproape încercuit de stânci, iar dealul sacru era îngust, abrupt şi şerpuit. Dezamăgită, Katrina adăugă practic:

- Deşi probabil e din cauză că nu ştiu nimic despre el - îndrăznesc să spun că un student la mitologie greacă l-ar găsi foarte interesant.

Lucius fu de acord şi sugeră că poate preferă teatrul. Urcară treptele din piatră, şi aici nu fu dezamăgită. Munţii din jur reflectau apusul de soare şi totul era cufundat în tăcere.

- E frumos, şopti ea, şi emană atâta pace!

Lucius o luă de braţ.

- Avem timp să urcăm şi mai sus, la arenă.

Priveliştea era şi mai bună de acolo. Stătură unul lângă celălalt, fără să spună prea multe, apoi o luară pe o scurtătură înapoi în sat, la hotel. La jumătatea drumului, Lucius se opri şi o întoarse să-l privească în ochi.

- Iţi place? Ai putea trăi aici?

- Cerule, nu! Şi apoi, gândindu-se că vorbise prea urât: ce vreau să spun e că e absolut minunat, dar nu e ca acasă - iar istoria locurilor acestora e atât de violentă.

- Ai fi mulţumită să locuieşti în Tew tot restul vieţii?

Katrina se gândi.

- Da, dar aş vrea să merg din când în când la Londra

şi poate în străinătate în vacanţă, dar cred că aş vrea să locuiesc în Tew pentru totdeauna. Oftă. Sunt plictisitoare, nu? Şi nu sunt destul de inteligentă încât să apreciez toate astea. Nu pot să-mi imaginez de ce mi-ai cerut să te însoţesc.

Lucius zâmbi slab.

- Dar ţi-am cerut, dacă-ţi aminteşti, Katie.

Şi trebui să se mulţumească şi cu atât; ar fi fost drăguţ dacă ar fi negat sugestia ei cum că e plictisitoare şi insuficient de inteligentă, dar la urma urmelor nu era decât un vechi prieten şi nu trebuia să se prefacă faţă de ea.

Se duseră să cineze. Pentru prima dată, Lucius îi dădu să bea un pahar cu ouzo. Katrina se strâmbă după prima înghiţitură şi i-l înapoie.

- E puţin cam. începu ea, vrând să nu pară lipsită de delicateţe.

- E pentru băutorii mai experimentaţi. Bea un pahar de vin, dacă vrei. Să mai stăm o zi aici, sau preferi să mergem în munţi?

Pentru moment, Katrina se săturase de ruine de temple şi de legendele greceşti. Se bucurase de fiecare clipă până acum, dar nu avusese timp să digere totul. Spuse, urmărindu-i atent chipul în căutarea grimaselor de supărare:

- Ei bine, cred că ar fi frumos - dacă ne întoarcem pe acelaşi drum, putem să ne oprim să vedem şi restul.

Lucius strânse din buze. Ideea de a scurta Delphiul într-o vizită de o oră îl amuza, dar amuzamentul lui era blând şi bonom.

- Mi se pare o idee foarte bună, Katie - aşa o să

facem. Privi pe fereastră la cerul senin. Proprietarul zonei spune că şi mâine o să fie frumos şi mult prea cald pentru perioada asta. Plecăm după micul dejun şi vedem cât de departe putem să ajungem.

Îl rugară pe proprietarul amabil să le pregătească un picnic înainte de plecare şi acesta îi conduse la uşă:

- Vremea asta nu e deloc bună, se încruntă omul. Ar trebui să rămâneţi la traseul principal. E o tavernă bună la Gravia, unde vi se vor oferi masă şi cazare. Plănuiţi să vă întoarceţi tot pe autostrada mare?

- Ne gândeam să ne întoarcem la Atena tot pe autostrada Eleana; probabil o să ne revedem peste câteva zile, răspunse Lucius, urcând în maşină.

Drumul urca abrupt, străjuit de munţi înalţi şi de copaci exotici. Se opriră pentru cafea la Amphissa şi apoi ajunseră la Gravia, unde luară camere, băură din nou cafea şi, din cauză că era prea cald, urcară în maşină şi merseră pe drumul îngust până când găsiră un loc adăpostit între stânci şi arbuşti.

- Cerul arată ciudat, spuse Katrina în timp ce aşezau pătura pentru picnic. Arată metalic - crezi că o să vină furtuna? Privi în jur, stânjenită. E o tăcere atât de adâncă.

- Ei bine, suntem la câţiva kilometri buni de sat şi ne aflăm în mijlocul pustietăţii. Doar câteva adăposturi ale păstorilor printre dealuri, şi îndrăznesc să spun că nu prea multe. Dar, într-adevăr, e o linişte ciudată - nici o adiere de vânt şi ceaţa asta. Zâmbi protector. E o schimbare faţă de ploaie sau ninsoare.

Mâncară sandvişurile cu brânză de capră şi fructele şi împărţiră sticla de vin pe care Lucius o pusese în

portbagaj şi în tot acest timp, Katrina era conştientă că nu aştepta decât să-i acorde întreaga atenţie. Zăbovi mai mult decât era necesar cu strânsul resturilor de mâncare, dar în cele din urmă se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de o stâncă şi spuse:

- Vroiai să vorbim, Lucius.

O privi îndelung, cântărind.

- Aşa e, şi am aşteptat să găsim un loc unde să nu fie nimic care să ne distragă atenţia, astfel încât să asculţi trup şi suflet ce am de spus.

Katrina simţi că-i este rău şi-şi dori să nu fi mâncat atâta brânză. Spuse cu grijă:

- E atât de important? Şi înainte să-i răspundă, continuă: poate pot ghici. ai spus că. Se opri, cu un geamăt. Pământul de sub ea se mişca, o zguduitură atât de uşoară şi scurtă încât crezu că-şi imaginează, şi în aceeaşi clipă, Lucius fu în picioare, trăgând-o şi pe ea. O strângea atât de tare de mână, încât icni uşor; o luară la fugă către locul unde era doar iarbă şi nu erau roci, departe de copaci. Fără nici un preaviz şi fără menajamente, o împinse la pământ şi-şi puse protector braţul în jurul ei când iarba se înălţă din nou sub ei. Katrina simţea valuri mişcătoare urcând şi coborând. Vocea i se gâtui, în încercarea de a rămâne nemişcată:

- Un cutremur? bâigui ea.

- Da, iubito. Rămâi nemişcată şi dacă-ţi spun să faci ceva, fă-o fără să pierzi timpul. Dacă nu se intensifică mai mult de atât, vom fi în regulă.

Timp de cinci minute, nu se întâmplă nimic; în jurul lor totul era cufundat într-o neclintire nefirească, punându-le nervii la încercare. Dacă Lucius n-ar fi fost

cu ea, se gândi Katrina, ar fi ţipat isteric.

Următorul seism fu mai lung şi mai puternic; câţiva bolovani alunecară zguduind pământul şi în acelaşi timp, Katrina conştientiză un zgomot înăbuşit care venea de undeva de sub ea. Deveni din ce în ce mai asurzitor şi-şi dădu seama că nu era neapărat doar sub ea, ci undeva aproape. Işi îngropase faţa la pieptul lui Lucius; acum, îndrăzni să o ridice precaut şi să privească temătoare în jur. Nu departe, poate la jumătate de kilometru, poalele dealurilor pe care urcaseră alunecau uşor, asemnea unei budinci care nu se legase. Urmări progresul lor, amuţind de groază.

- Aşa o să se întâmple şi cu noi? bălmăji ea.

Trebui să admire vocea calmă a lui Lucius. Oare nimic nu-i zguduia niciodată calmul? se gândi ea cu frenezie.

- Nu, pentru că o să mergem înapoi, în susul dealului, pe drumul principal. Undele seismice se deplasează de la est la vest, iar drumul trece de la nord la sud, aşa că putem să scăpăm de ce e mai rău. Când spun să ne ridicăm şi să fugim, aşa să faci, iubito; îndreaptă-te spre locul unde am luat picnicul şi apoi spre drum.

- Şi vom putea să conducem?

Îl auzi cum râde în barbă.

- Puţin probabil. Cred că va trebui să mergem pe jos.

Katrina mulţumi cerului că purta pantofi comozi, fără toc -
apoi înghiţi, încercând să alunge greaţa care o cuprinse când pământul se zgudui din nou sub ei, ca un val uriaş deplasându-se lent şi dărâmând alţi bolovani. Când

Lucius îi strigă să fugă, se ridică în picioare şi alergă orbeşte, ţinându-l de mână. Ajunseră la şoseaua pavată şi găsiră maşina într-un unghi inimaginabil, cu o roată zdrobită de un bolovan imens.
înăuntru nu era nimic care să le trebuiască; paşapoartele şi banii le aveau la ei, iar coşul cu mâncare se rostogolise de mult.

- Mergem pe jos? întrebă Katrina, ştiind destul de bine că, oricum, nu aveau de ales. E departe?

O întrebare stupidă; trebuia să fi făcut cel puţin zece kilometri de la Gravia. Din fericire, drumul era la vale.

- Nu foarte, o linişti Lucius, şi cred că nu s-a întins până în oraş. O întoarse spre el şi o privi din cap până-n picioare. Eşti în regulă? vocea lui o provoca să nege, dar îi spuse cu glas tremurând:

- Desigur că sunt în regulă. Dar se bucura că o ţinea de mână.

Drumul se surpase din loc în loc, şi fură nevoiţi să ocolească din când în când, unde fisurile din pământ erau prea adânci; Katrinei i se păreau înfricoşătoare, dar nu scoase un cuvânt. Mergeau de jumătate de oră când simţiră o altă replică şi Lucius o trase destul de dur la pământ, acoperind-o cu braţele. Nu spusese nimic, dar tremura de teamă şi Lucius se aplecă şi o sărută cu blândeţe.

- Biata de tine, ţi-e frică rău?

- Nu, pentru că eşti cu mine, spuse ea şi-şi dori instantaneu să n-o fi făcut. O nedumeri să-l audă bălmăjind cum că nu era nici locul, nici timpul potrivit şi când natura împietri din nou, o ridică în picioare şi o grăbi.

Drumul părea nesfârşit şi de două ori mai lung. Katrina pierdu noţiunea timpului; îi era sete, era obosită şi-i era cald şi refuză să se gândească ce vor face dacă şi Gravia fusese afectată şi hotelul nu mai exista. Aproape izbucni în plâns când Lucius se opri la o cotitură şi spuse că părea să nu fie prea multe stricăciuni, arătând spre pâlcul de case din vale, încă la o depărtare considerabilă. Dar ce însemnau doi kilometri, când la capătul lor îi aşteptau un ceai şi o baie fierbinte? Katrina păstră un pas alert şi când ajunseră la strada principală, se clătină puţin. Gravia fusese ferită de apogeul seismului, însă fusese totuşi afectată. Pereţii caselor aveau crăpături, acoperişurile erau îndoite şi o conductă de apă se spărsese; unele magazine aveau marfa împrăştiată pe asfalt, ca şi cum un vandal gigantic trecuse pe acolo. Dar hotelul era aproape intact; adevărat, lipseau câteva ţigle de pe acoperiş şi uşa era aproape scoasă din balamale, dar proprietarul ieşi în grabă să-i întâmpine, bolborosind comentarii pline de vervă.

Lucius o aşeză pe Katrina pe un scaun şi-l ascultă, traducându-i cât înţelegea.

- Undele care s-au resimţit aici nu au fost prea puternice, dar sunt ceva pagube: calea ferată e blocată, la fel şi autostrada, crede el. Nu este apă; trebuie adusă de la conducta aceea spartă pe lângă care tocmai am trecut. Unul sau doi oameni sunt răniţi, nici unul grav, şi ne sfătuieşte să dormim sub cerul liber în noaptea asta. O să ne aducă ceva de mâncare cât de repede posibil şi o să fiarbă apă să poţi bea un ceai sau o cafea. Bagajele noastre sunt în siguranţă, aşa că o să mă schimb, dacă

vrei şi tu, de îndată ce bem ceva.

Katrina încuviinţă. Era în continuare obosită, dar firea ei sensibilă ieşea la suprafaţă.

- Crezi că putem da o mână de ajutor la deblocare? Cred că nu vom putea pleca de aici o bucată bună de timp, nu?

Drept răspuns, Lucius veni lângă ea, se aplecă şi o sărută apăsat.

- Eşti o comoară, iubito! Nu pot să mă gândesc la o fată din cele pe care le cunosc care să nu devină isterică sau să nu vrea să-şi refacă machiajul şi să-şi spele părul.

Katrina se strădui să nu-şi bată prea mult capul pe tema sărutului. Spuse sobru:

- Cred că aş putea deveni foarte uşor isterică.

- Să nu îndrăzneşti. Uite ceaiul; bea-l pe tot, ca o fetiţă cuminte. O să fiu prin preajmă când te întorci.

Katrina îl privi cu nervozitate.

- Da, dar dacă începe din nou?

- Voi fi aici. Zâmbetul lui fu atât de tandru, încât se întoarse şi aproape fugi în camera ei.

Cineva adusese apă, aşa că făcu ce putu, îmbrăcă o pereche de pantaloni şi un pulover subţire şi se grăbi înapoi, în faţa hotelului. In stradă erau mulţi oameni, cărând paturi în capătul îndepărtat al oraşului, pe plantaţia de măslini, curăţând murdăria, reparând ferestrele şi uşile stricate. Lucius îi puse că linia telefonică se întrerupsese şi că va trece un timp până vor afla ce magnitudine a avut cutremurul. Probabil nu ajunsese până la Atena sau pe coastă şi sperau că majoritatea pagubelor fuseseră în munţi, unde locuiau

puţin oameni şi unde erau şi mai puţine sate.

- Tavernele vor hrăni momentan pe toată lumea; nu avem electricitate, desigur, dar unul sau două cuptoare cu petrol au rămas în stare de funcţionare.

- Cu ce pot să ajut?

- Aş zice să ajuţi la hrănitul copiilor, o să întreb.

Era o sarcină care nu necesita cunoştinţe de limbă greacă.

Katrina ajută unde putu, dorindu-şi să fi putut face mai mult. Lucius dădea molozul cu lopata alături de alţi câţiva bărbaţi, iar femeile mai în vârstă duceau păturile la locul ales pentru dormit. Ce fusese mai rău se sfârşise, le spuse proprietarul; vremea se răcise deja şi ceaţa dispăruse; acum, totul va fi bine şi într-o zi-două, vor putea să-şi reia vacanţa. Păcat de maşină, ridică el din umeri, dar la ce se puteau aştepta?

La orice, se părea, se gândi Katrina, şi se întrebă cum aveau să se întoarcă la Atena. Dar nu-l deranjă pe Lucius cu întrebări, oricum nu avea cum să ştie răspunsurile şi era şi aşa destul de ocupat. Luară cina laolaltă cu toţi ceilalţi şi apoi, grăbiţi de proprietar, îşi luară păturile şi pernele şi le întinseră pe pământ, ca toată lumea. Era foarte aglomerat şi extrem de gălăgios, dar Katrina era prea obosită s-o mai intereseze; exact înainte să adoarmă, întinse mâna spre Lucius, care se aşezase lângă ea.

- Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să mă ţii de mână, îi spuse.

Strângerea lui fermă fu liniştitoare, în timp ce-i ură noapte bună, şi în câteva secunde, Katrina adormi.

Rămaseră două zile în Gravia şi din moment ce nu

puteau să plece, ajutară cât le stătu în putinţă. Katrina ajută la gătit, la spălatul vaselor şi la curăţenie şi bănuia că Lucius se simţea bine. Faptul că vorbea limba era un atu, desigur. Folosind semne şi dând din cap, Katrina îl invidia pentru asta.

La sfârşitul celei de-a doua zile, un jeep al armatei sosi, aducând ajutoare de tot soiul şi ştirea că drumul putea fi folosit cu mare grijă şi din moment ce majoritatea pasagerilor săi urmau să rămână să ajute la restaurări, iar şoferul trebuia să se întoarcă imediat, acesta se oferi să-i ia pe Katrina şi pe Lucius. Sătenii le urară în cor drum bun în timp ce motorul jeepului porni şi după prima cotitură, când dispăru şi ultima casă, Katrina simţi cum lacrimi îi scaldă obrajii. Lucius îi dădu batista lui, îi lăsă răgaz să-şi şteargă faţa, să-şi sufle nasul şi să strănute, apoi îi spuse că poate într-o zi se vor întoarce să reînnoiască legăturile cu micul oraş. îi luă batista, o luă de mână şi intră în vorbă cu şoferul până când ajunseră la Delphi, care aproape nu fusese afectat. Katrina spera că n-o să sugereze să se oprească acolo şi Lucius n-o făcu; parcurseră drumul în stare din ce în ce mai bună şi ajunseră la Atena.

Cutremurul abia dacă se simţise în oraş şi nu se înregistraseră pagube. Şoferul îi lăsă în faţă la Grande Bretagne, îşi luă vesel rămas-bun şi porni la drum imediat ce portarul coborî treptele să-i întâmpine şi să cheme un hamal să le ia bagajele. Katrina nu înţelese decât parţial engleza lui fragmentată şi amestecată cu greacă, dar primirea pe care managerul hotelului le-o făcu îndată ce ajunseră în hol nu putea fi înţeleasă greşit. Condusă în camera ei, Katrina îşi scoase hainele,

bău un ceai şi zăcu într-o baie fierbinte, gândindu-se la delicioasa masă care o aştepta în seara aceea. Fu minunat să îmbrace unul din costumele ei extravagante şi să petreacă timp machiindu-se şi aranjându-şi părul. Apoi intră în sufragerie, unde Lucius o aştepta cu ceva de băut.

- Parcă e un vis, observă ea, sorbind din sherry şi remarcând uluită eleganţa lui Lucius. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, dăduse cu lopata dărâmăturile, acoperit de praf, cu mânecile suflecate şi schimbând glume cu bărbaţii cu care lucrase.

- Urât pe alocuri, dar per total, foarte frumos. Lucius o privi atât de stăruitor, încât se uită întrebătoare la el.

- Am vreo pată sau ceva?

- Nu, scutură el din cap. Mă gândeam că ai genul de faţă la care un bărbat se poate uita la nesfârşit fără să se plictisească vreodată.

Katrina termină sherryul şi puse paharul jos. Căută o replică nepăsătoare:

- Vrei să spui că n-am nimic înfricoşător.

- Nu, mă refer la ceva liniştit, blând şi trainic - cumulate, înseamnă frumuseţe, Katie.

Katrina îşi desfăcu cu grijă nodul de la cordon şi-l legă apoi la loc, fără să se uite la el. Trebuia să aibă grijă să nu-şi imagineze ceva - Lucius era amabil, cum trebuia să fie un vechi prieten, nimic mai mult.

- Mulţumesc, Lucius. e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Văzând că nu-i răspunde, continuă: putem să coborâm la cină? Mi-e foarte foame.

El încuviinţă amuzat şi în timpul mesei nu vorbiră decât despre planurile de întoarcere acasă, peste o zi sau două. După cină hoinăriră pe afară şi se aşezară să

bea o cafea, aşa cum făcuseră şi mai înainte. Şi tot ca mai înainte, nu trecu mult şi doamna cea plinuţă se opri la masa lor.

- Ei bine, iată că ne întâlnim din nou! exclamă ea vesel. Nu-i aşa că a fost o excursie incitantă? A fost până şi un cutremur, să ştiţi.

Lucius îi zâmbi.

- Da, tocmai ne-am întors. am fost acolo.

- Ce interesant! Mi-ar plăcea să.

Sora ei o întrerupse, trăgând-o de mânecă.

- Intârziem la masă, îi aminti ea sever. O fixă consternată pe Katrina. Trebuie să sperăm că experienţa asta ţi-a luminat mintea în privinţa stilului de viaţă pe care-l practici, remarcă acid. Să umbli haihui prin Europa este inadmisibil, şi eşti îndeajuns de coaptă la minte să ştii mai bine.

Katrina o privi cu ochi mari. Lucius fu cel care-i răspunse, cu voce joasă, dar pe un ton care pe femeie o făcu să dea un pas înapoi.

- Cred că nu ştiţi ce spuneţi, domnişoară. hm. Tânăra aceasta, departe de a umbla haihui prin Europa, duce o viaţă exemplară într-un sat mic unde face o treabă al naibii de bună. Mai mult, este viitoarea mea soţie. Fiţi amabilă să înţelegeţi bine asta. Bună seara. Se întoarse să-i zâmbească surorii ei şi apoi se aşeză. După ce plecară, spuse: îmi pare rău, iubito. Nu e deloc o doamnă agreabilă. Imi pare rău pentru sora ei.

- Ei bine, mai degrabă m-a luat prin surprindere, zâmbi din senin Katrina. Mulţumesc pentru splendidele referinţe!

- Şi fiecare cuvânt e adevărat, Katie. Draga mea Katie! Zâmbi şi-i strânse mâna care se odihnea pe

masă. Vom fi un cuplu foarte fericit.

Capitolul 9

Katie rămase privindu-l, căutând în gând replica potrivită, fără nici un rezultat însă. Inima îi bătea atât de tare şi de repede încât era sigură că Lucius trebuia s-o audă. O întrebă, încă zâmbind:

- Nu mă crezi, nu-i aşa?

- Nu, bineînţeles că nu, spuse ea cu o veselie convingătoare, scuturând din cap. Probabil că ai spus asta la zeci de fete.

Ochii cenuşii deveniră reci.

- Evident, nu e nici locul, nici momentul, spuse el glacial.

- Pentru ce?

- Pentru discuţia pe care trebuia s-o avem. Dacă-ţi aduci aminte, tocmai ne angajam în ea în clipa în care a început cutremurul.

- Lucius, chiar trebuie s-o purtăm? Vreau să spun că nu trebuie să-mi explici. Ştiu că logodna noastră e falsă, pentru că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face în momentul acela, dar trebuie să-ţi doreşti să fii liber. şi nu trebuie să-mi dai nici o explicaţie. Poţi să-ţi iei inelul înapoi şi am să le spun tuturor că nu suntem. compatibili, sau găsesc eu ceva.

- Aşa crezi? Chiar crezi asta? Zâmbetul lui o ironiza. Lasă-mă să-ţi spun ceva, dragă Katie. Suntem foarte compatibili; amândoi iubim provincia, viaţa la ţară, călăria, câinii, pisicile; amândurora ne place să organizăm târgurile rurale, să dăm mici petreceri pentru prieteni.

- In regulă, atunci, o să mă gândesc la altceva. O să mă îndrăgostesc de altcineva. Se opri, cu ochii mari şi

cu obrajii îmbujoraţi. Să nu crezi că sunt îndrăgostită de tine, spuse înfricoşată, dar înţelegi la ce mă refer.

Lucius se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închişi.

- Da, ştiu, spuse el fără ocolişuri. Katie, chiar trebuie să sapi atât de adânc? Ai putea să nu accepţi lucrurile aşa cum sunt, aşa cum sunt menite să fie? Suntem prieteni de atâta timp, încât nu poţi să mă vezi altfel, nu-i aşa? O să încerci să te gândeşti la mine ca soţ? La urma urmei, porţi inelul meu.

- Dar asta e doar o aparenţă, astfel încât toată lumea să creadă că. ai făcut-o ca să parezi aberaţiile Virginiei.

- Intr-adevăr, dar ăsta nu a fost singurul motiv. Lucius se aplecă şi-i luă mâinile în ale lui. Ascultă-mă, nu voi mai spune nimic până nu ajungem acasă, dar până atunci, vrei să încetezi să te mai gândeşti la mine ca la un prieten vechi şi să te gândeşti în schimb că sunt un bărbat pe care tocmai l-ai întâlnit şi care te curtează? Ii eliberă mâinile şi se lăsă din nou pe spate. Ar fi bine să mergem mâine la cumpărături şi să vedem ce găsim să puteam lua cu noi; trebuie să mă interesez şi despre pagubele maşinii pe care am închiriat-o. Nu-i aşa că o să fie plăcut să dormim din nou într-un pat?

Katrina îi răspunse la întâmplare. Ce vrusese să spună mai exact? Că se îndrăgostise puţin de ea? Că un mariaj ar putea fi convenabil pentru amândoi? Spera să fie prima variantă, însă Lucius nu se prefăcuse niciodată că e îndrăgostit de ea. Soarta putea fi mai crudă decât să te căsătoreşti cu cineva pe care-l cunoşti din copilărie. S-ar cunoaşte unul pe celălalt, cu defecte şi

calităţi, era adevărat, dar cum ar reuşi să se prefacă a fi doar o prietenă bună când era îndrăgostită până peste cap de el? Renunţă să-şi mai facă griji şi începură să discute despre achiziţia cadourilor.

Ziua următoare şi-o petrecură într-o atmosferă destul de amicală, căutând darurile potrivite, privind gărzile din faţa Palatului Parlametului, plimbându-se prin Parcul Naţional şi bând cafea în lumina soarelui. Şi pentru că era ultima lor noapte la Atena, ieşiră să cineze şi luară un taxi spre unul din restaurantele de pe coastă, dinspre Sunion. Zăboviră până târziu şi se întoarseră abia după miezul nopţii, stabilind să se întâlnească de dimineaţă la piscină.

în dimineaţa următoare, când Katrina ajunse la piscină, nu mai era nimeni acolo, doar Lucius care înota. Intră în apă şi începu să înainteze încet spre celălalt capăt al bazinului. Lucius trecu de câteva ori pe lângă ea, salutând-o vesel. După două lungimi de bazin, Katrina ieşi şi-l lăsă acolo, strigându-i să se întâlnească la micul dejun.

Se îmbrăcă fără grabă, îşi făcu bagajul şi se duse în sufragerie. Lucius era deja acolo, prăbuşit pe un scaun, cu picioarele pe masă; citea ziarul.

- Mi-am strâns lucrurile, îl anunţă ea victorioasă.

- Fată isteaţă! nu plecăm decât la două. M-am gândit că am putea să bem o ultimă cafea în piaţă, înainte de prânz. Asta dacă nu cumva vrei să mai vizităm ceva.

- N-am văzut deja tot ce era de văzut? întrebă serioasă şi când îi văzu figura amuzată, continuă: nu, îndrăznesc să spun că nu. Dar să bem cafea şi să nu facem nimic sună frumos.

Petrecură o dimineaţă plăcută, plimbându-se unde avură poftă înainte de a se întoarce la hotel pentru prânz, apoi îşi împachetară şi ultimele lucruri şi plecară spre aeroport. Părea să fi trecut mult mai mult decât două săptămâni de când sosiseră, dar asta se datora pentru că se întâmplaseră atâtea. Katrina se aşeză pe locul de la hublou, îşi puse centura de siguranţă şi deschise revista pe care i-o adusese Lucius. Avionul era pe jumătate gol, aşa că aveau compartimentul de clasa întâi doar pentru ei. Citi revista din scoarţă în scoarţă, acceptă ceaiul şi nu făcu nici o încercare de a intra în vorbă cu Lucius. Ştia că-i displăcea flecăreala; în afară de asta, era cufundat într-o carte despre legi care arăta oricum, dar nu interesant. In ziua aceea nu era nici un nor; privi câmpiile şi oraşele care alunecau dedesubt; era ca şi cum s-ar fi uitat prin capătul greşit al unui telescop, şi după o vreme se plictisi. Inchise ochii şi se prefăcu că doarme până când Lucius se aplecă şi-i puse centura de siguranţă şi aterizară la Heathrow.

Trecură prin rutina colectării bagajelor, a paşapoartelor, vize şi în cele din urmă părăsiră aeroportul să găsească maşina parcată în faţă. Katrina urcă recunoscătoare, în timp ce Lucius îl plăti pe cel care le adusese maşina. Era întuneric şi rece şi Katrina se bucură că avea haina şi confortul maşinii.

- O să oprim undeva să mâncăm, spuse Lucius urcând la volan. Te aşteaptă cineva acasă?

- I-am spus lui Lovelace că vom ajunge seara târziu şi nu se culcă niciodată înainte de unsprezece.

- O să ajungem până atunci.

Traficul nu era prea aglomerat şi în scurt timp

ajunseră la Oxford. Lucius opri în capătul High Street şi o conduse la La Sorbonne, unde fură întâmpinaţi de către managerul restaurantului, care le oferi o masă într-un colţ şi atenţia instantanee a unui chelner. Era plăcut să bea din nou sherry, se gândi Katrina, încercând să se hotărască între friptură cu ciuperci şi pui a la crème; alese friptura urmată de crêpes Suzette şi bău un vin ales de Lucius. Atmosfera era intimă şi plăcută, cu iarna rece de ianuarie închisă în siguranţă afară şi cu perspectiva îmbietoare de a dormi din nou în patul ei.

Era unsprezece şi jumătate când Lucius intră pe aleea principală şi opri în faţa casei ei. în hol lumina era aprinsă şi Lovelace era acolo, primindu-i înăuntru aproape înainte să coboare din maşină.

- Bine aţi venit, domnişoară Katrina şi domnule Lucius. în sufragerie găsiţi cafea şi ceva de băut. Mă ocup eu de bagaje, domnule.

Focul ardea încă în şemineu, iar pe măsuţa de alături se găsea o tavă cu cafea. Katrina îşi scoase haina şi-şi aruncă mănuşile şi geanta pe un scaun, apoi se aşeză.

- Ce bine e! Lucius, lasă-ţi haina pe un scaun şi vino să stai la foc, bea o cafea înainte să pleci. Se întoarse spre Lovelace, care tocmai intra cu o tavă cu sandvişuri. Totul e în regulă, Lovelace. vreo noutate?

- Nimic să nu poată aştepta până mâine, domnişoară Katrina. Domnişoara Virginia şi domnul Lovell s-au întors. A telefonat să afle când vă întoarceţi.

- Oh, bine. Presupun că or să ne viziteze mâine. Nu sta treaz, Lovelace; încui eu. Trebuie să fii obosit. Cafeaua e delicioasă.

Lovelace zâmbi.

- Tuturor ne-a fost dor de dumneavoastră, domnişoară Katrina. şi am auzit că cei de la Stockley sunt nerăbdători să vă vadă, domnule Lucius.

Le ură noapte bună şi plecă, lăsându-i să bea cafeaua şi să mănânce sandvişurile pregătite cu grijă de doamna Beecham. Cu gura plină, Katrina spuse:

- A fost o vacanţă minunată, Lucius. Iţi mulţumesc.

- Dar e plăcut să fii acasă?

- Ei bine, da. Dar a fost realmente de vis şi n-o să uit niciodată.

- Nu-mi spune c-o să-ţi aminteşti toţi zeii şi toate templele şi bisericile bizantine.

- Cerule, nu. mă refeream la oamenii pe care i-am cunoscut şi la peisajele glorioase. Şi la el, adăugă ea în gând.

Lucius lăsă jos paharul şi farfuria şi se ridică în picioare.

- Ei bine, acum mă duc la mine. Cobb nu trebuie să stea prea târziu, a început să îmbătrânească. O să trec mâine pe la tine.

Katrina îl conduse în hol şi rămase acolo cât timp Lucius îmbrăcă haina, îndreptându-se spre uşă, dar se întoarse.

- Singurul lucru pe care realmente mi-l amintesc eşti tu, îi şopti el. Intreci orice zeiţă greacă la capitolul pălării cu pene. Se aplecă şi o sărută foarte uşor, apoi din nou, deloc blând. Ecoul salutului lui răsună din pragul uşii în timp ce o închise în urma lui.

Katrina rămase neclintită, dorindu-şi din tot sufletul să se întoarcă şi s-o sărute din nou în felul acela, dar n-o făcu; încuie uşa şi se duse la culcare, păzită de Bouncer.

După lunga călătorie şi noaptea nedormită, dimineaţă Katrina nu arăta prea bine şi ca lucrurile să devină şi mai grave, Lucius sună să anunţe că se duce la Londra şi nu se întoarce decât seara târziu. Petrecu o oră cu doamna Beecham în bucătărie şi apoi se duse cu Bouncer la plimbare. Când se întoarse, o găsi pe Virginia tolănită în faţa focului.

Sora ei arăta magnific; bronzată şi strălucitoare, îmbrăcată nepotrivit dar extravagant, în velur şi în blană. O fixă cu privirea pe Katrina, surprinzător de critic.

- Ei bine, nu se vede cine ştie ce rezultat, după cele două săptămâni petrecute în Grecia, nu-i aşa? Acesta fu salutul ei. Ce naiba ţi-ai făcut?

- E frig afară, răspunse Katrina blând. Arăţi superb, Virginia. Ai avut o lună de miere frumoasă?

- Dumnezeule, da. atâta soare, şi James mi-a cumpărat mai multe haine decât o să port vreodată. Sunt în drum spre oraş, să iau o rochie care a trebuit ajustată.

- Te întorci în seara asta?

- Oh, da. Mama soacră dă o petrecere plicticoasă la cină, la care trebuie să mergem. Ce aţi făcut în Grecia?

- Am vizitat ruine.

- Doamne, ce plictiseală! Unde e Lucius?

- La Londra, toată ziua. Katrina se ridică să toarne cafea în ceşti. Trebuie să veniţi amândoi la cină, cât de curând.

Virginia luă o ceaşcă.

- Văd că încă porţi inelul. Nu-mi spune că are intenţii

serioase! Părea atât de uluită, încât Katrina spuse, destul de arţăgoasă:

- Ei bine, tu ai fost prima care a spus-o, nu? Imi pare rău, draga mea, n-am vrut să sar aşa, dar n-am dormit prea bine. Am fost prea obosită.

Virginia îşi bău cafeaua şi se ridică.

- Ei bine, am plecat. Iau masa în oraş, ca să pot pleca înainte de ora de vârf. O să te sun.

Dispăru zgomotos, conducând ca de obicei cu viteză mult prea mare, şi Katrina se întoarse în faţa focului să mai bea o ceaşcă de cafea înainte să înceapă să scrie scrisori.

Cerul cenuşiu al dimineţii devenise plumburiu şi începuse să plouă cu zăpadă. Până la jumătatea după-amiezii, terminase de scris scrisorile, împachetase coperta de carte pe care intenţiona s-o ducă la Londra în următoarele câteva zile, şi tocmai îşi umpluse o cană cu ceai, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi paşi uşori în hol. Neaşteptat, Virginia se întorsese.

- Exact la ţanc pentru ceai, observă Katrina vesel. Ce după- amiază îngrozitoare! Ai călătorit bine? Se întoarse să ia cana şi farfurioara aduse de Lovelace şi se uită la sora ei.

Virginia îşi aruncase haina pe un scaun şi se ghemui într-un fotoliu, lângă foc.

- O să beau doar un ceai. Ar trebui să fiu deja acasă, dar pur şi simplu a trebuit să trec pe la tine. E ceva ce ar trebui să ştii.

Katrina studie chipul frumos al surorii ei: radia emoţia anticipării, asemenea unei fetiţe care tânjea să spună un secret. Zâmbi.

- Spune-mi, draga mea.

- Tocmai ieşeam de la Harrods şi a trebuit să aştept pe verandă câteva minute, pentru că ploua, şi pe cine crezi că am văzut? Văzând că sora ei nu vorbeşte: pe Lucius. cu o fată, o fiinţă absolut fermecătoare. îşi ţinea braţul pe umerii ei, iar ea se uita cu drag la el. Virginia continuă, adorabilă şi blândă: ştii tu. Lucius a oprit un taxi, a urcat-o în el şi a sărutat-o. Nu m-a văzut.

Katrinei i se uscase gura; oricum, reuşi să-şi controleze perfect vocea.

- Ce atâta caz, draga mea? Nu e prima fată pe care o sărută, şi de ce n-ar face-o, dacă asta vrea?

- Dar e logodit cu tine, nu? Chiar dacă totul este o farsă, şi pun pariu că aţi copt-o între voi doar ca să-mi faceţi în ciudă, toată lumea crede că urmează să vă căsătoriţi. Adăugă, bosumflată: bineînţeles, nu trebuie să mă crezi.

- Desigur că te cred, dar de ce atâta caz?

Virginia se ridică în picioare.

- Trebuie să ajung acasă. Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? Şi presupun că tu crezi că n-am observat. Ascultă sfatul meu şi fă ceva în privinţa asta.

- De ce aş face? Katrina reuşi să pară glacială şi nu prea interesată. Transmite-le salutările mele lui James şi mamei lui, bine? Trebuie să stabilim o seară în care să cinăm împreună.

Virginia îi aruncă o privire iritată şi ieşi ca o furtună din încăpere. Katrina o auzi în hol, vorbindu-i lui Lovelace pe un ton ridicat.

Se aşezase deja la masă pentru cină, când Lucius sosi. Lovelace îl urmă, pregătit să mai pună un tacâm,

dar îl opri:

- Nu, nu pot să stau, Katie, oricum sunt în întârziere. Ai avut o zi bună?

Katrina se hotărî să ignore bârfa Virginiei; oricum, îi vorbi puţin înţepat:

- Da, destul de plină. Examină mâncarea din farfurie, evitându-i privirea. Cum a fost la Londra?

- Oribil! Mergem mâine să facem o plimbare călare?

- Oh, nu pot. i-o tăie ea puţin cam repede. Am o întâlnire cu editorul.

Lucius se uită la ea. Ochii lui se micşorară.

- Nu pierzi timpul, nu? Sau ai vreun comision neaşteptat?

- Da, da. asta e. Continuă aproape în agonie, căci nu se pricepea să mintă. O să fie drăguţ să am ceva de făcut.

Lucius se îndreptă spre uşă.

- Nu, nu te ridica, cunosc drumul. Se opri însă cu mâna pe clanţă. Ai văzut-o pe Virginia?

- A trecut pe aici de dimineaţă şi a mai venit şi mai devreme, în drum spre casă. Se uită repede la el, apoi îşi întoarse privirea.

Lucius nu spuse nimic, doar încuviinţă din cap şi plecă.

Acum, va trebui să se ducă la Londra. Era destul de rău că fusese nevoită să mintă, cel puţin putea să facă să fie parţial adevărat. Şi probabil, vor avea ceva de lucru pentru ea.

Plecă devreme şi când ajunse la Londra se duse direct la editură, bucuroasă să afle că într-adevăr aveau o altă copertă pe care s-o realizeze. Acum, dacă Lucius

vroia vreo dovadă concretă, putea să i-o ofere. Nu că i-ar pune astfel de întrebări. De când îşi putea aduce aminte, Lucius nu se îndoise nici măcar o dată de cuvântul ei. Bău o cafea cu editorul, căzură de acord asupra termenului limită şi apoi se întoarse la maşină. Dacă tot era în oraş, putea foarte bine să ia şi prânzul acolo şi să se uite după o pereche de pantofi cu care să-i înlocuiască pe cei pe care şi-i stricase în Grecia. Parcă maşina, luă prânzul într-un mic restaurant aproape de Old Bond Street şi porni într-un tur al magazinelor de încălţăminte. Găsi fără prea multe bătăi de cap ce căuta şi porni spre maşină, încercând să decidă dacă să se întoarcă acasă sau să mai rămână o oră-două să bea un ceai şi să ajungă mai pe seară. Stătea la intersecţia străzilor Conduit şi Bond, aşteptând să traverseze, când îl văzu pe Lucius. Ieşea din hotelul Westbury de mână cu o fată blondă, cu siluetă de invidiat. Porniră pe Conduit Street, în direcţia opusă, cufundaţi în discuţii.

Katrina rămase privind în urma lor până când o doamnă nerăbdătoare îi dădu un cot, atenţionând-o că se făcuse verde şi că trebuie să traverseze. Dar apoi se opri din nou, nepăsătoare la oamenii care treceau în grabă pe lângă ea, aruncându-i priviri iritate. Lucius şi însoţitoarea lui aproape dispăruseră din raza ei vizuală, dar acum se opriseră, vorbind în continuare, şi braţul lui se odihnea pe umerii fetei. Katrina inspiră adânc şi porni pe Bond Street, înapoi la maşină. Ar fi vrut să alerge după ei şi să întrebe cine era fata şi de ce erau acolo împreună, şi cu toate că picioarele o îndepărtau cu fiecare pas, gândurile i se îndreptau toate spre ei. Şi aşa fu tot drumul înapoi spre Tew; parcă maşina, plimbă de

colo-colo mâncarea prin farfurie şi apoi se aşeză în faţa focului, lângă Bouncer. Până la urmă, Virginia avusese dreptate. Speranţa plăpândă că încetul cu încetul Lucius începea să îndrăgostească de ea, născută din sărutul lui şi din lucrurile pe care i le spusese când o adusese acasă, în urmă cu două zile, se spulberă uşor. Trebuia să pună capăt şaradei acesteia, să-i înapoieze inelul şi să lase lumea să bârfească preţ de câteva zile. Presupunea că va trebui să dea un motiv anume, care oricum va părea meschin, astfel încât să poată rămâne în relaţii bune. întotdeauna fuseseră prieteni, se gândi ea cu melancolie, atât de preocupată să mediteze, încât nu auzi când Lucius intră pe nesimţite şi nici vocea lui joasă, în hol. înainte să-şi dea seama că venise, era deja în living, îndreptându-se spre ea. Salutul lui fu ca de obicei şi-i zâmbi.

Dar apoi se opri, fixând-o cu privirea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicând uşor tonul.

Katrina îi vorbi fără înconjur.

- Azi am fost la Londra. Te-am văzut acolo; erai cu o fată. în faţă la Westbury. Când Virginia a venit ieri, mi-a spus că şi ea te-a văzut cu respectiva, dar eu. am crezut că nu vrea decât să ridice probleme şi i-am spus că n-o cred.

- Şi acum o crezi? Ochii lui erau metalici, iar vocea mai glacială ca oricând.

- Ei bine, te-am văzut! în ciuda eforturilor ei, glasul îi tremură uşor.

- Şi ce dovedeşte asta? Deşi tonul lui era insinuant, Katrina ignoră ironia care i se citea pe faţă şi continuă în grabă:

- Ai spus că te-ai hotărât să. te căsătoreşti, că logodna noastră n-a fost decât ca să punem capăt poveştii stupide a Virginiei, şi e ridicol să continuăm în felul ăsta, să ne prefacem. îşi reţinu lacrimile care ameninţau să izbucnească. Uite-ţi inelul, mulţumesc că m-ai lăsat să-l port. Am să le spun tuturor că m-am răzgândit.

I-l întinse şi Lucius îl luă fără nici un cuvânt şi când îl privi pe furiş, văzu că era relamente din cale afară de furios. Avea un temperament vulcanic pe care învăţase să-l ascundă în spatele unei atitudini distante, care era mult mai dureroasă decât o explozie de furie, dar asta n-o îngrijora prea mult - îl cunoştea de prea mult timp. Făcu un ultim efort:

- Vom rămâne în continuare prieteni?

Lucius stătea sprijinit de masă, aruncând inelul în aer şi prinzându-l cu o mână.

- Ce te face să crezi asta, draga mea?

Plecă înainte să-i poată da un răspuns.

Katrina se duse la culcare şi plânse cu suspine, aşa cum făcea în copilărie. Se simţi puţin mai bine, însă extenuată de atâta nefericire, adormi.

In dimineaţa următoare îşi aminti că în seara aceea, doamna Ryder dădea o petrecere. Oaspeţii erau aşteptaţi la ora şase şi evenimentul dura câteva ore. Acceptase deja invitaţia şi fireşte, Lucius va fi şi el acolo. Nu era tocmai locul ideal în care să anunţe public că rupseseră logodna; era mai bine dacă se comportau ca de obicei şi nu spuneau nimic, mai ales că Virginia şi James aveau să fie acolo. Se hotărî să se ducă târziu şi să plece devreme - o migrenă sau o durere de dinţi, sau

mai bine, o să-l roage pe Lovelace să telefoneze şi să-i ceară să se întoarcă acasă: aşa, nu va trebui să dea nici un motiv. Mulţumită de planul de evadare dintr-o situaţie stânjenitoare, se duse în camera ei să-şi inspecteze garderoba.

Mai târziu, după-amiază, când ieşi cu Bouncer la plimbare, văzu Bentleyul parcat în faţă la Stockley, dar nu zăbovi să urmărească dacă Lucius se ducea undeva. Se întoarse după o plimbare prelungită, bău un ceai şi urcă să se schimbe. Nu se grăbi deloc şi Lovelace, un maniac al punctualităţii, o privi dojenitor în timp ce se îndrepta spre maşină, şi apoi surprins când îi dădu instrucţiuni să sune peste o oră la doamna Ryder.

- Am înţeles, domnişoară Katrina, spuse el, permiţându-şi să-şi arate puţin curiozitatea.

- Vreau neapărat să plec înaintea tuturor, Lovelace, aşa că să nu uiţi, da?

Sufrageria doamnei Ryder era plină şi îndată ce intră, îi văzu pe Virginia şi pe James. După ce o luă pe sus să bea un ceai şi să-i povestească despre Grecia, doamna Ryder o lăsă să se alăture pe rând grupurilor de prieteni. Tocmai plecase de lângă Virginia şi James şi intrase în vorbă cu doamna Moffat, când sosi Lucius. Fata cu care-l văzuse la Londra era cu el şi Katrina fu uluită să vadă că doamna Ryder o sărută cu familiaritatea unei vechi prietene, înainte să-l salute pe Lucius.

Dând din cap şi zâmbind la flecăreala monotonă a doamnei Moffat, Katrina rămase cu ochii aţintiţi la cei trei şi când Lucius ridică privirea spre ea, fu incapabilă să se uite în altă parte.

- Uite-l pe Lucius, remarcă doamna Moffat, o femeie care întotdeauna enunţa garantat evidentul. Şi cine e frumoasa cu care a venit? Vine spre noi. O prietenă veche, draga mea?

Un duşman de moarte, se gândi Katrina şi schiţă un zâmbet slab pe faţa albă ca varul.

Fata se opri în faţa ei, îi zâmbi doamnei Moffat şi se întoarse spre Katrina.

- Nu te-ai schimbat deloc, Katie. Nu-ţi aduci aminte de mine? Verişoara Mary, care se căţăra în copaci cu tine şi cu Lucius în vacanţele de vară?

Ochii frumoşi ai Katrinei se făcură mari şi gura i se deschise pe nesimţite.

- Dumnezeule, Mary! Nu erai în Canada?

- Nu, gâsculiţo. râse ea. Iubitul meu soţ e încă acolo, dar peste câteva săptămâni va fi transferat şi m-a trimis înainte ca să găsesc o locuinţă. De două zile merg la Londra în căutarea unei case sau a unui apartament. Slavă cerului că Lucius a fost amabil şi m-a ajutat. Sorbi din băutură şi se strâmbă puţin. Am auzit că Virginia s-a căsătorit. Trebuie să-i urez toate cele bune. E la fel de răsfăţată cum era pe vremuri? Tu şi Lucius când vă căsătoriţi? L-am întrebat mai devreme, când ne-am întâlnit la Oxford, dar face pe neştiutorul. E secret? Se uită la mâna stângă a Katrinei. Unde e faimosul safir al familiei? Ochii îi zburară pe chipul Katrinei. Ce-ai păţit la deget?

- Oh, m-am ars; nu e grav, dar n-am putut suporta inelul. Katrina scoase gogoaşa destul de ciudat, aşa că roşi instantaneu. Ai găsit până la urmă o locuinţă?

- Da, slavă Domnului. m-am întâlnit ieri cu Lucius şi am semnat contractul de închiriere sub atenta lui supraveghere şi apoi am sărbătorit luând prânzul la Westbury. L-am sunat şi pe Laurie şi e încântat; într-o săptămână o să fie aici. Mi-e dor de el. Mary zâmbi. Nu e rău după cinci ani, nu? Să-ţi mai spun ceva: în iulie o să avem un bebeluş!

- Ce frumos! Oh, Mary, îmi pare tare bine că te revăd. Va trebui să vii să stai cu mine.

- Cu voi amândoi, o corectă Mary. Uite că vine şi Lucius, îşi croieşte drum spre tine. Ce aglomeraţie!

Katrina se temuse să-l întâlnească faţă-n faţă, dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Salutul lui fu exact cum trebuia, plin de afecţiune. Ba chiar îi zâmbi, doar că ochii lui o priveau cu răceală.

- Te-ai tăiat la deget? întrebă cu indiferenţă şi urmări cum se colorează din nou la faţă.

- M-am ars, dar nu e nimic grav. De dragul lui Mary, reuşi să afişeze un zâmbet. Mâine o să fie în regulă.

încercă să găsească ceva de spus. Lucius n-o ajuta, iar Mary se uita la ea cu un zâmbet slab şi amuzat. „Oh, Dumnezeule, de-ar suna Lovelace!“, se rugă Katrina şi suspină uşurată când doamna Ryder se îndreptă spre ea.

- Draga mea, ai primit un mesaj de la majordomul tău: te roagă să te întorci acasă - nimic catastrofal, spune el, dar numai tu poţi să te ocupi de asta.

Katrina avea expresia cuiva căruia tocmai i se oferise graţierea exact sub tăişul ghilotinei.

- Oh, ce plictisitor! declară ea şi uşurarea din glasul ei fu atât de pronunţată încât Lucius, privind-o cu ochii

plini de amuzament, spuse sec:

- Te conduc eu, dacă vrei, Katie.

- Nu. oh, nu. Mulţumusc. Nu cred că e mare lucru. Ne vedem. Mary, sună-mă neapărat, bine? A fost minunat.

îşi luă rămas-bun de la doamna Ryder şi dispăru. Slavă cerului că se terminase şi considera că se descurcase destul de bine. Fusese inspirată să-şi pună un plasture la deget. în timp ce conducea, se gândi la zilele care urmau. Erau o petrecere sau două la care, fireşte, fusese invitat şi Lucius; va trebui să aibă o gripă sau ceva timp de câteva zile şi până atunci nu va mai fi furios şi va putea să-şi ceară scuze. opri în faţa uşii, dar nu coborî din maşină. Nu exista cale de ieşire, va trebui să-i spună adevărul şi apoi Lucius va face cum va crede de cuviinţă. Slaba speranţă că poate o iubea şi el măcar puţin fu spulberată de amintirea ochilor lui reci. Coborî din maşină, apoi urcă la loc şi o duse în garaj; se întoarse agale spre casă.

Cină, îl scoase pe Bouncer la plimbare şi apoi se duse la culcare, însă îşi petrecu toată noaptea exersând ce-i va spune lui Lucius. Nu-şi făcea griji decât să nu omită ceva. Va trebui să clarifice el totul după aceea. Nu avea nici o îndoială că va fi capabil de asta; întotdeauna rezolva toate problemele în locul ei.

Se trezi târziu, cu ochii umflaţi şi mai degrabă palidă, fără poftă de mâncare. Ieşi la plimbare cu Bouncer şi apoi, în virtutea unui impuls de moment, îşi luă hanoracul şi porni pe cărarea care ducea la Stockley. Majordomul tocmai trecea pe hol când ea urcă scările şi-i deschise uşa. Katrina îi spuse cu frenezie:

- Nu te deranja să-l anunţi că sunt aici, o să intru.

Lucius trebuia să fie în birou. Katrina traversă holul urmată de Cobb, bătu superficial la uşă şi intră. Lucius stătea la birou şi administratorul lui de la fermă stătea în faţa lui. Ridică ochii exact în clipa în care intră ea, oprindu-se imediat după pragul uşii.

- Imi pare rău. nu ştiam că eşti cu cineva. Părea disperată.

Lucius se ridică în picioare.

- Bună, Katie, spuse el cu blândeţe. Nu pleca. îi înmână administratorului câteva hârtii. Ocupă-te de reparaţiile astea, Tim, şi află preţul furajelor pe care le-am comandat. O să lăsăm pe mâine restul. Când rămaseră singuri, spuse: te ascult, Katie. Nu vrei să iei loc?

- Nu. La vederea lui, toate discursurile pregătite dinainte îi zburară din minte. Lucius, n-am ştiut că e Mary. Am crezut că era o femeie. femeia cu care te vei căsători. îmi pare sincer rău că am fost atât de nesăbuită şi că nu ţi-am dat şansa să spui nimic, dar n-ar fi contat, nu? Doar că nu vreau să mai continuu aşa; e o încurcătură teribilă! Inspiră adânc. Nu m-am ars la deget, adăugă, de parcă ar fi avut o importanţă majoră. Şi de fapt am venit să-ţi spun că te iubesc de ceva timp, ceea ce face ca totul să fie foarte ciudat. Nu se mai uita la el, dar era o uşurare să mărturisească totul, exact aşa cum făcea când era mică. M-am gândit că dacă aş pleca o vreme. o am pe mătuşa Edna, în Scoţia. Se opri, pentru că Lucius începuse să râdă.

- Draga mea! Făcu înconjurul biroului şi o cuprinse

în braţe. Draga mea, iubito, din toate aberaţiile astea, singurul lucru adevărat pe care l-ai spus e că mă iubeşi şi, Dumnezeule! începusem să cred că n-o s-o recunoşti niciodată! Lasă raţiunea deoparte, iubito! Motivul pentru care am ieşit cu Virginia a fost să te văd mai des; motivul pentru care am sugerat să ne logodim ca să validăm balivernele ei a fost acela că mi s-a părut o oportunitate trimisă de sus să te pot aduce în stadiul psihic potrivit ca să te poţi îndrăgosti de mine. De altfel, în Grecia, chiar am crezut că am reuşit.

îi luă mâna şi-i scoase plasturele de pe deget, apoi scoase inelul din buzunar şi i-l potrivi la loc.

- Eşti într-adevăr încântătoare şi te iubesc, draga mea. Cred că te iubesc de când erai o fetiţă doar şi te-am urmărit cum te transformi într-o femeie fascinantă.

- Fascinantă? întrebă Katrina, uimită.

- Fascinantă. Se aplecă s-o sărute. Am în buzunar un certificat special, ca să ne putem căsători când vrem. Vei purta rochia roz şi pălăria cu trandafiri. arătai superb.

Katrina zâmbi.

- Da? Ai spus „trandafiri şi şampanie“.

Lucius o sărută din nou.

- Sunt un romantic incurabil, iubito.

Sfârşit